Тетяна Бондарчук

Кохання, розстріляне снайпером

Тетяна Бондарчук

КОХАННЯ, РОЗСТРІЛЯНЕ СНАЙПЕРОМ

Старокостянтинів
2014

ББК 84(4Укр-4Хме)6.445.5+66.3(4Укр)
УДК 323.22(477.43)
Б81

Рецензент, коректор – голова Старокостянтинівської організації «Просвіта», член НСЖУ, вчитель-методист, учитель української мови та літератури Старокостянтинівської гімназії Старокостянтинівської міської ради Хмельницької області Ярохно –Проказюк Лідія Іванівна.

Художники-оформлювачі: член Хмельницької спілки митців народного та сучасного мистецтва, учитель образотворчого мистецтва Старокостянтинівської загальноосвітньої школи І-ІІІ ступенів №1 Старокостянтинівської міської ради Хмельницької області Чаплінська Оксана Віталіївна; дизайнер ТОВ «Старокостянтинівська меблева фабрика» Білак Ольга Юріївна.

Бондарчук Т. В.
Б81 Кохання, розстріляне снайпером / Т. Бондарчук. — Хмельницький: «Поліграфіст-2», 2014. - 320 с.

Увазі читачів пропонується книга Тетяни Бондарчук «Кохання, розстріляне снайпером», до якої ввійшли спогади автора про коханого чоловіка, Героя Небесної Сотні, Героя України, патріота, голову Старокостянтинівської міської організації ВО «Свобода», націоналіста, члена виконавчого комітету Старокостянтинівської міської ради, вчителя фізики Старокостянтинівської гімназії, почесного громадянина міста Старокоснянтинова, та спогади побратимів, свободівців, друзів, однодумців, соратників, колег, учнів, громади міста Старокостянтинова про Люлину, яка віддала своє життя за майбутнє України, загинула на вул. Інститутській у Києві, рятуючи поранених, 20 лютого 2014 року.

Книга адресована широкому загалу читачів.

ББК 84(4Укр-4Хме)6.445.5+66.3(4Укр)
УДК 323.22(477.43)

© Т. Бондарчук, 2014

КНИГА ВИДАНА ЗА СПРИЯННЯ
ВСЕУКРАЇНСЬКОГО ОБ'ЄДНАННЯ «СВОБОДА»

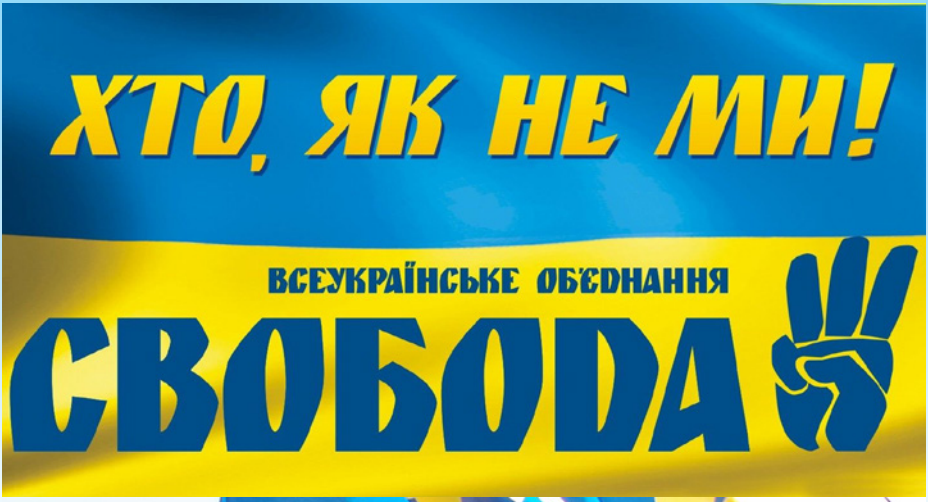

Слово про автора

Про народження цієї книги я здогадувалася, бо давно знаю тонку й глибоку поетичну натуру Тетяни Володимирівни, що відгукується, мов еолова арфа, на чуже горе і радість, а тут раптом така непоправна, така недоречна особиста втрата… І ось у руках у мене сигнальний примірник цього безмірного жіночого болю й зворушливої щирості, зодягнутих у приголомшливо прості словесні форми: «Кохання, розстріляне снайпером».

… Про їхнє кохання можна було писати книги, знімати кінофільми, ставити спектаклі. Я завжди милувалася цією чудовою парою, хоча знала їх багато років. Бачила їх разом завжди: у будні, свята, у гімназії, на вулицях міста, на протестних акціях, на мітингах, на Майдані. Це було справжнє, красиве кохання, що заслуговувало на повагу й навіть захоплення. Їхні стосунки – зразок для сімейних пар. А ще вражала єдність душ, сердець, взаєморозуміння, взаємопідтримка в цій сім'ї. Соратники, однодумці, друзі… Рідко зустрінеш, щоб чоловік і дружина були не лише сім'єю, а й такими спорідненими духовно, справді половинками одного цілого, єдиного, нерозривного. У них не просто були спільні думки й почуття, а наче одна думка й одне велике почуття, розділені на двох порівну. Здавалося інколи, що Таня й Сергій навіть дихають синхронно. Вони разом з юного студентського вісімнадцятиріччя йшли по життю нерозлучно. Доля подарувала їм тридцять три роки щасливого подружнього життя. Ділячи радощі й незгоди навпіл, були щасливі й дивилися так закохано одне одному в очі, ніби щойно зустрілися і їм по вісімнадцять юних літ. Всі в місті знали, що це зразкова родина, що вони дуже кохають одне одного. Цього неможливо було не помітити. Хтось ними захоплювався, хтось заздрив їхньому подружньому щастю, а хтось навіть не розумів, бо не вірив, приміряючи їхню небесну окриленість до своєї безкрило-убогої душі, що буває таке кохання. Так, буває. Однак дароване воно не кожному...

Гортаю щемливі сторінки, а в пам'яті зринає презентація першої збірки автора, сповненої світла і тихої радості, що струменіє від червоно-гарячих кетягів калини, розквітлих під вікном троянд, які викохали вони разом із Сергієм:

Живе поезія в мені –
Приходять, наче друзі, вірші.
Щаслива тим. Летять за днями дні,
А я пишу у світанковій тиші.

Яку радість і тепло випромінювали тоді її кольору літнього неба очі! А тепер в тих очах поселилася сіра осіння печаль...

Так уже складається часом людське життя, що раптом трапляється подія, яка розділяє враз життя на «до» і «після». Героїчна смерть коханого чоловіка Сергія, легіонера Небесної Сотні, розкраяла, розпанахала її серце і життя навпіл.

Там, у першій половині, лишилось сонячне дитинство, зігріте любов'ю найдорожчих людей: матусі Галини Володимирівни, тата Володимира Степановича, бабусі Марії Антонівни, сестрички Оленьки. На жаль, мама рано покинула цей клопітний світ, і дівчаткам за маму стала бабуся. Швидко мчали шкільні роки у Старокостянтинівській середній школі №8, де Тетянка не лише успішно навчалась, але й почала писати вірші, що друкувалися тоді навіть у районці. Далі – незабутньо-щаслива студентська пора в Кам'янець-Подільському педінституті , що подарувала велике і світле кохання, про яке можна тільки мріяти. Улюблена справа, народження синочка Володимира, що став гордістю родини, шана й авторитет серед знайомих і колег (Тетяна Володимирівна – заступник начальника управління освіти виконавчого комітету Старокостянтинівської міської ради, Сергій Михайлович – учитель-методист Старокостянтинівської гімназії) – усе це робило їх успішними й щасливими людьми. Однак чи може бути по-справжньому щасливою порядна, з почуттям людської й національної гідності людина, коли не є повноцінною державою її країна, коли упосліджується її мова, звичаї, коли чесні, працьовиті її громадяни живуть за межею бідності? Активна життєва позиція, шляхетні поривання душі змінити життя України на краще привели Тетяну і Сергія до політичної боротьби – вони вступили до Всеукраїнського об'єднання «Свобода». А коли постала Революція Гідності, одразу опинилися в епіцентрі подій. Не зупинило Сергія і збройне протистояння: «Хто, як не ми, коли, якщо не зараз?» – відповідав тим, хто намагався відговорити від поїздок на Майдан, що ставали дедалі більш ризикованими. А 20 лютого сталося непоправне: куля злочинця знайшла Сергія, коли він рятував поранених побратимів на Інституській і коли вирішувалась доля Революції й України…

«Після». А після – сиво-каламутна пелена сліз, за якими не видно ні калинового цвіту, ні посаджених Сергієм рожевих троянд, умитих чистими літніми ранковими росами. Біль, з яким ні зжитися, ні змиритися неможливо. З цього болю народилося не одне чудове, зворушливе поетичне одкровення:

Для мене, мій коханий, ти живий.
З тобою в серці житиму я, любий.
Хоч служать у церквах за упокій,
Тебе з Майдану я чекати буду.

А ще з'явилася потреба благородної місії – зберегти пам'ять про рідну людину – коханого чоловіка, зразкового батька, вірного побратима, що вже не належить їй, бо Герої належать народу. Проте їй і тільки їй належить дароване Богом кохання, нехай і розстріляне снайпером, однак не знищене, бо незнищенне. Над ним не владні ні сильні світу цього, ні всевладний час.

У власних спогадах і роздумах авторка мовби вибачається за те, що йде до людей з таким гірким болем. Однак пам'ятаймо, що тільки через біль і страждання до нас приходить очищення й прозріння. На жаль, іншого шляху не дано.

Ярохно-Проказюк Лідія Іванівна,
голова Старокостянтинівської організації «Просвіта»,
член Національної спілки журналістів України,
учитель-методист, учитель української мови
та літератури Старокостянтинівської гімназії
Старокостянтинівської міської ради
Хмельницької області

Передмова

Моєму коханому чоловікові Сергію,
Героєві Небесної Сотні, присвячую

Шукаю спасіння від горя і відчаю. Переконую себе, що повинна жити далі заради збереження пам'яті про мого дорогого, коханого чоловіка, друга, соратника, жити заради нашого синочка, жити, щоб продовжити справу Сергія.

І тому я стою в його наметі, де він роздавав газети «Свобода». А ввечері розношу свободівську пресу вулицями Старокостянтинова.

Пишу статті про важливість українського націоналізму. Допомагаю нашим хлопцям-свободівцям розбудовувати партію.

А ввечері розмовляю з портретом мого коханого, доповідаю йому, що зробила за день.

Я не маю права бути просто жінкою, яка оплакує вбитого снайпером чоловіка, тому що завжди була йому не лише дружиною, а й соратницею, бойовою подругою.

Щоб не збожеволіти від горя, не втратити здоровий глузд і продовжити справу мого коханого, взялася за написання книги «Кохання, розстріляне снайпером». Згадую кожну мить, прожиту із Сергієм. Згадую, як народжувалося наше кохання. Згадую 33 роки щасливого подружнього життя.

Нам здавалось, що так буде завжди, до глибокої старості. Ми думали, що так і житимемо, міцно тримаючись за руки.

Злочинна банда Януковича і вбивця-снайпер розпорядилися по-своєму, усе вирішили за нас.

Мій коханий Сергій у Небесній Сотні, уже з неба вболіває за долю України. А я залишилась на цій землі без нього, як тіло без душі, як людина, у якої вирвали серце.

Але я тепер точно знаю, що кохання не вмирає. Не можуть розтоптати, знищити, розстріляти його ні Янукович, ні його прихвосні, ні снайпер. Як би вони цього не хотіли, це їм не під силу, бо не залежить кохання від доларів, золота, матеріальних благ і посад. Убили мого Сергія, який був без зброї, без бронежилета, коли виносив поранених із передової на вулиці Інститутській, рятував побратимів. А кохання живе в моєму серці. Так буде завжди. Я люблю і любитиму мого Сергія. Кожен день я говорю про це йому. А він із любов'ю дивиться на мене з портрета.

Наше кохання вбити неможливо. Воно житиме, поки живу я.

ТЕБЕ З МАЙДАНУ Я ЧЕКАТИ БУДУ

Моєму коханому чоловікові
Бондарчуку Сергію Михайловичу,
Герою Небесної Сотні, присвячую

Небесна Сотня з Богом у раю.
І в ній мій милий, рідний і коханий.
- Мені як пережити смерть твою?
Тебе любити я не перестану.
Люблю тебе й любитиму завжди.
Кохання наше снайпер не зруйнує.
І серце каже: «Жди, з Майдану жди!»
Кохання щире у душі панує.
Не чує серце доказів і слів.
Змиритися зі смертю я не хочу.
Не можу висновкам повірить лікарів.
Від сліз не висихають мої очі.
Ти із загоном вже на небесах,
В Небесній Сотні. Поряд побратими.
Проллються сльози – вранішня роса.
Кохання наше, любий, берегтиму.
Тебе, коханий, не забуду я.
Поцілив снайпер – а живе кохання.
Без тебе стала пусткою земля.
Умиюсь знову я сльозами зрання.
Моя ти половинко, любий мій!
Як жить без тебе, миленький, не знаю.
Незатишно на цій землі самій
Без тебе і твого: «Кохаю!»
Ти дивишся на мене із небес.
А я тебе шукаю між зірками.
За що мені важкий вдовиний хрест?
Я ж із Майдану все тебе чекаю.
Ти мій Герою, радосте моя,
Моя любове щира, незрадлива,
Твої вже, милий, рани не болять?
І сльози знову, як весняна злива.
Для мене, мій коханий, ти живий.
З тобою в серці житиму я, любий.
Хоч служать у церквах за упокій,
Тебе з Майдану я чекати буду.

Вернись, коханий!

Моєму коханому чоловікові
Бондарчуку Сергію Михайловичу,
Герою Небесної Сотні, присвячую

Пливуть хмаринки небом ніжно-білі.
Вдивляюсь у небесну височінь.
Де ти, коханий? Відгукнися, милий!
Вернись до мене. Із небес прилинь!
Тебе люблю, коханий мій, єдиний.
Без тебе так самотньо на землі.
В Небесній Сотні ти, в новій родині.
Тебе між хмарами шукаю я в імлі.
Вернись до мене. Я тебе благаю.
Вернися, любий. Я тебе так жду.
Тебе безмежно, віддано кохаю.
І між зірками я тебе знайду.
Всміхнись мені хмаринкою і сонцем.
Змий мої сльози дощиком рясним
І зазирни трояндою в віконце,
Прийди живим у неспокійні сни.
Розвій тривоги, обійми за плечі.
Скажи мені, коханий: «Я живий!»
Та плаче зірка з неба в тихий вечір:
«Небесній Сотні вічний упокій!»
А я не вірю й вірити не буду
У смерть твою. Чекатиму тебе,
Тебе, коханий мій, я не забуду.
Вернись до мене, милий, із небес.
Тебе я бачу в кущику калини,
В бузку цвітінні, краплях дощових.
Тебе я бачу в небі синім-синім.
В Небесній Сотні ти серед живих.

Заповіт Небесної Сотні

Небесна Сотня дивиться на нас
Із вірою, надією, любов'ю.
«Про Україну всім подбати час!»-
Вони говорять подвигом і кров'ю.
Герої Сотні, лицарі добра
Благають нас любити Україну.
В двобій зі злом вступити нам пора.
Воскресне, посміхнеться Батьківщина!
Безсмертна Сотня з неба, із зірок
Хвилюється за долі українців.
По них звіряймо ми щоденно крок.
Почуймо заклик: «Просимо, боріться!
Бо Україна наша над усе!
Вона найкраща в світі і єдина!»
Слова ці вітер з хмарки принесе.
Відважна Сотня в небі синім-синім
Нам шле свій особливий заповіт.
Лунає з неба: «Слава Україні!»
І плаче, плаче яблуневий цвіт.
І журиться за Сотнею калина.
Небесна Сотня дивиться на нас
Із вірою, надією, любов'ю.
«Про Україну всім подбати час!» –
Вони говорять подвигом і кров'ю.
І стукають у душі і серця,
Цвіла щоб незалежна Україна.
Боролась мужньо Сотня до кінця.
Ми заповіт їх виконать повинні.

Герої не вмирають

Героям Небесної Сотні присвячую

Революція Гідності в бій покликала Вас.
Тіло й душу поклали Ви за державу, за нас.
Проти влади бандитської славні лицарі йшли.
На Майдані у Києві Ви безсмертя знайшли.
Вічна слава героям! Сотні Небесній хвала!
Бо не вмирають герої, вічні борці проти зла!
«Понад усе Україна!» - в серці кожного з Вас.
Ваша мужність – сьогодні всім нам дороговказ.
У небесах блакитних славний тепер загін.
Там чоловік коханий, брат, зовсім юний син.
Вам би жити, любити і радіти весні.
Та довелося родині звістки отримать сумні.
Ви піднялись на небо, наче в ключі журавлі.
І залишили нам пам'ять світлу про Вас на землі.
Бо не вмирають герої, а живуть у віках.
І не зміліє любові, шани людської ріка.
Плаче від горя небо, хмарка темна від сліз.
Крапають, крапають сльози із білокорих беріз.
А за хмарами в небі Сотня відважна стоїть,
Щоб незалежній державі вічно у мирі жить!

Хто, як не ми?

Моєму коханому чоловікові
Бондарчуку Сергію Михайловичу,
Герою Небесної Сотні, присвячую

«Хто, як не ми? Коли, як не сьогодні?
Всі на Майдан! Повстаньмо проти зла!
Нехай тиран пізнає гнів народний,
Щоб Україна вільною була!»

Залишив зошити дитячі і уроки.
Пішов беззбройний на передову,
На бій кривавий, не людський, жорстокий,
Державу збудувати щоб нову

Без зловживань, корупції країну,
Демократичну, європейську, для людей,
Насправді незалежну Україну,
Національних втілення ідей.

«Хто, як не ми? Коли, як не сьогодні?
Всі на Майдан! Злочинну банду геть!» -
Ми чули клич твій, друже, благородний.
Рятуючи людей, ти йшов на смерть.

Спасав поранених і думав про майбутнє
Для всіх для нас, наступних поколінь,
Щоб незалежність істинну здобути,
Байдужість подолати, лінь.

Ти не хвилюйся, друже, побратиме.
«Хто, як не ми?» - звучить у нас в серцях.
А Україна-матінка цвістиме.
То заповіт Учителя-бійця.

Небесна Сотня шлях нам всім вказала.
Той шлях важкий, тернистий, нелегкий.
Усьому світу Сотня показала,
Що Україні бути навіки!
«Хто, як не ми?» –
Ти кликав нас, Сергію.
Тепер в Небесній Сотні, з висоти
Допомагаєш втілювати мрію:
У мирі, щасті Україні, щоб цвісти!

«Хто, як не ми?» – твій заповіт-прохання.
А ти в безсмертя, ти вже до зірок.
Не марні кров, Сергію, і страждання.
Звіряєм по Небесній Сотні крок.

Штрихи до портрета мого коханого

Бондарчук Сергій Михайлович народився 9 вересня 1961 року в селі Губин Старокостянтинівського району Хмельницької області в сім'ї інтелігентів. Мати - Бондарчук (Босюк) Євгенія Степанівна викладала українську мову та літературу в Ладигівській середній школі. Батько - Бондарчук Михайло Павлович працював ветеринарним лікарем у дослідному господарстві «Самчики» Хмельницької обласної сільськогосподарської дослідної станції.

Бондарчук Сергій Михайлович навчався в Ладигівській середній школі. Вищу освіту здобув у Кам'янець-Подільському педагогічному інституті, був студентом фізико-математичного факультету в 1978-1983 роках.

Педагогічну діяльність розпочав у 1983 році в Поповецькій восьмирічній школі Старокостянтинівського району Хмельницької області на посаді вчителя фізики та математики.

У 1994-1996 роках працював у АТ «Україна» села Сахнівці Старокостянтинівського району.

З 1997 року викладав фізику у Старокостянтинівській гімназії Старокостянинівської міської ради Хмельницької області. Вчитель вищої кваліфікаційної категорії, учитель-методист, переможець міського та учасник обласного етапів конкурсу «Вчитель року—2013» у номінації «Фізика», координатор Всеукраїнського фізичного конкурсу «Левеня» у місті Старокостянтинові.

Захоплювався історією України, багато читав, був надзвичайно ерудованою людиною. Член ВУТ «Просвіта» ім. Т. Г. Шевченка.

Сповідував і пропагував здоровий спосіб життя, активно займався спортом. У складі вчительської команди Старокостянтинівської гімназії щорічно брав участь у спортивних змаганнях із різних видів спорту, міській вчительській спартакіаді.

Член виконавчого комітету Старокостянтинівської міської ради Хмельницької області. Член ради сприяння розвитку освіти міста Старокостянтинова.

У 2005-2009 роках очолював міську організацію Конгресу Українських Націоналістів. З 19 червня 2009 року голова Старокостянтинівської міської організації ВО «Свобода». Помічник-консультант народного депутата України Ігоря Сабія

Пов'язав своє життя з Українським козацтвом. Курінний Українського козацтва. Нагороджений посмертно Козацьким Хрестом «За козацьку мужність на Майдані» з правом носіння усім його нащадкам за поданням Старокостянтинівського районного козацтва, за рішенням нагородної комісії 4-го козацького редуту Майдану.

Одружений. Зразковий чоловік і батько. 33 роки ми прожили у злагоді й любові, виховали сина Володимира.

Громадсько-політичний діяч. З перших днів Євромайдану Бондарчук Сергій Михайлович брав активну участь в акціях протесту проти злочинної влади, був організатором таких акцій у місті Старокостянтинові.

Загинув 20 лютого 2014 року на вулиці Інститутській від кулі снайпера, коли виносив поранених.

Рішенням сесії Старокостянтинівської міської ради Сергію присвоєно звання «Почесний громадянин міста Старокостянтинова». Його іменем названа вулиця, на якій він жив. У пам'ять про Героя Небесної Сотні Сергія Михайловича Бондарчука відкрили дві меморіальні дошки: на будівлі Старокостянтинівської гімназії, де працював Сергій Бондарчук, та на будинку, де мешкав Герой.

Верховна Рада прийняла Постанову про присвоєння звання «Герой України», в якій рекомендувала Президенту України присвоїти звання «Герой України» загиблим учасникам акцій протесту, у тому числі Бондарчуку Сергію Михайловичу. За це рішення проголосували 346 зі 372 народних депутатів, зареєстрованих у сесійній залі.

На спільному засіданні ради та педагогічної ради Старокостянтинівської гімназії прийнято рішення про порушення клопотання щодо присвоєння закладу імені Сергія Михайловича Бондарчука. Незабаром заклад, у якому працював мій чоловік, носитиме його ім'я.

Розроблено ескіз Пам'ятного знака, присвяченого Небесній Сотні. Робочою групою схвалено проект, підготовлений художником Кошубою Віктором Тихоновичем та за пропозиціями інших фахівців.

Щиро дякую підприємцям міста Старокостянтинова: Поліщук Галині Петрівні, Радзіцькому Олександру Вікторовичу, Вербі Олегу Олександровичу, Матвійчуку Аркадію Івановичу, Кравцю Валерію Васильовичу, Лєщу Віктору Костянтиновичу, які виготовили Пам'ятний знак Героям Небесної Сотні за власні кошти.

Низький уклін ВО «Свобода», народному депутатові України Ігорю Михайловичу Сабію, голові Хмельницької обласної ради Івану Ярославовичу Гончару, голові Хмельницької обласної організації ВО «Свобода», першому заступнику Хмельницької ОДА Олександру Сергієвичу Симчишину, міському голові Старокостянтинова Миколі Степановичу Мельничуку, раднику міського голови Юрію Володимировичу Мудрику, голові районної ради Олександру Володимировичу Коханюку за організацію роботи щодо вшанування пам'яті мого чоловіка.

1 вересня 2014 року на центральній площі міста Старокостянтинова урочисто відкрито Пам'ятний знак Героям Небесної сотні, у тому числі і моєму коханому Сергієві; у Ладигівській загальноосвітній школі І-ІІІ ступенів – меморіальну дошку в пам'ять про нього як учня та випускника закладу.

Прийнято рішення Старокостянтинівської районної ради про нагородження нагрудним знаком «Почесний громадянин Старокостянтинівського району» Бондарчука Сергія Михайловича.

Вдячна всім патріотам України, однопартійцям, громаді міста Старокостянтинова та Старокостянтинівського району за вшанування пам'яті мого коханого чоловіка. Низький вам уклін від імені всіх родин Героїв Небесної Сотні, членів громадської організації «Родина Героїв Небесної Сотні» та мене особисто!!!

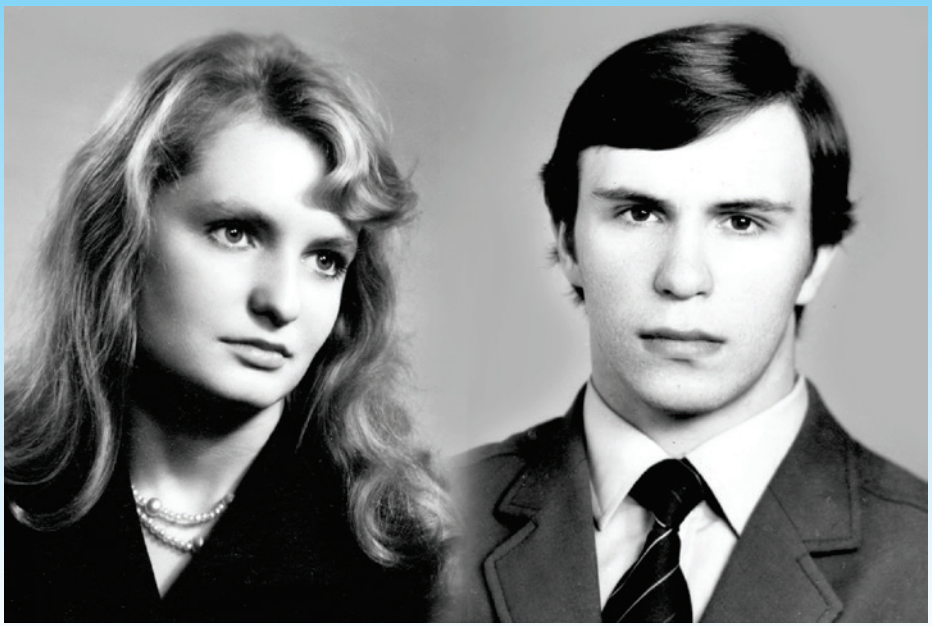

Так народилося наше кохання – «подарунок від Бога на день народження»

Осінь… 9 вересня 1979 року… Студентки філологічного факультету вирішили відпочити від семінарів і лекцій, потанцювати в парку просто неба на танцювальному майданчику. Тепла погода, тихий осінній вечір сприяли гарному настрою.

В оточенні дівчат із моєї групи я насолоджувалася звуками музики.

Раптом відчула, що хтось на мене пильно дивиться. Побачила хлопця, який, відділившись від великого гурту студентів фізико-математичного факультету, через весь танцювальний майданчик ішов до мене.

«Можна Вас запросити до танцю?»- запитав він, ніяковіючи.

Через декілька хвилин ми кружляли в танці. Його сильна рука торкалась моєї долоні. Погляд глибоких карих очей був лагідним і хвилюючим.

«Дозвольте з Вами познайомитись. Я – Сергій Бондарчук, студент фізико-математичного факультету. Давно Вами милуюсь. Хотів би ближче познайомитись,» – сказав хлопець.

У той вечір він ні на мить не відходив від мене, танцював тільки зі мною, а потім пішов проводжати. Розмовляли, ніби давно знали одне одного. Виявилось, що у нього 9 вересня – день народження і на танцювальний майданчик він прийшов із друзями зі своєї групи, які вітали його.

Дізналась, що ми з Сергієм – земляки, він із Старокостянтинівського району.

Хлопець був увічливим і тактовним. Спілкування з ним приносило задоволення.

З цього дня він став моєю тінню. Чекав мене після занять, супроводжував скрізь.

Про день нашої зустрічі жартував: «Ти – мій подарунок від Бога на день народження».

То була найщасливіша осінь у нашому житті. Золоте листя, як барвистий килим, стелилось під ноги. Ми гуляли вулицями, парками древнього Кам'янця-Подільського, милувалися зорями, і весь світ здавався дивовижним.

Дивилися в очі одне одному – і були надзвичайно щасливими.

«Я кохаю тебе!» – звучало ніжно й піднесено у вечірній тиші, а в очах Сергія було стільки любові, ніжності, відданості.

Фізик-математик, простий сільський хлопець так говорив про свої почуття і так умів любити, що позаздрили б по-доброму лірики й філософи. Він вразив мене своєю ерудицією, гострим розумом і щирістю.

Сергій завоював моє серце назавжди. Так народилось наше кохання.

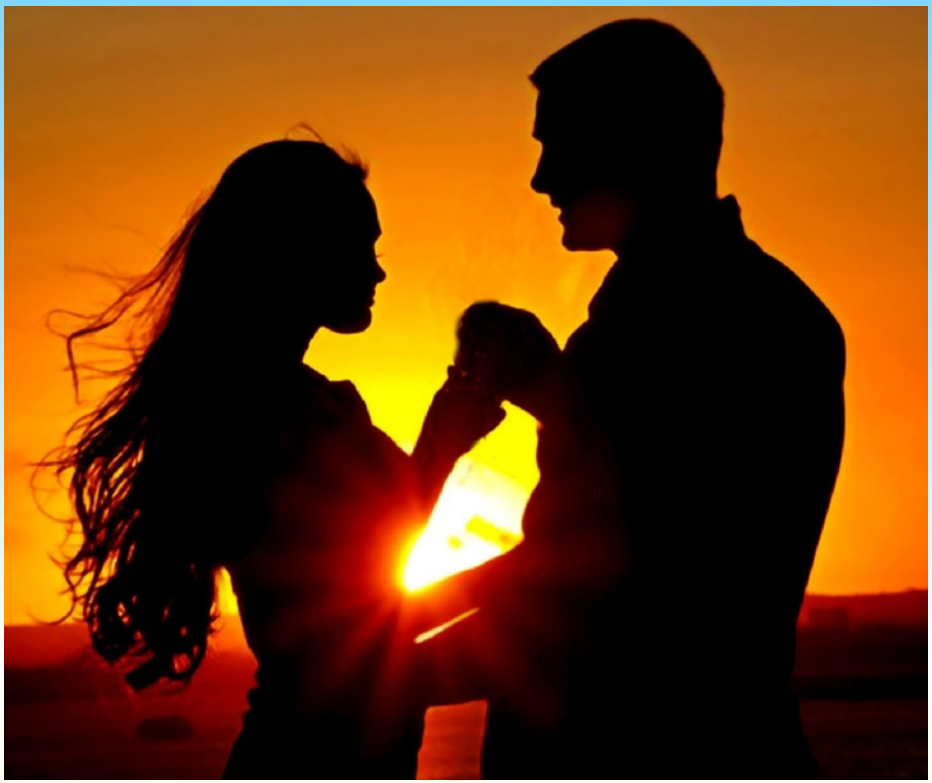

Так ніхто не кохав…

Це було кохання з першого погляду, наче грім із ясного неба, яке , ніби блискавка, пронизало наші серця і з'єднало нас назавжди.

У нас «виросли крила». Світ ми сприймали радісно, все бачили, наче через рожеві окуляри.

Ми гуляли, взявшись за руки, зеленими парками, вулицями старовинного Кам'янця-Подільського. Дивились один одному в оці – і бачили любов, були неймовірно щасливими. Мріяли, будували плани, вірили, що доля буде прихильною до нас.

Здавалось, що саме про нас написав Володимир Сосюра:

Так ніхто не кохав.
Через тисячу лиш приходить подібне кохання.
В день такий розцвітає весна на землі
І земля убирається зрання.
Була золота осінь, а в наших серцях панувала весна.

Давай одружимось!

Ми, як завжди, після пар гуляли вулицями Кам'янця-Подільського. Тримались за руки, відчуваючи без слів любов і тепло наших сердець. Ми знайшли один одного в цьому світі, стали єдиним цілим. Нам завжди було добре разом.

Проходили повз РАЦС, і раптом Сергій сказав: «Давай одружимось! Будь моєю дружиною!» Я, не задумуючись ні на мить, тому що давно вже все для себе вирішила, відповіла: «Так! Я вийду за тебе заміж!»

Очі Сергія засяяли радістю. Він підхопив мене на руки і закружляв у дивовижному, одному йому відомому танку…

Здивовані перехожі спостерігали за нашим щастям.

Ми в той час були студентами третього курсу, і, зрозуміло, наших рідних шокувало таке рішення адже нам було лише по 19 років. У мене померла мама, у Сергія – батько.

Мої бабуся і тато, мама мого нареченого хвилювались, що ми не зможемо навчатися в інституті, що одруження завадить цьому.

Ми ж наполягали на своєму і таки одружились.

Не було фати і білого плаття, гучного бенкету. Але було скромне студентське весілля, після якого нам виділили маленьку кімнатку в підвальному приміщенні студентського гуртожитку. На вікнах були грати, а через скло ми бачили лише ноги перехожих.

У нас було дві стипендії, 2 тарілки, 2 чашки. А ми були такими щасливими!

Пліч-о-пліч сиділи над підручниками в читальній залі. Сергій старанно вчив теоретичну фізику і тригонометрію, я – мовознавство та риторику.

А вечорами, взявшись за руки, гуляли алеями парків. Місяць був мовчазним свідком нашого щастя. Велетенські каштани бачили наші обійми і слухали: «Я люблю тебе!»

Ми щодня ходили в кіно, цілувалися в останньому ряду. Невимовним щастям озивалося серце на кожен його доторк до моєї руки.

А наша кімнатка у підвалі здавалась нам справжнім раєм. Ми облаштували її по-своєму, зробили затишною.

Там, у підвалі, тривав наш медовий місяць, який не закінчився упродовж 33 щасливих років подружнього життя, продовжувався до пострілу снайпера.

Щасливе подружнє життя

Ми не були схожі на солідні сімейні пари, які дбали про добробут, матеріальні блага.

Бідні студенти мали те, про що мріяли: велике кохання, щирість почуттів, взаєморозуміння.

Старанно навчалися і, всупереч усім страхам і прогнозам рідних, знайомих, успішно завершили навчання в педагогічному інституті.

Як у медовий місяць, ходили, тримаючись за руки. Весь світ здавався прекрасним, казковим, дивовижним.

Тепер, закінчивши вищий навчальний заклад, ми мріяли про дитинку. З нетерпінням чекали, коли до нас «завітає лелека». Влітку після випускного вечора з нагоди завершення навчання Сергія в інституті поїхали в село до його мами – літописний Губин. У пам'яті катання на човні річкою, прогулянки в полі, засіяному пшеницею, безліч ромашок і волошок під ногами, заливчастий спів жайворонків і солов'їв, копиці запашного сіна, густий очерет, яскраві зорі, усміхнений місяць, тиша і ніжне: «Я тебе кохаю!»

А, повернувшись у Старокостянтинів, невдовзі дізналися, що «лелека таки принесе нам малятко», і щиро раділи цьому.

Я відчувала, що народиться хлопчик. Без жодних УЗД була впевнена, що це саме синочок. Я щодня розмовляла з майбутньою дитинкою, співала їй пісні, ніжно називала синочком.

Сергій також дуже серйозно готувався до батьківства, багато читав про виховання дитинки. Наш ще не народжений синочок, мабуть, уже тоді відчував, як ми його любимо і чекаємо. Це була дуже бажана дитинка. Усі місяці, коли ми чекали народження синочка, мріяли про його щасливе майбутнє, про те, яким він буде розумним, здоровим, сильним, як ми будемо виховувати його, ростити у щасті, дарувати свою любов.

Жили дружно в хаті моєї бабусі Марії, побудованій у 1949 році, разом із бабусею та моєю молодшою сестричкою Олею.

Кохання допомагало нам долати бідність, матеріальні, побутові проблеми. В нашій хаті на багато років поселилися любов і щастя.

Нас єднала школа

Я закінчила філологічний факультет Кам'янець-Подільского педагогічного інституту, одержала направлення в Старокостянтинівську середню школу №8, повернулась у рідне місто в 1982 році і ще рік чекала Сергія, «вчила свого студента». У червні 1983 року мій коханий завершив навчання в інституті й розпочав педагічну діяльність у Поповецькій восьмирічній школі на посаді вчителя фізики та математики.

Це були перші кроки молодого вчителя – зі своїми труднощами, сумнівами, проблемами. Поряд був чудовий педагогічний колектив Поповецької школи, який радо, доброзичливо зустрів молодого вчителя, підтримав. Саме тут Сергій під керівництвом мудрих наставників – педагогів школи здобув практичні знання з педагогіки та психології, що різко відрізнялися від інститутських підручників.

Сергій став повноправним членом колективу, з яким його пов'язували добрі, щирі, дружні, доброзичливі стосунки. Ми разом часто бували в Попівцях на різноманітних масових заходах, родинних святах членів колективу.

Молодому вчителеві Поповецької школи було доручено працювати і у вечірній школі.

Для Сергія це були роки становлення як успішного вчителя. Вони були щасливими завдяки людям, що його оточували.

Чоловікові поталанило працювати в дружному, творчому колективі колег-однодумців, про яких завжди згадував з великою повагою і любов'ю, серед яких у нього до сьогодні залишилося багато друзів.

Діти сприйняли молодого вчителя з радістю, позитивно, відчули в ньому друга. Ця дружба збереглася на багато років, донині. Серед вихованців чоловіка, колишніх учнів Поповецької школи, є члени ВО «Свобода».

Сергію доводилося багато ходити пішки, їздити на велосипеді, добираючись у сільську школу в сніг, дощ, заметіль, у будь-яку погоду. Але це його не лякало. Він любив дітей. А учні Сергія, випускники різних років, і тепер з повагою згадують молодого вчителя фізики та математики, який був не лише вчителем, а й їхнім другом, грав із ними у футбол, волейбол, баскетбол.

Неодноразово, живучи у місті Старокостянтинові, уже працюючи в Старокостянтинівській гімназії, Сергій ходив на зустрічі з випускниками Поповецької школи, у яких був класним керівником, учителем фізики й математики. На довгі роки його пов'язала з колишніми вихованцями щира дружба. Тепер уже дорослі, вони згадують свого вчителя добрим словом і з любов'ю.

Ми завжди допомагали одне одному, обговорювали шкільні питання, радились, як діяти в тому чи іншому випадку. Своїми успіхами в професійній сфері ми завдячуємо одне одному. Разом читали літературу з педагогіки та психології, аналізували різні життєві ситуації, шукали індивідуальний підхід до своїх учнів. Школа, справа, якій ми присвятили свої життя, єднали нас. Були в нашому житті семінари, методичні об'єднання, відкриті уроки, конкурси «Вчитель року», до яких ми завжди готувалися разом, давали один одному поради, допомагали виготовляти наочність, підбирати технічні засоби. Ми були не лише чоловіком і дружиною, але й колегами, яким завжди було чим поділитися одне з одним: своїми ідеями, творчістю, знаннями. А коли поверталися після роботи додому, на нас чекали «домашні педагогічні ради», бо нам хотілося розповісти про свої здобутки і проблеми. Так було завжди. Ми присвятили себе школі й дітям, з любов'ю робили свою справу й були щасливими від того, що поряд є людина, яка розділяє твої погляди, з якою маєш спільні інтереси.

Школа давала нам можливість відчути себе щасливими, реалізувати себе в професійній сфері.

З 1997 року мій Сергій викладав фізику в Старокостянтинівській гімназії Старокостянтинівської міської ради Хмельницької області, тут став учителем-методистом, координатором Всеукраїнського фізичного конкурсу «Левеня» в місті Старокостянтинові. Мав теплі, доброзичливі стосунки зі своїми учнями, колегами. Був задоволений, що присвятив своє життя роботі з дітьми. Я ж щиро раділа його успіхам.

Душу й серце він віддавав своїм вихованцям. Подовгу затримувався після уроків, щоб допомогти всім дітям, хто того потребував. Був керівником гуртка «Юний фізик», завідувачем фізичного кабінету.

За спогадами учнів, Сергій Михайлович – талановитий учитель, цікавий, ерудований співрозмовник, щира, добра, порядна людина. Вони називають його Вчителем усього, що є на світі.

72 група
Старокостянтинівська гімназія
2005 рік

АКТ

Enjoy every Day
Enjoy
44 група

14 група

24 група

У багатьох серцях гімназистів він посіяв зерна патріотизму, українського націоналізму, любові до України. Завжди усміхнений, у вишиванці, приваблював до себе людей. Своєю толерантністю завойовував серця вихованців. Його «Слава Україні!» було звичним у гімназії і для дітей, і для членів колективу. Серед його дорослих вихованців, у яких він був класним керівником, учителем фізики, астрономії, є члени ВО «Свобода», які й тепер намагаються наслідувати його у боротьбі за процвітання України – справжньої незалежної держави, у любові до рідної землі.

Сергій був зразком для своїх учнів у всьому. Займався спортом, багато читав і знав про оздоровлення, загартування, не мав шкідливих звичок, пропагував здоровий спосіб життя. Після уроків грав зі своїми вихованцями в настільний теніс, волейбол, шахи.

Він завжди з радістю не йшов, а біг до гімназії, де щедро ділився з учнями своїми знаннями з фізики, астрономії. А ввечері, як стемніє, поспішав знову до вихованців, щоб показати їм у телескоп зоряне небо, відкрити таємниці далеких галактик.

Значну увагу приділяв роботі з обдарованими дітьми, підготовці їх до предметних олімпіад, конкурсу-захисту науково-дослідницьких робіт Малої Академії наук України, інших предметних конкурсів.

Сергій брав активну участь у виставках педагогічних ідей та знахідок «Старокостянтинів на шляхах реформування», «Хмельниччина на шляхах реформування», мав власні методичні посібники.

Активно впроваджував у практику роботи інноваційні технології, багато років працював за технологією осмислювально-концентрованого навчання.

У 2013 році Сергій став переможцем міського та учасником обласного етапів конкурсу «Вчитель року-2013» в номінації «Фізика». Це були наші спільні хвилювання, підготовка, радість перемоги. Ми всі турботи і радість ділили навпіл.

Мій чоловік захоплювався історією України, досконало вивчав її, багато знав у цій царині, щедро ділився своїми знаннями з гімназистами та учнями інших закладів освіти міста.

Був закоханий у рідну українську мову. Свої переконання, погляди, ідеї щодо розбудови незалежної України ненав'язливо, толерантно передавав учням, колегам, друзям. Часто виступав на різноманітних гімназійних та позашкільних заходах, розповідаючи про героїв України, які боролися за незалежність держави, про любов до рідної землі, до української мови. Він, фізик-математик за фахом, був надзвичайно освіченою людиною, мав глибокі знання з різних галузей наук. Ще в січні Сергій розповідав гімназистам про подвиг героїв Крут, а двадцятого лютого 2014 року сам став Героєм України, не словами, а справами довів, як потрібно любити Україну. Це був його останній урок патріотизму і мужності всім наступним поколінням.

У колективі гімназії багато його друзів, однодумців, з якими йому було комфортно, добре й цікаво працювати впродовж багатьох років. Це представники не лише кафедри природничих наук, учителі інформатики, математики, а й філологи, представники кафедр художньо-естетичного, суспільно-гуманітарного напрямків, учителів фізичної культури, бібліотекар, технічний персонал.

Щорічно чоловік брав участь у міських змаганнях із різних видів спорту між педагогічними колективами закладів освіти. З задоволенням відвідував тренування, радів спільним перемогам команди колективу гімназії в різних видах спортивних змагань.

За період роботи в гімназії в Сергія не було жодного конфлікту. Він говорив, що йому пощастило працювати в такому прекрасному колективі, де хотілося творити, шукати нове, впроваджувати інноваційні технології. Діяльність у закладі нового типу давала широкі можливості для вдосконалення, втілення творчих ідей, його розвитку як педагога.

Народження синочка

3 квітня 1984 року народився маленький хлопчик, наш синочок, бажана й довгоочікувана дитина. Ми з Сергієм були, здавалося, найщасливішими у світі людьми. Мій коханий чоловік, забираючи нас із сином із пологового будинку, гордо ніс малятко в білосніжній підковдрі з блакитною стрічкою.

Сергій був зразковим батьком. Він носив сина на руках, пригортаючи до себе, про щось йому по-чоловічому розповідав.

А далі були недоспані ночі над ліжечком дитини, прогулянки з маленьким, який мирно спав у дитячому візочку, вулицями міста, перші казки з вуст тата, зусилля Сергія щодо загартування, фізичного й розумового розвитку синочка.

Народження дитинки ще більше зміцнило наші почуття і зробило нас ще щасливішими.

Ми щохвилини спостерігали, як росте, розвивається наш синочок, мріями про його щасливе майбутнє. Він був нашою втіхою і великою радістю.

Наш маленький Володимир Сергійович уже впевнено агукав і посміхався нам, а ми разом схилялися над його ліжечком і розмовляли з ним, по черзі брали на руки.

Синочок був оточений любов'ю. Дитині щедро дарували її ми, батьки, мої бабуся Марія й сестричка Оля, вся рідня.

Він ріс на радість нам розумним, фізично розвиненим, здоровим, добрим, порядним, схожим за характером на мого Сергія.

БУКВАР

7
3
1
2
10
4
9
5
одноклассники.ru

Випускник-2001

БАТЬКО І СИН

У хаті весело, гамірно… Мої «хлопці», найдорожчі в моєму житті люди, мій коханий чоловік і дорогий синочок, обговорюють новини науки й техніки, захоплено розказують один одному про системи й галактики, веб-сайти й віртуалізацію, розв'язують задачі. А я милуюся ними, батьком і сином. Вони такі схожі у всьому: у рухах, поглядах, захопленнях. Радію, що вони – не тільки батько й син, але й великі друзі.

Згадую, як обережно ніс чоловік синочка з пологового будинку, притуляючи до грудей маленьке диво у білосніжній підковдрі з великою синьою стрічкою як найбільшу цінність і найбільше щастя.

А потім були прогулянки тата й сина, перші синові кроки і поряд – надійні батькові руки, що не дадуть упасти, завжди підтримають. А ще казки із уст тата, які так любив синочок і які обов'язково звучали щовечора.

І далі – перші букви й цифри, захоплення сина татовою «Молекулярною фізикою», що стала улюбленою книгою маленької дитини, і усний рахунок, і цікаві задачі з логіки.

Саме тато залучив синочка до занять спортом, спорудив турнік біля будинку, привів до дитячо-юнацької спортивної школи в секції з кунг-фу, легкої атлетики, волейболу, відвідував усі змагання, у яких брав участь син.

А ще – спільне захоплення фізикою, години поряд над збірниками задач з фізики, сприяння навчанню синочка в класі з поглибленим вивченням математики.

А коли син готувався до вступу у військовий університет, тато взував кросівки і разом із ним бігав, виконував вправи на турніку, готував юнака до випробувань з фізичної підготовки.

Батько прищепив синові любов до України, спонукав цікавитися її історією. У пам'яті найважливіші моменти із життя нашої родини. Ніби кадри в кіно – випускний вечір у гімназії, вступ сина у військовий університет, присяга, випуск в університеті, синове весілля, звання капітана, успіхи синочка в роботі.

Вони завжди поряд – батько і син. Торкаючись плечем до плеча, довірливо дивлячись один одному в очі, з любов'ю допомагаючи у всіх справах, мої найрідніші, найдорожчі чоловіки радіють спілкуванню, тішаться тією близькістю, що єднає їх.

А моє серце переповнене величезним щастям, іскристою радістю, коли дивлюся на них.

Мріяла і молилася лише про одне: нехай минають роки, а незмінними залишаються особливі стосунки батька й сина, татова мудрість, синова щирість!

У хаті весело й гамірно… Мої «хлопці» знову «мітингують», голосно обговорюють розв'язок задачі, політичні новини чи нову книгу з історії України. А я готую для них, моїх рідних, смачну вечерю.

Тільки б ви були щасливими, жили довго-довго у радості й любові, мої дорогі, адже я так люблю Вас!

Моя половинка

Нам завжди було добре разом. Ми могли годинами розмовляти про політику, історію України, педагогіку, про що завгодно. Сергій був цікавим співрозмовником, надзвичайно ерудованою людиною. Він багато знав, читав, умів логічно й послідовно висловлювати свої думки.

Ми могли просто пліч-о-пліч сидіти поряд мовчки, без слів, і я завжди знала, про що він думає. Нам і слова не були потрібні, ми і так розуміли одне одного.

А тепер я сиджу біля його портрета чи біля його могили, розмовляю з ним і точно знаю, що б він сказав, як би він діяв у тій чи іншій ситуації.

Сергій – мій порадник, помічник і сьогодні. А я – його перекладач, парламентар на цьому світі.

Мій коханий був дивовижною, прекрасною людиною, найкращим чоловіком і батьком. Нам так не вистачає його щохвилини.

Він здійснював усі мої бажання, реалізовував усі мої мрії, обожнював мене, носив на руках у прямому й переносному значенні цих слів, оберігав родину від усіх негараздів.

Він щиро дарував свою любов мені й синочку, вмів бути уважним, ніжним, зробив наше сімейне життя казкою. Кожен день нашого спільного життя – велике щастя. Щастя – коли тебе розуміють. А в нашій родині було саме так.

СТО

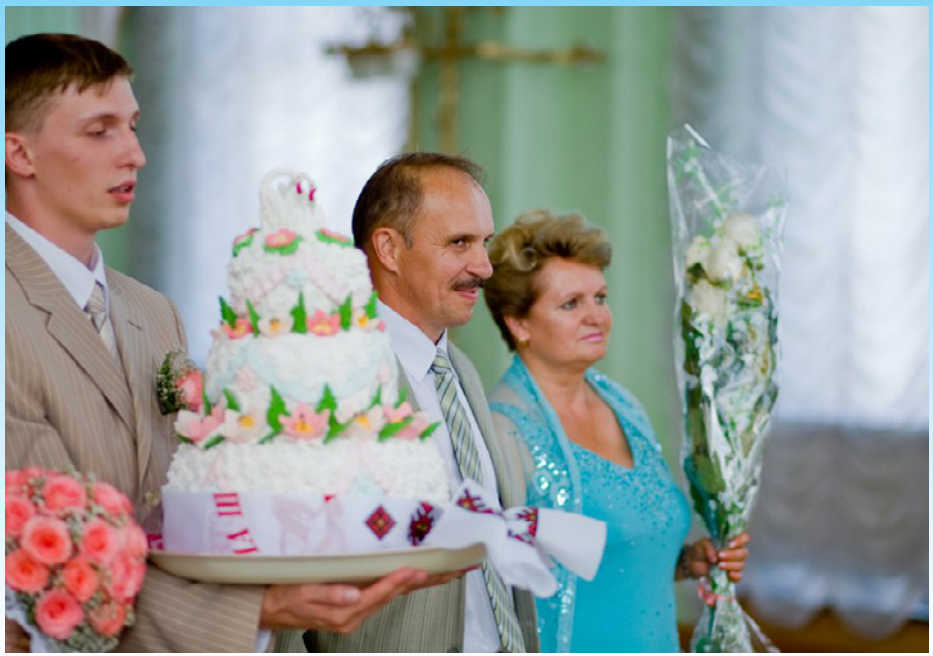

Презентація книги «Живе поезія в мені…»

Я з дитинства писала вірші й прозу. Коштів для того, щоб видати книгу, у нас ніколи не було. Жили дуже скромно, і про видання власної книги я і мріяти не могла.

Але у 2012 році за сприяння педагогічного колективу Старокостянтинівської загальноосвітньої школи I – III ступенів №1 матеріали для книги були систематизовані. Про її друк у місті Хмельницькому, фінансування витрат на видання книги подбала Хмельницька обласна організація ВО «Свобода».

І ось щастя – новенькі книги лежать переді мною, а мій Сергій радіє моїй збірці і захоплено, з любов'ю дивиться на мене.

У квітні 2012 року у переповненій актовій залі школи відбулась презентація моєї книги «Живе поезія в мені».

Приїхали голова обласної організації ВО «Свобода» Ігор Сабій, свободівці з Хмельницького, обласне телебачення.

Прийшли колеги, учні, друзі, рідні. Було багато теплих, щирих слів, квітів.

А в першому ряду сидів мій коханий Сергій, посміхався мені, і в його очах було стільки любові й ніжності.

Поряд із таким чоловіком виростали крила, гріх було не писати віршів, прози, пісень. І я писала. Тому що була найщасливішою жінкою на землі від його любові. Я була коханою. Прокидалась із його любов'ю і засинала коханою. Щодня, щохвилини бачила захоплення, любов і ніжність в очах Сергія.

Тому й жила в мені поезія. Бо в моєму житті був він, мій коханий чоловік.

І я писала про любов до нього, до нашого синочка, до рідної землі, до України, до природи, до рідної мови, про важливі проблеми сьогодення й минулого.

А мій Сергій був першим слухачем, критиком, рецензентом моїх віршів і прози.

Особливо йому подобались ось ці мої твори:

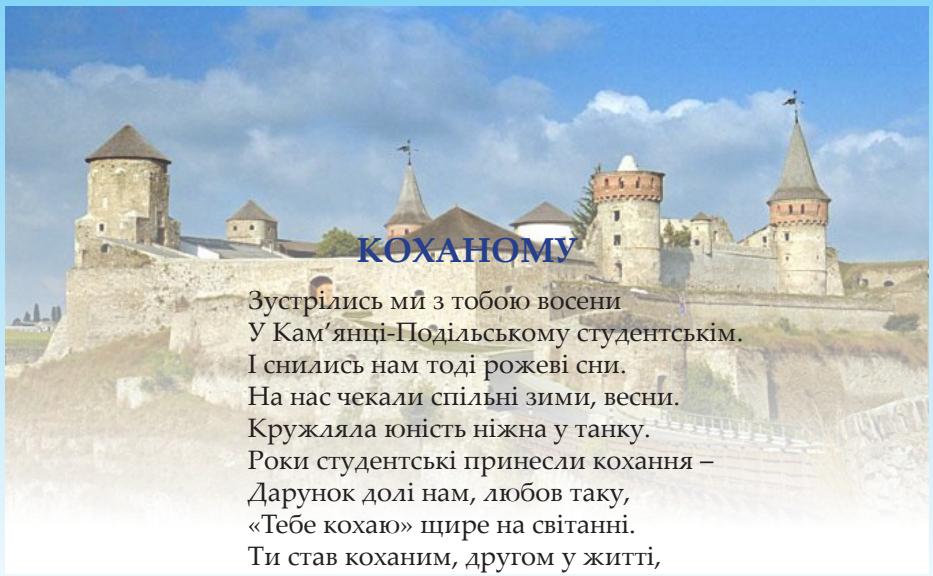

КОХАНОМУ

Зустрілись ми з тобою восени
У Кам'янці-Подільському студентськім.
І снились нам тоді рожеві сни.
На нас чекали спільні зими, весни.
Кружляла юність ніжна у танку.
Роки студентські принесли кохання –
Дарунок долі нам, любов таку,
«Тебе кохаю» щире на світанні.
Ти став коханим, другом у житті,
Соратником моїм і чоловіком.
Живе у серці ніжне почуття,
І вірю я, що житиме довіку.
Ти – однодумець мій і помічник,
Ти – мій порадник у важкі хвилини.
Прожити б разом довгий-довгий вік
І бути вдвох щоб до останньої хвилини.
Моя любове, друже щирий мій!
Тобі дарую вірші я іскристі.
І горе, й радість ти ділити вмів,
Душа у тебе добра, любий, чиста.
Щодня турботу відчуваю я,
Ти поряд – і усе чудово.
Студентська юність і любов моя
Теплом зігріють, допоможуть знову.
Літа минають. Став дорослим син.
Таким, як ти, порядним і хорошим.
Любові не страшний і часу плин.
Її не купиш й за великі гроші.
У нашій хаті затишок, тепло,
Живе кохання щире тридцять літ.
Я прошу в Бога, щоб і далі так було.
Щоб зберегти сім'ю, любові світ..

ВИХІД

***

Піднімається сонечко рано…
День почнеться зі слова «кохана».
Тридцять літ чую знову і знову
Слово ніжності щире, чудове.
І тоді виростають крила.
Знову я молода, красива.
Як в студентські роки, чарівна.
Королева, мадонна, царівна,
Як дивлюсь не у дзеркало – в очі.
Вихідні, дні святкові, робочі…
І в очах тих любов читаю.
І тоді ніби я підростаю.
І тоді успішна, смілива,
Коли чую: «Ти дуже вродлива».
І завдання під силу найважчі,
Очі кажуть, що я – найкраща.
Потону в тих очах і воскресну,
Зустрічатиму зими і весни,
Якщо чутиму знову: «Кохана…»
Я тобі посміхатимусь рано.
Сивина золотить уже коси,
І попереду зрілість і осінь.
А в очах: «Ти – кохана, найкраща».
Не повірити? Ні, нізащо!
Так живу. Успішна, щаслива.
І в очах твоїх дуже красива.
Помиляється дзеркало дивне?
Очі кажуть: «Моя єдина».
І не купиш, як маєш гроші,
Щирість слів тих: «кохана», «хороша».
«Ти – кохана», - говорять очі.
Знову й знову читати хочу
Про любов у очах глибоких.
Скільки б ще не минуло років.
Посміхаюсь. Живу. Радію.
І в очах твоїх все молодію.
А на зморшки табу, заборона.
Очі кажуть, що я – мадонна,
Королева. Успішна. Вродлива.
Від любові твоєї щаслива.

ІЗ ЦИКЛУ «ЩАСТЯ МАТЕРИНСТВА»

НАРОДЖЕННЯ СИНА

Сину Володимиру присвячую

Маленьке диво на подушці білій...
Неначе вдвох із сином в світі цілім.
У ніч квітневу ми удвох в палаті.
Щаслива я. Радію благодаті.
Позаду біль, тривоги і страждання.
Всміхнусь синочку вранці, на світанні.
У серці ніжність і любов до сина.
Омріяна і бажана дитина...
Лежить тихенько радість моя, втіха.
В пологовім будинку тихо-тихо.
І ми удвох із сином, наодинці.
Ну що потрібно ще для щастя жінці?
Дивлюсь на сина - тану від любові.
Рости, синочку, дужим і здоровим.
І ніжність душу раптом огортає,
Як крихітку до серця пригортаю.
Рости, маленький, будь щасливим, сину.
Тобі радіє щиро вся родина.
Хвилюється татусь твій під вікном.
Квітнева ніч усім дарує сон.
Мені ж від щастя у цю ніч не спиться.
Не можу на синочка надивиться.
Моя кровинко, диво сірооке,
Струнким ти будеш, знаю, і високим.
Розумним будеш, сину, працьовитим.
А ми із татом будем тебе вчити
Добру, любові, щирості, синочку.
Уся родина так побачить хоче
На кого схожий і який ти, сину,
Готує, що потрібно, для дитини.
Бо мій синочок – радість то безмежна.
Візьму на руки сина обережно.
Притулю до грудей маленьке диво.
Рости, синочку, добрим і красивим.
Здається, зіткана із ніжності й любові.
Тобі всміхнусь - і зразу все чудово.
Тобі, синочку, я щасливу долю прошу.
Рости, маленький, чуйним і хорошим.
Тебе я хочу Володимиром назвати,
Найкращі колискові заспівати.
На честь дідуся я назву синочка,
Тобі найкращі приготую я сорочки.
Тебе любити буду, колихати.
Тебе любов чекає в рідній хаті.
Спи, мій маленький, і рости здоровим.
Настане день - ми поговорим знову.

ЩАСТЯ МАТЕРИНСТВА

Приїхав син – і свято в нашій хаті.
Синочок вдома – щастя через край.
І наша хата на любов багата.
Душа співає: «Сина зустрічай!»
Я обійму і ніжно приголублю
Своє дитя, синочка, як колись.
- Тебе чекати, сину, знову буду.
Мені, синочку, тільки посміхнись.
Дорослий син… Розумний і надійний,
Самодостатній, впевнений в собі.
Приїзд синочка – радісна подія.
- Усе найкраще, сину, лиш тобі:
Любов до тебе щира, материнська,
Тепло родинне, ніжність, мій рідненький.
І серце мами поряд, завжди близько.
Де б ти не був – тебе чекає ненька.
Хай буде оберегом тобі завжди
Надійним і хорошим у житті
Любов моя хай захистить від негараздів
І світлом буде на твоїй путі.
Крилом любові огорну тебе я,
Від зла, я вірю, зможу захистить.
Ти – моя радість, втіха і надія.
Тобою буду, любий, завжди жить.
Тобі готую всі найкращі страви.
Сміється хата, бо приїхав ти.
Я мрію ще онуків бавить.
В любові будуть і вони рости.
Приїха ти – і в нашій хаті свято.
Тебе чекатиму, мій рідний, я завжди.
І наша хата на любов багата.
З любов'ю, сину, по життю іди!

ЖИВЕ ПОЕЗІЯ В МЕНІ…

Живе Поезія в мені,
Приходять, наче друзі, вірші.
Іскристі, радісні, а іноді сумні,
Щоб звеселити душу, серце тішить.
Приходять з вітром і дощем весняним
І зазирають з сонечком у вікна.
Вночі приходять й на світанку, рано.
Приходять вірші в дні зимові, літні.
І, як гроза, застануть ненароком,
Коли не жду, не думаю писать.
Вони – дзвінок, що кличе на уроки.
І їх не вдасться зупинить, заколисать.
«Пиши», – шепочуть і благають вірші.
«Пиши!» –- Поезія наказує мені.
Приходять вірші у вечірній тиші
І не дадуть заснути навесні.
Я бачу їх в танку сніжинок ніжних,
Зустріну їх у вальсі дощовім,
У людях працьовитих і успішних.
Прийдуть знов вірші. Впевнена у тім.
Прийдуть на вулиці і за столом робочим.
Прийдуть до мене, завітають знов.
Вони розбудять тихо серед ночі.
Писати змусять, не чекать умов.
Щаслива тим і дякую я долі
За світле диво, що в душі живе,
За радість бачити красу навколо,
В знайомому знаходити нове.
Мені всміхаються тополі і берізки,
А горобина, наче подругу, віта.
І обіймає ніжно, а не різко
Північний вітер. Осінь золота
Мені дарує листячко барвисте.
У нім поезію і вірші бачу я.

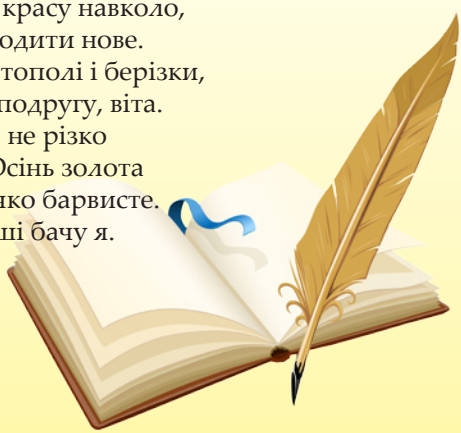

МОЇЙ УКРАЇНІ

Ми сплелися з тобою корінням.
Відчуваю я біль твій і сум.
Я – твоє, Україно, творіння.
Я – дитя сподівань твоїх, дум.
Я – частинка твоя, Україно,
Я – твоя кров і плоть, і любов.
Я – твоя, Україно, дитина,
Прихилюся до тебе я знов.
Я люблю твою мову, матусю,
Вірю в світле твоє майбуття.
Знаю, ще я тобі знадоблюся.
Спільні доля у нас і життя.
Відчуваю і радість я щиру,
Хвилювання, тривогу твою.
Ти живи, моя ненько, у мирі!
Я тебе так безмежно люблю.
Я твоя, Україно, частинка.
Я і ти нероздільні й на мить.
Я пишаюсь, що я – українка.
І з тобою нам довго ще жить.
Справ немало нас ждуть невідкладних.
Незалежність нам слід зберегти.
Щоб було все в порядку, до ладу,
Многі літа, Вкраїно, цвіти!
Будь могутньою, рідна державо!
Я – коріння твоє і плоди.
І тобі я співатиму славу
Скільки житиму, ненько, завжди!

З ДНЕМ НАРОДЖЕННЯ, НАША ДЕРЖАВО!

З днем народження, наша державо!
Незалежна країно, приймай
У дарунок багаті врожаї,
Сміх дитячий, квітковий розмай,
Мирне небо і сонце ласкаве,
Дощик літній і навіть грозу.
Незалежна вкраїнська державо,
Все тобі: на світанку росу
І вечірню зорю-зоряницю,
Ясний місяць і шелест дібров.
Ми твою відзначаєм річницю.
Лиш тобі наша вдячність, любов.
Вірим в світле майбутнє держави,
В незалежність, країно, твою.
На віки тобі, матінко, слава.
Із джерел твоїх воду я п'ю.
Одягну знову я вишиванку.
І радію життю я щодня.
Українонько. доброго ранку!
Україно, щасливого дня!
Хай нещастя тебе обминають!
І могутньою, сильною будь!
Хай у цілому світі всі знають:
Незалежність зуміла здобуть
І зумієш її захистити!
Українонько, будь і цвіти!
Незалежній державі щоб жити
На роки, на віки, назавжди!

МИ – УКРАЇНЦІ!

Розказує і радіо, й ТБ:
Живуть як пересічні українці.
Назвали так чомусь мене й тебе.
Душа болить, тривоги в ній по вінця.
Коли й чому хтось вирішив за нас,
Що ми із вами сірі, пересічні?
Ми – українці. Це сказати час,
Порушити канони сталі, звичні.
Не малороси пересічні ми.
Ми – славні внуки козаків завзятих,
Нащадки тих, хто вивів нас з пітьми,
Життя готові на олтар віддати
За Україну незалежну і святу.
Ми ж – пересічні, сірі малороси?
Готові серцем ми прийнять оту
Рекламу українців? Досить!
Талановиті, щирі, добрі ми,
Розумні, патріоти, духом сильні.
Нащадки Кобзаря з самих глибин
Сердець повагу віднайти повинні.
Не даймо меншовартості ні дня
У душах українців оселиться!
Не пересічні друзі і рідня.
І мова, мов джерельная водиця.
Не малороси ми, а українці.
В серцях у наших, Українонько, живи!
В віках ім'я твоє нехай святиться!
Весь світ до України щоб на «Ви»,
Нехай самодостатні і щасливі,
Не пересічні, горді за державу
Живуть вкраїнці в радості і мирі.
З повагою хай в світі кажуть: «Браво!»
Ми – українці. Тож пишаймось, браття,
Історією, мовою своєю!
Любові до Вкраїни хай багаття
Єднає нас. Щасливі будем з нею.

ВИШИВАНКА

Одягну знову я вишиванку.
Приголубить Вкраїнонька враз.
І зігріє, як матінка, зранку,
І віддасть мені чітко наказ:
Жить по правді, служить Україні,
Не шукати найлегших доріг,
Передати любов свою сину,
Щоб і він Україну беріг.
Обійме, приголубить сорочка,
Оберіг мій надійний від зла.
Наче ніжно промовить й пророче:
«Тільки б наша країна жила,
Зберегла назавжди незалежність…»
Чую трепетне слово-наказ.
Вишиванку візьму обережно,
Притулю до грудей ще не раз.
Кожна ниточка рідна до болю.
Кожна барва словами бринить,
І червоне із чорним, мов доля,
На моїй вишиванці в цю мить.
Я пишаюсь, що я – українка,
Що Вкраїна – матуся моя.
Я співатиму голосно, дзвінко,
Щоб жила незалежна земля.
Я писатиму вірші іскристі,
Добуватиму перли із слів,
Одягну вишиванку, намисто,
Щоб ніхто і сказати не смів:
«Малоросия, нет Украины…»
Ні, Вкраїнонька наша жива,
Жити буде! І знову полине
Гімн Державний, могутні слова.
Вишиванка горить, пломеніє…
Й на Майдані знов Гімн зазвучить.
Об’єднає нас віра, надія:
Многі літа державі ще жить.
Незалежній, величній, могутній.
У достатку, без війн і біди.
Вірю щиро, що так усе буде!
Хай живе Україна завжди!

З БОЛЕМ ПРО УКРАЇНСЬКЕ ТЕЛЕБАЧЕННЯ

Усе частіш ми чуєм слово «криза»,
Про курс валют, про долар і рублі…
І що торкнеться криза тих, хто «знизу»,
Хто трудиться на матінці-землі.
Про чипси і «Мівіну» у рекламі
Розкажуть нам докладненько щодня.
Від «Балтики», «Чернігівського» п'яна
Після реклами буде вся сім'я.
Про «Колу», «Снікерс» і смачненький «Віскас»
Розкажуть нам в ефірі ще не раз.
Сказати маєм: «Люди, зупиніться!
Бо є ще речі важливіші в нас».
Пустенькі серіали на екрані.
Їх автори з чужих держав.
А де всі ми? ТБ – суцільна драма.
Ні фільмів українських, ні вистав.
Все рідше на екрані рідне слово.
Хоч ми – не малороси з Вами, ні!
Та мильні опери вже на екрані знову,
Пуста реклама знову день при дні.
Про милосердя, щирість і духовність,
Здоров'я нації, культуру, етикет
Душа розмови відчайдушно просить.
Хай з'явиться ще на ТБ поет!
А нам послухати б Костенко Ліну,
Припасти б до поезії перлин…
Розкажуть удесяте про «Мівіну».
Купить «Мівіну» - вихід в нас один.
Навіщо нам про українське слово,
Про України славу й майбуття?
Навіщо нам історія і мова?
Ми слухаєм рекламу без пуття.
Маленьким діткам замінила вірші.
Реклама книгу замінила враз
І спілкування. Шкода то найгірша!
Нехай казки прийдуть у дім до Вас.
Нехай прийдуть поезія і проза,
І Україна прийде на екран.
Пустих реклам і серіалів досить!
Чи знову чипси і «Мівіна» нам?
Я вірю: маєш ти зміниться,
Зрусифіковане, скалічене ТБ.
Духовність, мов джерельная водиця,
Врятує, телебачення, тебе!

МАДОННА В РОКИ ГОЛОДОМОРУ

МОЇЙ БАБУСІ МАРІЇ ПРИСВЯЧУЮ

Схилилась над колисочкою мати
У хаті – пустці в українському селі.
Як жити, діточок прогодувати?
Холодний піт у жінки на чолі.
Вони, маленькі, просять знову хлібця
І шарпають матусю за полу.
На долю горя випало по вінця.
Ось мертвих знов збирають по селу.
У серці жах. Поїхала підвода…
На ній і мертві, і напівживі.
А скільки голод вже забрав народу!
Щоденно жертви все нові й нові.
Пішли з життя дочасно мама й тато.
Залишив з горем наодинці чоловік.
Не мала сили, щоб як слід їх поховати.
Що ще готує тридцять третій рік?
Немає хліба. Продані всі речі.
У хаті- пустці із дітьми одна.
Лиш Матір Божа жінці посміхнеться.
Лише ікона в рушниках біля вікна.
Попухли ноги, і ходити важко.
А діти просять їсти. Що робить?
Заплющить очі і померти краще,
Ніж слухать: «Хлібця…» і усе ще жить.
Сьогодні жити. А чи буде завтра?
Затих в колисці назавжди синок…
Притислась до матусі ніжно донька…
Дай сили, Боже, ще ступити крок,
Узяти доні крихітну долоньку.
Поцілувать малечу: «Потерпи…
Й за нами, мабуть, прийде Бозя скоро».
Сплелися ніжно- ніжно дві руки:
«Немає хлібця і не буде, доню.
Терпи, дитинко. Прошу, потерпи».
Сивіють з горя материнські скроні:
«Поспи, маленька, краще, доню, спи».
Світанок тихо заглянув у хату.
Завмерли мама й доня навіки.
Нема кого в колисці колихати

Й нема кому потиснути руки.
Не зазвучить тут більше колискова.
Просити хлібця дітки не прийдуть.
Не зможе Матір підвестися знову.
Чи вправі ми всі отаке забуть?
Гуляє вітер в українській хаті,
У хаті- пустці тільки рушники
І Матір Божа, що благає супостатів
Спинити голод в Україні навіки.
І мертва Матір, як сільська Мадонна,
До серця донечку притисла назавжди.
З'єдналися в обіймах дві долоні.
З'єдналися в хатині три біди.
Синок в колисці, донька біля столу…
Не просять хліба, сплять вже вічним сном.
І з ними Матір юна захолола.
А смерть чатує все ще під вікном.
Сільська Мадонно, мати українська,
Про тебе заспівають ще пісні.
Тобі, Мадонно, ще поставлять обеліски.
І намалюють очі ці сумні.
Про тебе, Матір, ще напишуть оди,
Найкращі вірші принесуть до ніг.
Мадонно українського народу,
Велична Мати – вічний оберіг.

РОЗДУМИ ПРО ДОЛЮ ДЕРЖАВНОЇ МОВИ

Дивлюсь засідання Ради Верховної.
«Бої» і суржику розмаїття…
Кажуть, не час для політики мовної,
Не час для духовності та освіти.
Російська мова звучить повсюди.
А де ж десята Конституції стаття?
В якій країні живемо ми, люди?
Чому не дбаємо про майбуття?
З трибуни про щось волають «товарищи».
Ідуть у хід стільці-аргумент…
У раді, на жаль, тепер б'ються, лаються.
Культура сьогодні вже знищена вщент.
Немає там місця для мови державної.
Зневажена, вигнана звідти вона.
І вже не потрібна тепер вона армії,
Й чиновнику мова «теперь не нужна».
Велична, красива, достойна поваги…
Живи, наша мово, живи у віках!
Монголи ми з Вами чи, може, варяги?
Чи, може, араби? Чи Бог наш – аллах?
Коли ж українці, то зглянмося, друзі,
На мову державну, основу основ!
Відчуймо себе не «в Советском Союзе».
Усі в Україну вернімося знов!

РІДНОМУ МІСТУ

Як не любить нам Старокостянтинів,
Де Случ та Ікопоть – подружки обнялись
І де таке бездонне небо синє,
Де стала рідною вже кожна із беріз,
Де стали друзями каштани кучеряві,
Де верби нахилились до води.
Як не любить наш Костянтинів славний.
Думками, мріями я лину лиш сюди.
Сюди, де височить фортеця,
У княже місто, де історія жива,
Де кожен камінь вам розкаже таємниці,
Де кожна вулиця відкриє вам дива.
Старі церкви розкажуть про минуле.
Костел шепоче з глибини віків.
Мости говорять. Тільки б ми почули.
Земля говорить прадідів, дідів.
Дослухаймось. Історія крокує.
По площі, вуличках, велична і сумна.
Її нам не дано забути, чуєш?..
Вона вже тут - лиш визирни з вікна.
І Костянтин Острозький з постамента
На місто дивиться із далечі віків.
Історія крокує по проспекту.
Вивчать її сумлінно нам усім.
Як не любить наш Старокостянтинів
І працьовитих мешканців у нім!
Перлино міст Поділля і Волині!
Тобі низький, аж до землі, уклін.
Щасти тобі, величне княже місто,
Небесний раю на святій землі!
Чудовий краю на землі вкраїнській!
Живи в віках і квітни з року в рік!

ЛІТО

Завітало літо в рідне місто.
Горобина одягла намисто.
Пісня солов'їв уранці лине.
Славлять птахи Старокостянтинів.
Посміхнулась явору калина:
- О, яка чудова літня днина!
Явір ніжно подрузі промовив:
- Я цілком з тобою, люба, згоден!
Шелестить листочками берізка:
- Ти прекрасна, земле українська!
Рідне місто в зелені і квітах.
Весело щебечуть наші діти.
Літо нам дарує сміх і сонце.
Зазирає липа у віконце.
Посміхається каштан мрійливо.
Хмарка набігає. Раптом … злива.
В зелені потоне рідне місто.
Стане місто урочисто-чистим.
І троянди пахнуть так духмяно
В нашім місті на світанку, рано.
Літечко у місто завітало.
Ви разом сьогодні з сонцем встали?
Босоніж пробіглись по травичці?
Посміхнулись ластівці, синичці?
Чи умились ранньою росою?
Будьте в мирі із самим собою!
І в калюжах Ви побачте … зорі!
На деревах крапельки прозорі.
В місто наше завітало літо.
І кущі бузку дощем умиті.
І сміється Старокостянтинів!
І радіє небо синє-синє!
Бо у місті літо – ясне диво.
Будьмо й ми привітні і щасливі!

ВЕСНЯНІ МЕЛОДІЇ

Весна вже сміливо заходить у місто.
«Весна!!!» - у повітрі звучить урочисто.
І скільки б зима не лякала морозом,
Душа жде весни, і весна на порозі.
І пролісок ніжний з-під снігу проб'ється,
І радісно в грудях співатиме серце.
«Весна!!!» - заспіває від радості птаство.
Весна принесе всім і кожному щастя…
Струмочки дзвенять і дзюркочуть, сміються,
Всміхаються сонцю, втікають із вулиць.
Весна стоголоса, велична, красива
До танцю дощі з вітерцем запросила,
Щоб вмити земельку, прибрати все чисто.
Весна одягне в гарні шати, намисто
Дерева, кущі, квіточки і травичку
І знов заплете всім берізкам косички,
Розчеше вербичці розпущені коси.
«Всміхайтесь!» – весна нас тихенько попросить,
Надію на щастя усім подарує.
Співатимуть знов молодим: «Алілуйя!».
Лелека нестиме в родини маляток
І радість весняну, і щастя багато.
«Всміхайтесь, даруйте любов без упину!» -
Весни настанови до серця прилинуть.
«Весна!» - вже співає душа урочисто.
Дарунок весни – ніжні квіти барвисті,
І настрій весняний, і сонце привітне.
Хай довго весна у серцях наших квітне!

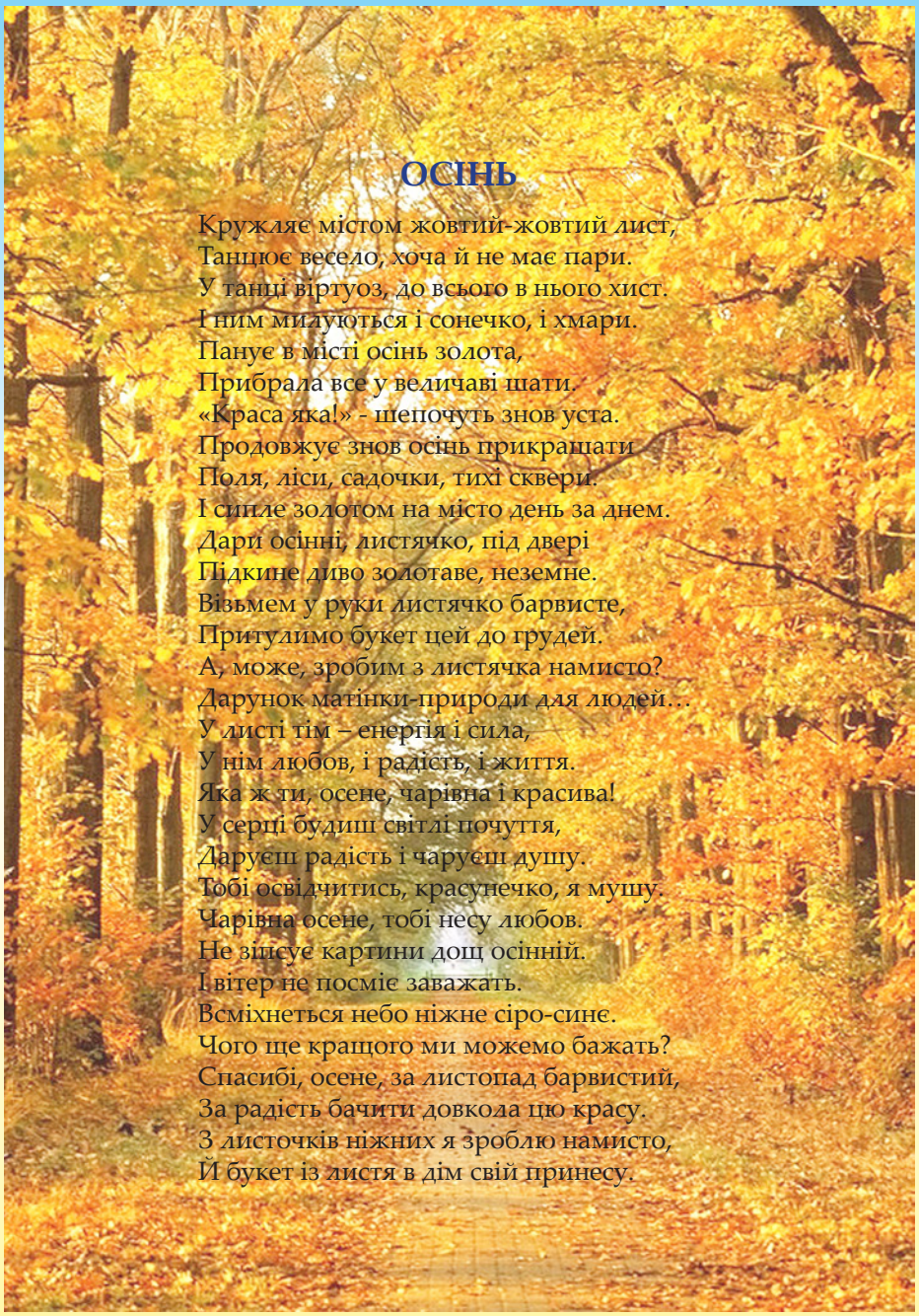

ОСІНЬ

Кружляє містом жовтий-жовтий лист,
Танцює весело, хоча й не має пари.
У танці віртуоз, до всього в нього хист.
І ним милуються і сонечко, і хмари.
Панує в місті осінь золота,
Прибрала все у величаві шати.
«Краса яка!» - шепочуть знов уста.
Продовжує знов осінь прикрашати
Поля, ліси, садочки, тихі сквери.
І сипле золотом на місто день за днем.
Дари осінні, листячко, під двері
Підкине диво золотаве, неземне.
Візьмем у руки листячко барвисте,
Притулимо букет цей до грудей.
А, може, зробим з листячка намисто?
Дарунок матінки-природи для людей…
У листі тім – енергія і сила,
У нім любов, і радість, і життя.
Яка ж ти, осене, чарівна і красива!
У серці будиш світлі почуття,
Даруєш радість і чаруєш душу.
Тобі освідчитись, красунечко, я мушу.
Чарівна осене, тобі несу любов.
Не зіпсує картини дощ осінній.
І вітер не посміє заважать.
Всміхнеться небо ніжне сіро-синє.
Чого ще кращого ми можемо бажать?
Спасибі, осене, за листопад барвистий,
За радість бачити довкола цю красу.
З листочків ніжних я зроблю намисто,
Й букет із листя в дім свій принесу.

ЗИМОВА КАЗКА

Танцюють у вальсі сніжинки
Із вітром в обіймах міцних.
Як хороше, весело взимку!
Сніжинки… Дивіться на них!
Красиві, мов квіти зимові,
Уже на долонях моїх.
Все місто в біленькій обнові.
Дитячий скрізь чуємо сміх.
Мороз візерунки малює,
Картини на кожнім вікні.
Співає мороз: «Поцілую!»
І щоки щипає мені.
Хурделиця сипле сніжечком,
А вітер їй в такт завива:
-Погляньте, синочки і дочки!
Ось баба стоїть снігова…
Всміхається всім вона щиро.
Морквиночка-носик стирчить.
З зимою живе вона в мирі
І нас розуміти навчить,
Як слухати музику вітру,
Сніжинок побачить танок,
Відчути зимову палітру…
Незвичний, потрібний урок…
Радію зимі, мов дитина.
Сніжок на долоні візьму.
Як жаль, що зима швидкоплинна!
Та шепче мороз: «Не сумуй!
До тебе прийду через рік я,
Сніжинок усіх приведу».
Вдихаю зимове повітря.
Засніженим містом іду.
В полоні зими-чарівниці
Будинки, дороги, мости.
І казка зимова здійсниться.
Лиш в душу її ти впусти!
Зумій ти побачити диво
В обіймах красуні-зими!
Сніжинок тендітних, красивих,
Як подруг, привітно прийми.

МОЯ ХАТА

Моя хата привітна, світла,
Із великими вікнами в світ,
Виглядає, милується квітами
Вже багато-багато літ.
Тут своя особлива аура.
Тут бабусеньки ніжне тепло.
Квіточки зачарують барвами,
Як колись у дитинстві було.
Пеларгонія квітне духмяно.
Стіни рідні несуть позитив.
Ніби голос я чую мамин,
Ніби тато мене захистив.
І дідусь простягає цукерки:
«Йди, Тетянко, бери, бери…»
На душі гіркувато-терпко
Й разом солодко до пори.
В моїй хаті тепло родинне.
Жаль, що рідних моїх нема.
Ми згадаємо їх із сином,
З чоловіком. Прийде зима,
Будуть весни і осінь, літо.
Рідна хата нестиме любов.
Будуть внуки, правнуки жити.
Зацвіте пеларгонія знов.

Ми – соратники й однодумці

Мій Сергій завжди був щирим українським націоналістом.

СВ ДА

СИЛЬНА
УКРАЇНА
вхід

СВОБОДА

АВАТАР
39,-

У 2005-2009 роках чоловік очолював міську організацію Конгресу українських націоналістів, з червня 2009 року став головою міської організації Всеукраїнського об'єднання «Свобода».

ВСЕУКРАЇНСЬКЕ ОБ'ЄДНАННЯ
СВОБОДА
Посвідчення XIX № 240233
Бондарчук
Сергій
Михайлович
Голова ВО "СВОБОДА"
О. Тягнибок

СЬОМЕ СКЛИКАННЯ
БОНДАРЧУК
Сергій Михайлович
є помічником-консультантом
на громадських засадах
народного депутата України
САБІЯ І.М.
Керівник Апарату
Верховної Ради України

Був помічником – консультантом народного депутата України Ігоря Сабія на громадських засадах.

Він мріяв про справді незалежну українську державу і на своєму рівні все, що міг, робив для цього.

Сергій організовував мітинги, різноманітні акції, поширював газети «Свобода» у наметі та в мікрорайонах міста, в селах Старокостянтинівського району, займався агітаційною роботою, розбудовував партію.

СВОБОДА

УДАР

Я завжди підтримувала Сергія й поділяла його погляди. Ми були соратниками й однодумцями.

На параді вишиванок, на акції «Вставай, Україно!», на Майдані у Києві і на мітингах у Старокостянтинові ми стояли пліч-о-пліч і знали добре, чому ми там.

Вирішувалася доля держави, йшла боротьба проти злочинної влади Януковича. Ми не могли бути осторонь. І тому разом кричали: «Банду геть! Зека геть!»

Так підказували наші серця, що билися в унісон, які дуже хотіли кращої долі для нашої багатостраждальної неньки України, для українського народу.

Усі на Майдан!

Після побиття студентів 30 листопада 2013 року на Майдані у Києві мій Сергій організовував акції, мітинги на підтримку Євромайдану, постійно їздив до Києва сам і організовував поїздки для участі у вічах та протестних акціях.

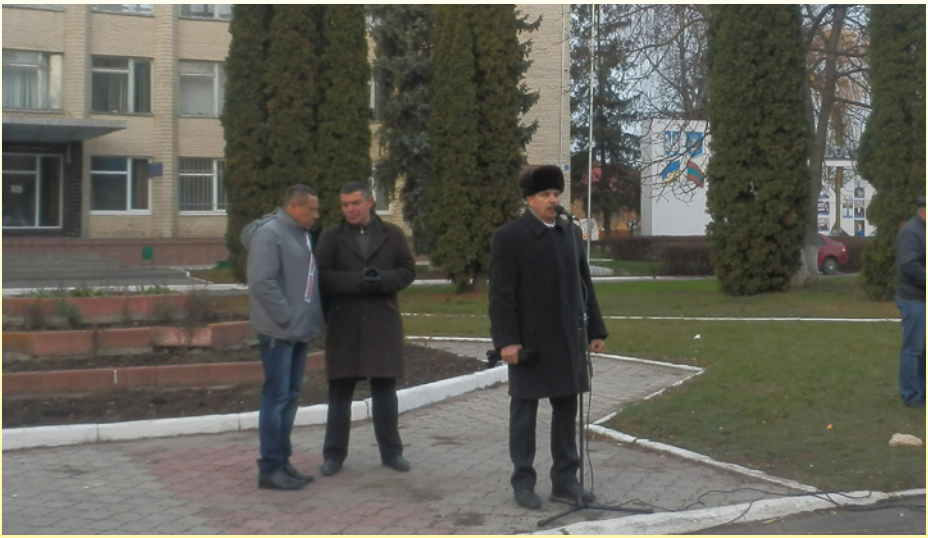

У Києві провів усі вихідні, Різдвяні свята. Я бачила свого коханого у Різдвяний вечір по телевізору біля сцени на Майдані зі свободівським прапором у руках.

Після подій на вулиці Грушевського три доби у Києві, у Жовтневому палаці, перейменованому свободівцями у палац Свободи, була і я. Їхала без чоловіка, оскільки в нього були уроки, з побратимами-свободівцями. На власні очі бачила людей, готових «тіло й душу» покласти «за нашу свободу».

Тоді повідомили про можливий штурм Жовтневого беркутівцями і зачистку Майдану. Ми готувалися до оборони нашого палацу Свободи. Лунало «Воля або смерть!» І це були не пусті слова. Я бачила очі молодих людей, які готові були вмирати, аби подолати злочинну владу Януковича, аби завоювати справжню незалежність. Мені не було страшно поряд із ними, моїми побратимами. Соромно було боятися жінці, матері, коли українські синочки готові були покласти своє життя на олтар свободи і незалежності України. Я була готова померти разом із ними.

Бачила, як молився сотник Івано-Франківської сотні, відвернувшись до стіни, тримаючи молитовник у руках, щоб Бог зберіг життя нашим хлопцям. І я молилася разом із ним.

Мабуть, Бог тоді почув наші молитви, і в ту ніч штурму не було, ніхто не постраждав.

На наступний день, провівши уроки, приїхав мій Сергій. Разом з іншими свободівцями він пікетував Генеральну прокуратуру, чергував на Майдані, будував барикади.

Я ж мила підлогу в Жовтневому палаці, оскільки народний депутат Верховної Ради України, голова Хмельницької обласної організації ВО «Свобода» Ігор Сабій наказав жінкам залишатись у приміщенні Жовтневого палацу на господарстві, щоб створити нашим хлопцям комфортні умови для відпочинку.

Адже спали ми всі на підлозі, постеливши каримати. У двадцять першому столітті люди, як оселедчики в банці, спали тісненько один біля одного, на холодній підлозі Жовтневого палацу, який став символом боротьби за справжню свободу й незалежність.

Ніколи не забуду величний дух Майдану і Жовтневого палацу, братерство й патріотизм тих велетів духу, побратимів, зустріч із якими подарувала мені доля.

Спускаючись сходами від Жовтневого палацу до Майдану, йдучи по вулиці Інститутській, у ті січневі дні я не знала, що 20 лютого саме тут снайпер уб'є мого Сергія і на одному із дерев, повз які я тоді проходила, висітиме портрет мого коханого. Таке не могло приснитись і в найстрашнішому сні!

Тетянин день у Жовтневому палаці – палаці Свободи

Тетянин день ми відзначали 25 січня 2014 року в палаці Свободи. Прокинулася в обіймах свого коханого на холодній підлозі від його ніжних слів: «Із Тетяниним днем тебе, Танюшко!» Були обійми й поцілунки, були вітання від наших свободівців.

У цей день не було квітів, як завжди. Під час Революції Гідності і подарунки від мого Сергія були особливими: теплі рукавички, шкарпетки і ковбаса, якою ми пригостили хлопців.

Ми пили чай і їли бутерброди з ковбасою, розташувавшись на кариматах, створивши коло. Свободівці щиро вітали мене. Навколо були усміхнені обличчя побратимів, друзів, однодумців. А ще надходило багато дзвінків-привітань із рідного міста. Телефонували родина, однопартійці, друзі, колеги. Особливо запам'яталось і вразило привітання Григорія Михайлюка, який сказав: « Із Тетяниним днем Вас, Тетяно Володимирівно! Ви – наша справжня героїня. Ви – наша старокостянтинівська Ірина Фаріон».

А поруч був мій Сергій, який тримав мене за руку. В кожному його доторку було стільки ніжності й любові, що слова були зайвими. Я розуміла і відчувала серцем, як він любить мене. Сергій із захопленням і любов'ю дивився на мене, як і в юності. В його очах читала :«Я кохаю тебе!»

Поряд із моїм мужнім, сильним, впевненим у собі чоловіком почувала себе захищеною. Здавалося, що ні Янукович, ні «Беркут» не зможуть порушити цю ідилію.

Раптом пролунало: «Сотне, шикуйсь!» Хлопці, швидко зібравшись, вишикувались біля Жовтневого палацу, щоб вершити Революцію Гідності.

А я, взявши відро з шваброю, пішла мити підлогу, по - революційному святкувати Тетянин день.

Вирішувалася доля держави

Востаннє мій Сергій поїхав на Майдан вранці 19 лютого 2014 року. Я дуже хотіла їхати з ним, але цього разу їхали лише чоловіки.

Ми разом напередодні дивилися тривожні новини. Порадившись, вирішили їхати на Майдан. Я була впевнена, що, якщо нас буде багато, стріляти не будуть. Не було жодних сумнівів, лихих передчуттів. Як же я помилялась!!!

Думала, що проводити мітинги в Старокостянтинові недостатньо. Ми розуміли, що доля держави, доля незалежності України вирішується зараз саме на Майдані, у Києві – серці України. Тому прагнули бути там, щоб допомогти майданівцям вистояти, протистояти злочинній владі.

Останні обійми, слова прощання – і мій Сергій поїхав. Ми часто спілкувалися по телефону, поки він був у дорозі до Києва.

Нарешті почула довгоочікуване: «Добрались благополучно. Все добре. Розмістилися на третьому поверсі в КМДА. Не хвилюйся. Я тебе дуже люблю».

У той вечір у Старокостянтинові знову був мітинг на підтримку Майдану. Я надривно кричала за двох: «Зека геть! Банду геть! Слава Україні!» Мій коханий був у Києві, а я проводила мітинг у рідному місті.

Цілу ніч не спала, дивилась новини, хвилювалася за свого Сергія.

Було відносно спокійно. Оголошено день жалоби, день перемир'я. За усіма законами моралі і логіки в такий день стріляти не повинні.

О 6.30 20 лютого зателефонувала Сергієві. Він весело відповів: «Хлопці ще сплять, а я давно вже встав. Не хвилюйся, все добре, перемир'я. Кохаю тебе».

Заспокоєна і впевнена, що в день перемир'я статися нічого поганого не може, я пішла до школи, де в мене було три перших уроки. Ніщо не віщувало біди.

Ще вранці мій Сергій заходив у намет до наших побратимів із Старокостянтинівської «Батьківщини», спілкувався з ними. Останніми бачили мого чоловіка члени «Батьківщини», які залишилися 20 лютого на Майдані, не поїхали додому: Олександр Коханюк, Володимир Булич, Юрій Решетнік та Сергій Прокоп'юк. Вони одними з перших дізналися про вбивство невинних, беззбройних людей на вулиці Інститутській, біля Жовтневого палацу, про загибель мого Сергія, бачили море крові, гори мертвих тіл, відчули серцем біль трагедії всієї України.

Мій Сергій був у першій Хмельницькій сотні «Свободи». В той час, коли я проводила уроки, Хмельницька свободівська сотня вже вишикувалася біля КМДА.

Зранку 20 лютого 2014 року почався наступ силовиків на Майдан, і Хмельницька сотня серед перших встала на захист майбутнього України, демократії, свободи, незалежності держави, проти криміналітету, зла , несправедливості, банди Януковича. На передову йшли лише добровольці. Кожен із них усвідомлював, що стріляють звідусіль кваліфіковані снайпери. Знали, що з походу повернуться не всі. У кожного був вибір: залишитись охороняти КМДА чи йти на передову, виносити поранених. Не маючи зброї, бронежилетів, вони йшли проти добре озброєних силовиків, бандитів.

У цьому бою був убитий Микола Дзявульський, важко поранені сотники Хмельницької сотні Юрій Кравчук та Анатолій Панчук.

Смертельне поранення від кулі снайпера одержав мій коханий чоловік Сергій, коли виносив із передової поранених побратимів.

ТСН
ТИЖДЕНЬ

ТСН
ТИЖДЕНЬ

ТСН
ТИЖДЕНЬ

Мені потрібно на передову…

З'являються нові й нові свідки тих трагічних подій 20 лютого 2014 року в Києві. Всі, хто бачив Сергія в останні години і хвилини його життя, в один голос заявляють: «Ваш чоловік – Герой».

Лікарі, які надавали чоловікові першу медичну допомогу в Жовтневому палаці, говорять, що він був важко поранений. Йому заборонили рухатися, дали знеболюючі ліки, а він намагався встати та повернутися на передову, наполягав: «Я не можу лежати. Мені потрібно на передову. Я повинен винести поранених хлопців».

Смертельно поранений, закривавлений, він думав про поранених побратимів, рвався на передову.

Лікарі наказали нести його в хірургію. Як свідчить один із побратимів, що несли Сергія до готелю «Козацький», Олександр Клочко, мій коханий намагався самостійно тримати рукою бинти та ватні тампони, через які весь час просочувалася кров. Коли обличчя його посіріло від крововтрати, тримати бинти допомагав чоловікові Олександр.

Медсестра, яка надавала допомогу моєму коханому в медпункті біля готелю «Козацький», Тамара Плошніца згадує:«Йому надавали допомогу прямо на ношах на підлозі. Він сказав, що поранення отримав десь біля Жовтневого палацу. Що це снайпери Януковича влаштували м'ясорубку. Сергій Ваш був поранений дуже серйозно, але тримався героїчно. Терпів страшенний біль без жодного зойку. В нього, очевидно, було серйозне поранення з ураженням якогось життєво важливого внутрішнього органу, бо він дуже швидко втратив свідомість і лікарям так і не вдалося нічого зробити. Хоча допомогу йому надавали дуже кваліфіковано».

Побратими донесли Сергія до карети «Швидкої допомоги», яка чекала біля готелю «Козацький», де ще 30 хвилин боролись за його життя, але врятувати мого чоловіка не вдалося.

Він помер від крововтрати у кареті «Швидкої допомоги», рани виявилися смертельними, несумісними з життям.

Снайпер не залишив йому шансу вижити.

Трагедія

Я провела три уроки. Коли зайшла в методичний кабінет школи, колега Сиротюк Світлана Борисівна повідомила, що мені постійно хтось телефонував на мобільний телефон, який я залишила в сумці, йдучи на урок.

Побачила пропущені дзвінки від синочка. Зразу ж зателефонувала йому. Син схвильовано повідомив: «Мабуть, у тата забрали телефон. Це якась провокація. З його телефона відповідає міліціонер, говорить, що тато вбитий на Майдані, його немає в живих».

Нашу розмову чула директор школи Гудзь Надія Василівна. Вона тут же набрала номер мобільного Сергія. Пролунало: «Я полковник міліції…» На запитання, чому в нього телефон Бондарчука, сказав, що інформації дати не може.

Коли ж було сказано, що поряд дружина Сергія, полковник попросив дати слухавку мені. Він повідомив, що тіло мого чоловіка зі смертельним пораненням з вогнепальної зброї привезли у їхнє відділення на вулицю Прорізну, після чого ми можемо забрати його у морзі на вулиці Оранжерейній.

Слухала й не вірила, що таке може бути. Серце розривалося від болю й відчаю. Не могла повірити, що вбили мого доброго, щирого, порядного чоловіка, який нікому не робив зла, не образив жодну людину.

Майже дві доби син не міг забрати понівечене тіло батька. Розтин, нескінчені експертизи… На допомогу прийшов наш добрий сусід, однодумець Лактіонов Олександр та мій двоюрідний брат Олексій, які допомогли привезти уже мертвого Сергія додому.

Він приїхав до рідної хати в мікроавтобусі з надписом «Герой Майдану» з чорними траурними стрічками. Повернувся додому в труні.

А я так чекала його, мого коханого. Так хотілося вірити, що звістка про його загибель – неправда, помилка.

Здавалося, зараз відчиняться двері – і він зайде, посміхнеться, як завжди, скаже: «Я приїхав із Майдану, Танюшко, я повернувся. Зніми, скинь чорну хустку. Це помилка. Я живий. Я ж тобі обіцяв повернутись…»

Та не судилося. Труну занесли до хати. А мій милий Сергій, як живий, лежав і посміхався.

З-під його вишиванки видно рубці й целофан, яким прикриті рани, що завдав йому снайпер. За висновком лікарів, унаслідок поранення з вогнепальної зброї пошкоджені всі внутрішні органи. Як мені пояснили, Сергій був поранений кулею зі зміщеним центром діаметром 7,62, яка не давала шансів на життя. Такі кулі не використовують навіть під час війн, ними не стріляють у людей, а стріляють лише під час полювання на великих тварин: слонів, носорогів, бегемотів.

Як мені після цього жити?

21/02/2014

Прощання з моїм Героєм

Його ховало, здавалось, усе місто. Стільки людей водночас я не бачила в Старокостянтинові ніколи. Море квітів, вінків. За труною Сергія, яку несли побратими- свободівці до самого міського кладовища, йшла рідня, однопартійці, друзі, однодумці, колеги, сусіди, представники міської влади, учні, випускники гімназії, громада міста.

В останню путь проводжали мого коханого чоловіка отець Степан та жінки з церковного хору.

Біля кожної школи для Вчителя-Героя щемливо лунав останній дзвінок.

Не втихав міський муніципальний оркестр. Тисячі людей співали Державний Гімн України й скандували: «Герой! Герой! Слава Сергію Бондарчуку! Герої не вмирають! Слава Україні! Героям слава! Україна понад усе!»

А Сергій посміхався в труні. Йому, уже мертвому, вдалось об'єднати навколо себе тисячі людей нашого міста, які прозріли, зрозуміли, що «Україна понад усе!»

Мій коханий жив ідеями українського націоналізму, мріяв, щоб важливість побудови справді незалежної України зрозуміли всі її ромадяни. Він був би щасливим, чуючи тисячоголосе «Слава Україні!»

Щирі слова прощання й співчуття рідним прозвучали біля могили з уст депутата Хмельницької обласної ради від ВО «Свобода» Івана Гончара, членів міської організації ВО «Свобода» Миколи Ваврищука, Андрія Науменка, міського голови Миколи Степановича Мельничука, представника козацької сотні Сергія Худого, випускника гімназії, учня Сергія Михайловича, свободівця Вадима Глушка, директора гімназії Лариси Миколаївни Боднар.

Лунали залпи з козацьких гармат. Під звуки Державного Гімну України труну з тілом мого коханого опустили в яму, засипали українською землею, за свободу якої він віддав життя.

Мої гарячі сльози падають на могилу Сергія. Мені здається, що все це – сон, не може такого бути, мій чоловік живий, адже я так люблю його і чекаю.

Не розумію, за що йому така страшна, мученицька смерть. Не знаю, за що мені самотність, доля вдови. Адже мій Сергій рятував, виносив поранених. За що його вбили, чому? Як мені без моєї половинки жити далі на цьому світі?

На жодне з моїх запитань відповіді дати не може ніхто.

Я повинна сама навчитися жити зі своїм невигойним горем, нестерпним болем.

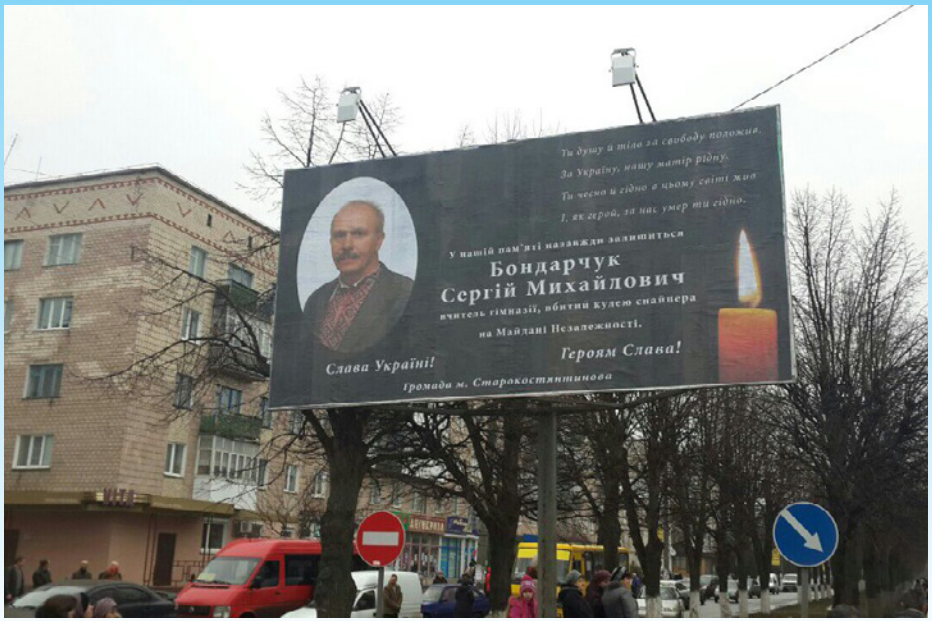
Ти душу й тіло за свободу положив.
За Україну, нашу матір рідну.
Ти чесно й гідно в цьому світі жив
І, як герой, за нас умер ти гідно.
У нашій пам'яті назавжди залишиться
Бондарчук
Сергій Михайлович
вчитель гімназії, вбитий кулею снайпера
на Майдані Незалежності.
Слава Україні!
Героям Слава!
Громада м. Старокостянтинова

22/02/2014 13:39

22/02/2014 14:22

22/02/2014 13:38

22/02/2014 13:37

22/02/2014 12:18

22/02/2014 12:19

22/02/2014 12:18

22/02/2014 12:18

22/02/2014 12:17

VAT, GYMNASIUM !
СВОБОДА
22/02/20

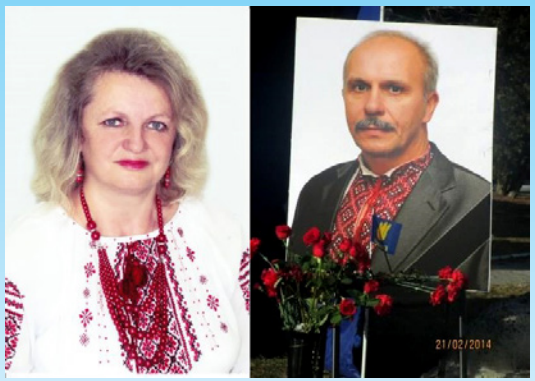

Кохання, розстріляне снайпером

20 лютого 2014 року перестало битися серце мого коханого чоловіка Сергія, убитого снайпером у Києві. Він був для мене цілим світом, моєю студентською любов'ю, моєю радістю і великим щастям. Мій коханий подарував мені таку любов, про яку можна тільки мріяти. 33 роки ми прожили разом, наче молодята в медовий місяць. Ми розуміли одне одного і любили, виростили чудового синочка, мріяли про внуків. Кожен день починався зі слів: кохана, Танюшка. Постріл снайпера зруйнував наше щастя, смерть забрала прекрасного чоловіка, батька. Невимовний біль розриває серце. На душі — невигойна рана від втрати дорогої людини. Немає відповіді на запитання: «За що вбили мирну, шляхетну, беззбройну людину, яка виносила поранених? За що розстріляно снайпером моє кохання?»

Щиро вдячна однопартійцям, Старокостянтинівській громаді за підтримку і допомогу, за співчуття і вшанування пам'яті мого коханого.

Ще не хочу вірити, що він ніколи вже не повернеться до мене. З висот Небесної Сотні дивиться він на світ. А я так люблю його і все ще чекаю з Майдану, адже на моє прохання повернутися живим він відповів: «Я постараюсь!» Ми збиралися їхати на Майдан разом. Мій Сергій зателефонував народному депутатові Верховної Ради України Ігореві Сабію, помічником-консультантом якого він був: «Дружина рветься в бій. Чи можна їй їхати?» Прозвучало: «Ні в якому разі!» – і я зупинилась. А тепер гірко плачу й картаю себе, що не врятувала свого коханого, не захистила від кулі снайпера, не була в ту мить поряд. Я написала й поклала в труну до серця свого дорогого чоловіка, до рани, що наніс йому вбивця-снайпер, останнього листа. Може, мій Сергій там, у раю, в Небесній Сотні, прочитає його і знатиме, що я люблю його, що наше кохання не можуть зруйнувати ні снайпер, ні смерть.

Останній лист коханому

Дорогий мій, коханий мій, любий мій, найкращий мій, я так тебе люблю і любитиму завжди, скільки буде битися моє серце! Сергієчку, ти — мій чоловік, мій друг, мій соратник, моя єдина любов. Я тебе ніколи не забуду, пам'ятатиму вічно! Прости мене, мій коханий, що не зуміла тебе вберегти від смерті, захистити тебе, врятувати!!! Я зроблю, виконаю все, про що ти мріяв, обіцяю тобі, мій хороший, мій Герою! Я продовжу твою справу і буду боротися за двох! Ти подарував мені 33 роки щасливого подружнього життя, синочка. Поряд із тобою я була, як за кам'яною стіною, щасливою і захищеною. Ти — найкращий у світі чоловік. Я любитиму і пам'ятатиму тебе, мій коханий! Смерть розлучила нас, але любов не вмирає, вона житиме вічно. Хай земля буде пухом тобі, мій дорогий! Спи спокійно в українській землі, за яку ти віддав своє життя!

З любов'ю — твоя дружина Танюшка

Ми просимо Вас: «Живіть, будь ласка…»

Коли виповнилося сорок днів після смерті мого коханого, я, в чорній хустці, заплакана, згорьована, почорніла від горя, не вийшла, а виповзла з хати і стала в наметі «Свободи», де завжди роздавав свободівську пресу мій Сергій. Я простягала старокостянтинівцям газети, та за сльозами не бачила світу, сонця, весни.

Люди намагалися розмовляти зі мною, втішити мене, знайти для мене якісь слова. В ці важкі, страшні дні я відчула, як мешканці нашого міста, району хотіли поглядом, словом якось підтримати мене, хоча це здавалося неможливим.

Несподіване горе звалилося на мої плечі. Серце не могло витримати втрати коханого. Після смерті Сергія я просила лише про одне: залишити для мене місце на кладовищі поряд із його могилою.

Намагалася робити те, що робив мій коханий, тому й стояла в свободівському наметі.

Але, мабуть, такий біль і відчай були у моїх очах, що зовсім незнайомі люди підходили до мене, обіймали й говорили: «Ми просимо Вас: живіть, будь ласка…»

Усі свої сили зібрала в кулак. Кожен день я борюся сама з собою, борюся за життя, борюся заради нашого кохання, щоб утілити в життя наші спільні мрії, щоб продовжити справу мого коханого Сергія.

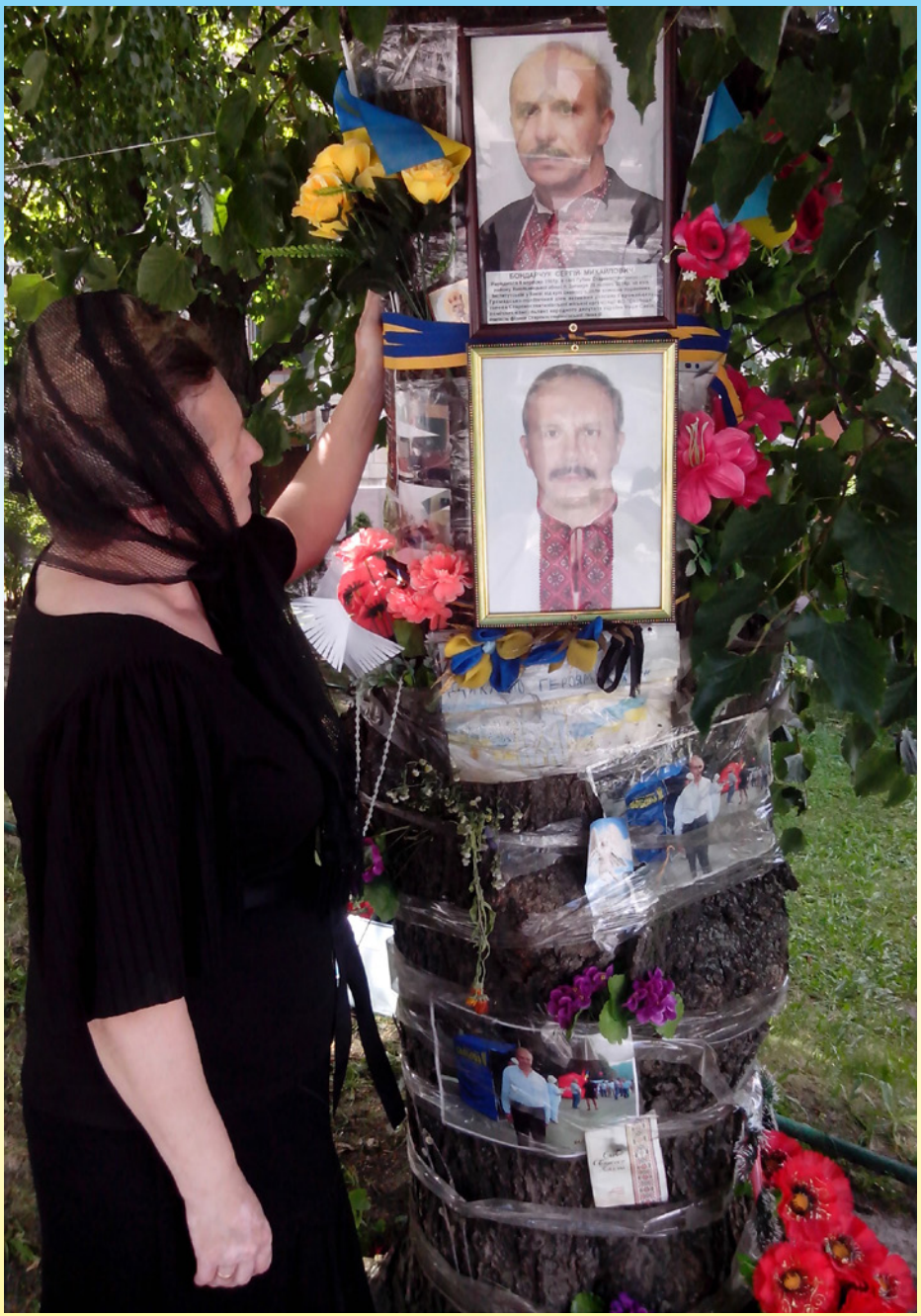
БОНДАРЧУК СЕРГІЙ МИКАЙЛОВИЧ

Зустріч на Інститутській

Від невгамовного болю здригається серце. Душа моя – суцільна рана. Не бачу сонця, весни, неба, людей, які проходять поруч. Стражданню немає меж. Розмовляю з портретом свого коханого Сергія, розповідаю йому про все на світі.

Я не можу і не хочу вірити, що він ніколи не повернеться до мене, не посміхнеться, не назве Танюшкою. Для мене мій Сергій живий і житиме доти, поки б'ється моє серце.

Не знаю, як жити далі. Не вмію жити без нього, моєї половинки. Моє життя тепер – страждання, важкі душевні муки і спогади…

Дорога до Києва виявилася для мене дуже важкою. За слізьми не бачила світу.

День народження синочка вперше без батька. Вперше я їду до дитини сама. Згадую, як ми їздили до сина разом. Мій Сергій усю дорогу, як в юності, тримав мене за руку. Досі відчуваю тепло його рук, його обійми…

Стоїмо із синочком, з родиною біля дерева мого коханого на Інститутській. Він дивиться на нас з портрета і посміхається.

Припадаю до липи, обіймаю її й відчуваю тепло. Десь поряд душа мого Сергія.

Море квітів… Невпинним потоком ідуть і йдуть люди. Зупиняються біля дерева мого чоловіка. Плачуть зовсім незнайомі мені , намагаються підтримати, говорять: «Дякуємо Вам за Вашого Героя! Він рятував Україну, усіх нас!»

Поруч зупиняється чоловік, який щойно прийшов із Майдану. Запитує: «Ви, мабуть, дружина Сергія Бондарчука?» А далі розповідає: «Я – Дмитро Чеснаков, киянин. 20 лютого Ваш чоловік врятував мені життя. Декілька куль пронизали мені ноги. Я не міг рухатись. Сергій під кулями витяг мене, доніс до лікарів, які надали медичну допомогу. А він знову повернувся на передову, щоб рятувати інших поранених. Я добре запам'ятав його обличчя. Він нахилився до мене, коли намагався допомогти. Я вижив і прийшов до його дерева».

Струнка липа тепла-тепла. З портрета, розміщеного на ній, посміхається мій коханий чоловік Сергій, дивиться привітно на всіх людей, що в зажурі стоять біля його дерева.

Я, як ніхто, розумію його без слів і знаю, що він хоче сказати: «Україна понад усе!!! Слава Україні!!!»

БОНДАРЧУК СЕРГІЙ МИХАЙЛОВИЧ
АЛЕЯ СЛАВИ
НЕБЕСНОЇ СОТНІ
Бондарчук Сергій
VELVET

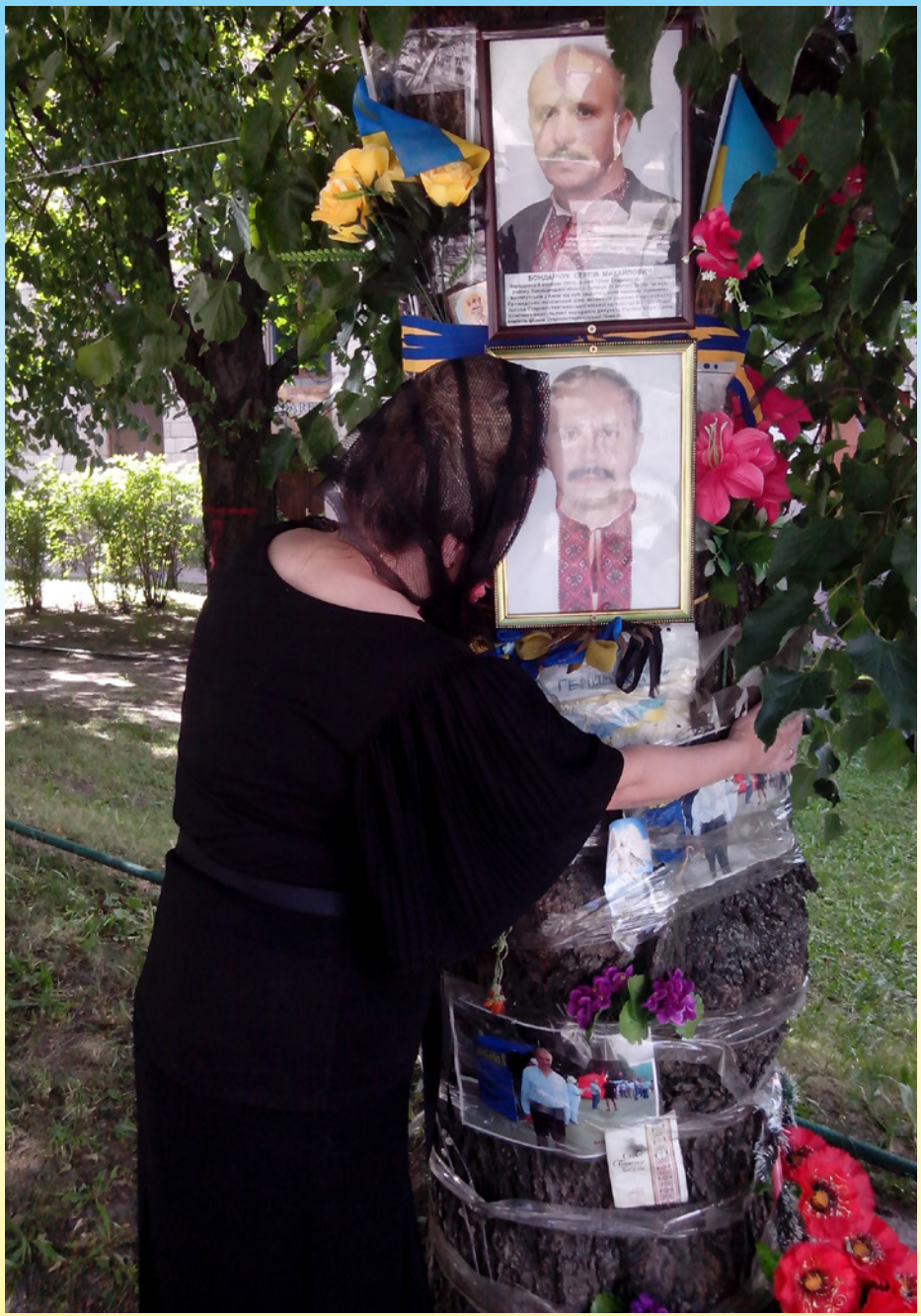

Мій вибір – націоналізм

Довгими безсонними ночами після загибелі мого коханого чоловіка Сергія від кулі снайпера на вулиці Інститутській у Києві 20 лютого 2014 року я думаю про майбутнє України, про творення справді незалежної Української держави. Намагаюся знайти в собі сили жити далі, щоб продовжити справу, якій присвятив своє життя мій Сергій.

На мою думку, шлях України до реальної незалежності пов'язаний із усвідомленням важливості українського націоналізму.

На жаль, злочинна бандитська проросійська влада зробила свою чорну справу. Тих, хто готовий був «душу й тіло» покласти «за нашу свободу», називали терористами, екстремістами, націоналістами, бандерівцями. Навмисно були вжиті різні за значенням слова, нав'язані суспільству, використані як синоніми. Розрахунок був точним: не буде кожен громадянин України шукати в тлумачних словниках значення слова «націоналізм», а швидше повірить владі, що націоналізм – це зло для всіх, таке ж, як тероризм й екстремізм.

Спробуємо розібратися, що ж таке націоналізм.

У Великому тлумачному словнику сучасної української мови знаходжу пояснення слова: «Націоналізм – рух, спрямований на боротьбу за незалежність нації, народу проти іноземних гнобителів; рух за збереження і розвиток національних традицій, культури, мови, літератури, мистецтва.

Націоналіст – прихильник, учасник національно-визвольного руху».

У сучасній (не радянській) політології терміном «націоналізм» позначають ідеологію і політику, в основу якої покладено переваги власних національних інтересів будь-якої нації над усіма іншими інтересами. Це політичні, економічні, культурні та духовні інтереси.

Вважаю слушними думки професора, доктора медичних наук Володимира Монастирського, висловлені у статті «Націоналізм: чим він є – злом чи добром?»: «Оскільки всі без винятку національні держави завжди надавали і надають перевагу своїм національним інтересам, то можна стверджувати, що всі вони дотримувалися і дотримуються ідеології й політики націоналізму. А це означає, що націоналізм є нормальним природним станом будь-якої нації.

Тільки та нація спроможна захистити свої національні інтереси та ефективно протистояти воєнним діям різних нападників, яка вихована в дусі власного націоналізму. Для всіх націй націоналізм є своєрідною імунною системою, без якої жодна нація не змогла б вижити.

В українській політології, починаючи з XIX сторіччя, терміном «націоналізм» позначається поняття, що охоплює патріотизм, активну національну свідомість і боротьбу за самостійну державу. Український націоналізм ніколи не проголошував національну винятковість українців і не

розпалював національну ворожнечу. Для українського народу ідеологія і політика націоналізму були і є найефективнішими засобами боротьби з різними поневолювачами, а це означає, що й український націоналізм завжди був нормальним природним станом нашої нації».

Знаю і відчуваю серцем, що націоналізм – це вищий ступінь патріотизму, любові до Батьківщини.

Справжнім націоналістом був мій коханий чоловік Сергій, а не терористом і не екстремістом. Він віддав своє життя, щоб Україна була українською державою без Януковича та його банди.

Націоналістами були 18 членів Всеукраїнського об'єднання «Свобода», які у Небесній Сотні подвигом своїм довели, що «Україна понад усе!»

Українські націоналісти не проповідують расизм, національну винятковість своєї нації, не розпалюють ненависть, національну ворожнечу. Вони вболівають за долю України, борються з поневолювачами за свою державну незалежність.

Сьогодні, аналізуючи політичну ситуацію в державі, втручання Путіна у внутрішні справи України, вважаю, що це, як ніколи, актуально.

Ми повинні дати рішучу відсіч усім агресорам, нападникам, російським шовіністам з імперськими настроями, які посягають на незалежність, соборність, єдність Української держави.

Ми маємо всі стати переконаними політичними, економічними, духовними, культурними українськими націоналістами, бути справжніми господарями на своїй рідній землі, любити її й оберігати від усілякого зла.

Переконана, що майбутнє за українським націоналізмом. І чим швидше це зрозуміють усі громадяни України, тим успішнішим буде шлях нашої держави до справжньої незалежності.

Коли кожен із нас буде готовим «тіло й душу» покласти «за нашу свободу», Україна буде сильною, незалежною європейською державою.

Вірю в її щасливе майбутнє. Єдиним шляхом, який відкриває перспективи розвитку могутньої України, вважаю український націоналізм.

Слава Україні!!! Україна понад усе!!!

ПОНАД УСЕ ЛЮБЛЮ УКРАЇНУ...

Ласкава золота осінь завжди дарує нам теплі дні, даючи можливість насолодитись барвистим листячком, осінніми квітами, безхмарним небом, не по-осінньому усміхненим сонечком. Та й осінній дощ і негоду сприймаємо як благо та подарунок природи. Осінь спонукала до роздумів. Йдучи містом, милуючись осінніми пейзажами, слухаючи шепіт листя під ногами, думала про долю рідної землі, багатостраждальної неньки України, та про долю її синів, доньок, які боролися та продовжують боротися за незалежність нашої держави. Осінь подарувала мені незабутню зустріч з Юзефою Мартинівною Каракулею, що мешкала у нашому місті.

Очі цієї чарівної жінки випромінювали дивовижне світло, тепло і любов до людей. Із нею можна було розмовляти годинами. Мудрість у кожному її слові. Юзефа Мартинівна нагадувала мені мою бабусю Марію. Так і хотілося пригорнутися до неї, торкнутись її посивілого волосся, приголубити цю жінку-страдницю і відвести від неї усі тривоги та нещастя. А горя на її жіночі плечі випало немало.

Дівчина народилась у селі Цвітова Калуського району Івано-Франківської області у багатодітній родині. Від тата і мами успадкувала любов до України.

А коли окупанти прийшли на Івано-Франківщину, на рідну Україну, не могла залишитись осторонь від боротьби за незалежність, стала зв'язковою ОУН. Доводилося бувати в лісах, селах Західної України, виконуючи різноманітні доручення.

24 травня 1946 року юна зв'язкова Юзефа Бойцун (дівоче прізвище) була заарештована. На неї чекали допити, тортури, побиття, приниження людської гідності.

Вимагали прізвищ, імен, зради товаришів. Винесла страшні муки, та зрадницею не стала, вірила у праведність справи, заради якої ризикувала життям.

Бійцями ОУН були й рідна сестра Юзефи Марія та чоловік Марії Василь Климців. Василь разом з товаришем, оточені спецгрупою НКВС, із вигуками «Слава Україні!» підірвали себе у бункері і навіки залишилися в українській землі, за незалежність якої боролись. Сестра Марія була заарештована і вивезена у далекий Казахстан. А на Юзефу чекали нові випробування: тюрма, суд, звинувачення за статтями 54-1 «а» та 54-11 Кримінального Кодексу УРСР, вирок - десять років таборів, конфіскація майна та зверхнє «ворог народу», «бандерівка».

Кіровські табори, що у В'ятському районі, вона не забуде ніколи. 300 грамів чорного хліба та баланда з трав, бур'яну, смердючої риби - таким був денний раціон ув'язнених. На світі тримали лише бажання вижити і обов'язково повернутися на Батьківщину, в Україну, побачити рідних.

А 1949 року Юзефа переведена до табору у м. Інта Комі АРСР, де важко працювала на лісоповалі, лісобіржі. Щоб отримати 800 грамів хліба, потрібно було вирубати не менше 10 кубів лісу.

Юна зв'язкова ОУН відбула у таборах 8 років, 5 місяців і 22 дні... Кожен цей день вона пам'ятає і не забуде, доки житиме.

Звільнилась у 1954 році за амністією. Повернутись в Україну виявилось непростою справою: не було грошей, не було й роботи.

Та доля посміхнулась дівчині, подарувавши велике кохання, про яке можна було тільки мріяти, про яке розповідають у піснях та знімають кінофільми.

Юзефа зустріла його, найкращого, єдиного, коханого. І світ виявився не таким жорстоким, бо у серці оселились любов і ніжність. Ні, серце не забуло тортур і мук, смерті друзів, близьких, важкої боротьби за незалежність України! Але Батьківщина посміхнулась їй, приниженій і згорьованій, вустами та очима юнака з Тернопільщини, що народився у селі Сидорів Гусятинського району.

Він, її Йосип, зробив спільне життя щасливим, незважаючи ні на що. У червні 1955 побралися, у 1958 народився син Ігор.

Жили у бідності, та не було жодних непорозумінь і сварок. Розмовляли українською мовою, співали українські пісні, мріяли повернутись в Україну. Їх єднала любов до рідної землі. З великою повагою, ніжністю ставились Юзефа і Йосип один до одного. Адже були не лише подружжям, а й однодумцями, соратниками у боротьбі за незалежність України.

Йосип Петрович Каракуля як вояк УПА був заарештований і засуджений до 10 років ув'язнення з конфіскацією майна за тими ж статтями Кримінального Кодексу УРСР, що і Юзефа. І йому доводилося чути вслід «бандерівець», «ворог народу». За плечима життєвий досвід - 9 років, 4 місяці і 17 днів таборів. Як і Юзя, у 1954 році звільнений за амністією. В обох виникало запитання, на яке ніхто не давав і не хотів дати відповідь: «За що, чому стільки мук перенесли, за що табори? Адже понад усе любили Україну, хотіли бачити її незалежною, боронили від окупантів. За що ж так вчинили з ними?»

Ще довго поневірялись чужими світами Йосип і Юзефа. Важко працювали, збирали копійку до копійки, щоб повернутись в Україну, на рідну землю. Юзя перебирала породу на шахті, а чоловік працював на цій же шахті під землею. Мав 33 роки підземного стажу.

Ростили, плекали синочка Ігоря. Навчили його розмовляти українською мовою. Раділи, коли син промовляв: «Тату!» А от про минуле своє не розказували, аж поки син не став дорослим. Боялися за нього, хотіли йому кращої долі, хотіли огородити від душевного болю, від слів «син ворогів народу».

У 1984 році подружжя оселилось у Старокостянтинові.

А Йосип та Юзефа на підставі статті і Закону Української РСР «Про реабілітацію жертв політичних репресій на Україні» 17 квітня 1991 року були реабілітовані. А скільки літ довелось прожити з тавром «ворог народу»!

23 жовтня 2010 року виповнилося 13 років, як пішов із життя Йосип Петрович Каракуля, а Юзефа Мартинівна стала вдовою. 42 роки прожили вони у любові й злагоді, виростили достойного сина. Живуть у Старокостянтинові їхні внучки Оля та Аня, правнучки Дарія та Лілія.

Юзефа Мартинівна доглядає маленьку Даринку, яка ніжно називає її бабусею Юзею і розповідає, що вони з бабусею ліплять варенички. Життя продовжується, і радістю переповнюються очі жінки, коли вона говорить про сина, внучок, правнучок.

І гірко плаче Юзефа Мартинівна, коли згадує минуле, коханого чоловіка, політв'язнів, вояків ОУН, УПА. Показує медаль, яку, як каже пані Юзефа, дали чоловікові, коли був ще живий В'ячеслав Чорновіл, - «Учасникові Другої світової війни 1939 - 1945 рр».

Так і не дочекався визнання вояків УПА на державному рівні Йосип Петрович, пішов з життя не з образою на державу, а з любов'ю до України.

Співав повстанські пісні, був веселим, життєрадісним. Таким і запам'ятали його люди.

У січні 2011 року Юзефі Мартинівні, уже сивочолій колишній зв'язковій ОУН, виповнилося 84 роки.

Уже багато років через стан здоров'я вона не виходила в місто, боліли ноги, їй важко було рухатися навіть по хаті, але вона цікавилася подіями в країні, сумувала через непорозуміння між політиками, політичну кризу і схвильовано запитувала: «Тетянко, а чому в мене у паспорті не вказано, що я українка, чому не вказано національність? Я так довго мріяла повернутися в Україну, боролась за її незалежність, то хіба я - не українка?»

«Понад усе люблю Україну», - промовляла Юзефа Мартинівна, і рясні сльози котилися, падали з її очей...

Осінь... Пора роздумів... Кружляє містом у дивовижному вальсі жовте листя, тихо падає до моїх ніг, шепоче, перемовляється, ніби спонукає: «Пам'ятай про минуле Батьківщини, не забудь, не забудь...»

Не знала, що сказати славній патріотці України, чудовій жінці, що пережила голод, холод, табори, приниження, переслідування, тюрми, як втішити.

Адже чекала вона, як і ті вояки ОУН, УПА, які залишилися живими, не слів, а справ - визнання на державному рівні, заслуженої шани і поваги.

Частим гостем у Юзефи Мартинівни Каракулі був мій коханий чоловік, голова Старокостянтинівської міської організації ВО «Свобода»,

помічник-консультант народного депутата України Ігоря Сабія, член виконавчого комітету Старокостянтинівської міської ради, а тепер Герой Небесної Сотні Бондарчук Сергій Михайлович.

Він подовгу розмовляв із пані Юзефою, приносив їй газети «Свобода», розповідав про новини в місті, Україні, в світі. Сергій дуже любив і шанував цю героїчну жінку. В святкові дні разом із побратимами-свободівцями не забували привітати Юзефу Мартинівну, і вона дуже раділа спілкуванню з ними.

На жаль, Юзефа Мартинівна Каракуля так і не дочекалася визнання вояків ОУН, УПА на державному рівні, пішла з життя, залишивши після себе добрий слід на землі. Ми, її однодумці, провели колишню зв'язкову ОУН в останню путь, сказали слова шани і вдячності славній патріотці України під час її поховання, прощаючись із нею.

Хочеться вірити, що у державних діячів вистачить сміливості, мудрості для вирішення питання щодо визнання на державному рівні вояків ОУН, УПА, а Юзефа Мартинівна та її чоловік Йосип Петрович уже з небес обов'язково побачать нашу Україну саме такою, за яку вони боролися, про яку мріяли. Мій коханий Сергій із Небесної Сотні та інші Герої України, що віддали своє життя, щоб наша держава стала справді незалежною, вільною, європейською, процвітаючою, радітимуть цьому. Слава Україні!!! Героям слава!!!

Нехай пов'яжуть мені жовто-блакитну стрічку…

Безсонні ночі, ночі страждання й душевних мук чекали на мене. Тому не міг мій коханий приснитися мені, а попросив у сні мою племінницю Оленку, хрещеним батьком якої він був, щоб пов'язали йому жовто-блакитну стрічку.

Ми поклали в труну Державний Прапор України, партійний прапор ВО «Свобода», накрили його тіло червоно-чорним бандерівським прапором, поховали у вишиванці. На хрест пов'язали український рушник. Здавалося, урахували все, що любив Сергій, чим він жив.

Приснився хрещениці живим, усміхненим, веселим. Лише стрічку жовто-блакитну просив принести.

Я носила на його могилу квіти, солодощі, а мій коханий хотів державної символіки. Ми виконали його волю. Тепер могила Сергія схожа на агітаційний намет. На хресті Державний Прапор України, партійний прапор ВО «Свобода», жовто-блакитні стрічки, стрічки з Майдану. А мій коханий чоловік посміхається з портрета. Тепер усе так, як він хотів.

Мабуть, мій Сергій у раю поставив намет «Свободи» біля Бога і там проводить мітинги, агітує за вільну, соборну, незалежну Україну, тому й просив із того світу жовто-блакитну стрічку.

Вдруге приснився Оленці щасливим і усміхненим, сказав : «Не плачте, мене неможливо було врятувати, спасти…» Через хрещеницю передає Сергій побажання, настанови, а мене жодного разу не потурбував, не прийшов у мої сни.

Він дуже любив, боготворив мене все життя і любить зараз. Сергій переконаний, що я знаю, відчуваю це і без слів, і без снів.

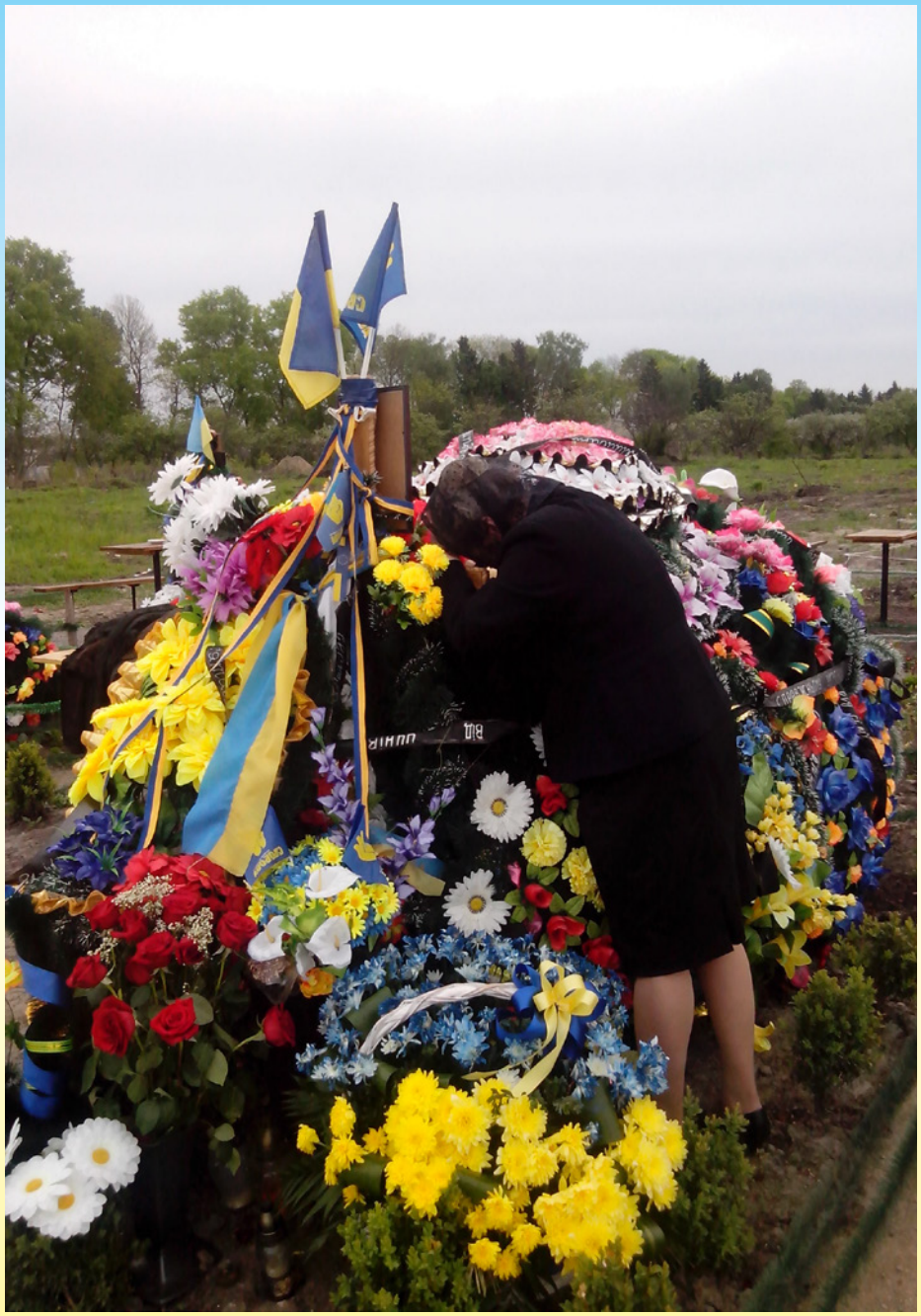

Спогади про кривавий четвер 20 лютого 2014 року – невигойна рана моєї душі

Мій коханий поїхав до Києва востаннє вранці 19 лютого 2014 року. Ми з побратимами провели в цей день мітинг у Старокостянтинові. А потім я цілу ніч не спала, думала, як ще можна допомогти нашим хлопцям у Києві, як підняти на боротьбу з бандою Януковича більшу кількість людей у рідному місті. Придумала: потрібен запис на радіо, трансляція звернення до мешканців Старокостянтинова та Старокостянтинівського району на ринку, автопробіг вулицями міста з державною символікою, з мегафонами, з закликами: «Всі на Майдан!» (готова була говорити в мегафон).

Вранці 20 лютого 2014 року я зі своїми ідеями прийшла разом із Миколою Ваврищуком до міської ради, де мене підтримали, записали на радіо мій виступ-звернення та організували його трансляцію на ринку. Люди чули в той день мій схвильований голос. Я кликала їх на Майдан, де був мій Сергій. Так щиро вірила, якщо людей збереться багато, стріляти не будуть. Надривно, емоційно говорила, і мій голос чули всі, хто прийшов на ринок. Намагалася знайти такі слова, щоб достукатися до сердець земляків: «Ми, учасники Майдану в місті Старокостянтинові, підтримуємо наших братів, сестер, чоловіків, дітей, що борються за свободу, демократичні цінності, право на вільне висловлення своїх думок, захищають Майдан у Києві, ризикуючи власним життям, здоров'ям, свободою.

Засуджуємо злочинні дії влади, правоохоронних органів, «Беркуту», внутрішніх військ, партії регіонів, які воюють із українським народом, убивають громадян України, принижують їхню людську гідність, репресують, переслідують за погляди, переконання.

Пролита кров українських патріотів, що повстали проти несправедливості, приниження, тиранії. Наша матінка – українська земля, просякнута кров'ю невинних людей, стогне під чоботом «Беркута», просить про допомогу!

Хто, як не ми, повинен захистити рідну землю, наш народ? Старокостянтинове, вставай! Всі на Київ! Допоможемо Майдану в Києві! Не дамо перетворити Україну на Північну Корею! Не допустимо тоталітаризму в Україні!

Сьогодні від кожного з нас залежить майбутнє нашої держави! Бути безсловесними, покірними рабами, служити тоталітарному режиму чи жити в демократичній, європейській державі – вибір за кожним із нас! Старокостянтинове, вставай! Всі на Київ! Всі на Майдан! Слава Україні!!!»

А потім пішла в школу на уроки. Всі, хто бачив мене в той день, тепер аналізують: «Прийшла в чорному костюмі з жовто-блакитною стрічкою на грудях. Мабуть, щось недобре передчувала».

Та ні, не передчувала, адже то був день жалоби, день перемир'я. Так я ділила чужий біль, сприймаючи його як свій власний, горювала за загиблими раніше майданівцями.

Подумати навіть не могла, серце моє не вірило, що в день жалоби снайпер уб'є мого коханого і знівечить, розтопче моє життя.

Автопробіг уже відбувся без мене. В мегафон говорили мої побратими, однодумці, а я чекала свого Сергія з Майдану. На жаль, привезли його додому, в рідну хату в труні. А запланований автопробіг тепер був присвячений моєму Героєві.

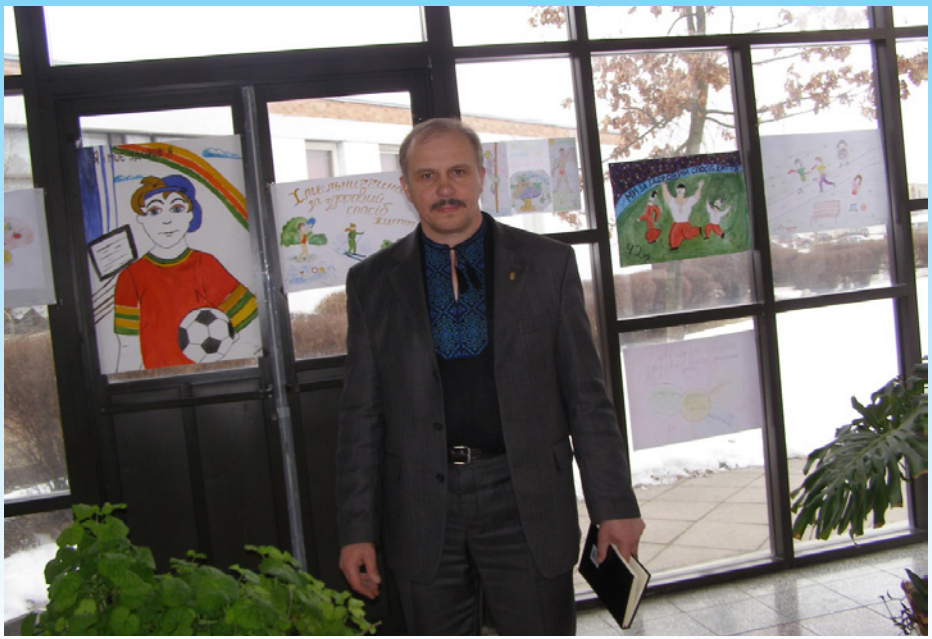

Яскравий слід на землі

Мій Сергій був людиною з активною життєвою позицією. Він встигав робити і поєднувати те, що здавалося іншим неможливим.

Був успішним учителем, віддавав дітям своє серце і душу, і з задоволенням проводив зі своїми вихованцями весь свій вільний час, готуючи їх до предметних олімпіад, конкурсу-захисту науково-дослідницьких робіт Малої Академії наук України, організовуючи заняття фізичного гуртка, забезпечуючи участь гімназистів у Всеукраїнському фізичному конкурсі «Левеня».

Грав із ними у теніс і волейбол, шахи, спілкувався про життя й історію України, про борців за незалежність держави, про героїв Крут.

А потім біг на засідання виконавчого комітету Старокостянтинівської міської ради, бо був активним його членом. На засіданнях був принциповим, завжди мав свою позицію, відверто висловлював свої думки, міг голосувати один проти прийняття рішення, з яким не погоджувався і яке, вважав, буде не на користь громаді Старокостянтинова. При цьому ніколи не кривив душею, не знав підлості, завжди і в усьому був щирим і безкорисливим. Якщо голосував проти, завжди аргументував свою позицію.

Переймався питаннями освіти як член ради розвитку освіти міста Старокостянтинова.

24 8 2011

24 8 2011

Був курінним(майором) Українського козацтва і брав активну участь у всіх заходах, які організовували козаки.

Очолював міську партійну організацію Всеукраїнського об'єднання «Свобода», дбав про її розбудову й імідж.

Був надзвичайно вимогливим до себе. Весь час стояв у наметі «Свободи», пропагував ідеї націоналізму, переконував, агітував і робив це тактовно, ненав'язливо, толерантно.

Ночами ми разом складали газети «Свобода», і Сергій ніс їх людям, розповідаючи про необхідність змін, про боротьбу проти злочинної банди Януковича.

Став помічником-консультантом народного депутата Верховної Ради України Ігоря Сабія, брав активну участь у різноманітних акціях, сам організовував акції, мітинги в Старокостянтинові.

А на робочому столі його чекали дитячі зошити, необхідно було перевірити лабораторні, контрольні роботи з фізики, написати календарні плани і план роботи фізичного кабінету.

Був фізично розвиненим, здоровим, любив подорожувати. Неодноразово бував на Говерлі, одним із перших легко досягав вершини.

Сергій зумів успішно реалізовувати все, за що б не брався.

І при цьому був найкращим, найуважнішим чоловіком і батьком.

За свої 52 роки він устиг зробити стільки, що не завжди вдається людині, яка живе понад сто років. Життя Сергія було яскравим, цікавим, насиченим, результативним.

З любов'ю до людей

Сергій мав дивовижну здатність любити людей, дружити з ними, завойовувати їхні серця.

Коли прийшло в нашу сім'ю горе, ми відчули, що це не лише наше горе, що він належить не тільки нам, що багато людей любить його.

Бо мав він велике, наповнене любов'ю до людей серце, благородну, шляхетну душу. Тож і люди відповідали моєму коханому повагою і любов'ю.

На колінах біля труни Сергія в хаті стояли побратими-свободівці, стояли в зажурі, скорботі, схиливши голови, і скупі чоловічі сльози нікого не дивували.

Мій коханий був одним із активних членів Хмельницької обласної організації Всеукраїнського об'єднання «Свобода», до думки якого прислухалися. Він своєю самовідданістю заслужив авторитет і повагу.

Зі сльозами на очах прощалися з ним рідні, друзі, сусіди, колеги.

З гіркотою й болем проводжали Сергія в останню путь його учні, випускники різних років. Зерно, посіяне Учителем, проросло в їхніх серцях.

Тисячоголосе «Слава Україні! Героям слава! Україна понад усе!» – яскраве підтвердження того.

Зрозуміла тоді, що Сергій не належить лише мені, дружині, синові, своїй родині. Він належить усій Україні.

Я знала, що поряд зі мною живе Герой, здатний на все заради свободи й незалежності нашої держави. Інші ж люди дізналися про це лише після його загибелі на передовій, бо він був надзвичайно скромною й небагатослівною людиною. Про його активну життєву позицію говорили, свідчили його справи. Мій коханий ніс у своєму серці любов до людей, до рідної землі, до України.

Заради великої й благородної мети

Згадуючи трагічні події 20 лютого 2014 року, іноді говорять: «А навіщо він туди поїхав? Чого йому не вистачало?»

На жаль, не всі можуть зрозуміти, що кликало мого Сергія на Майдан, на передову і чому, ризикуючи власним життям, він виносив із поля бою поранених.

Адже мій коханий не хотів нічого особисто для себе. Йому не потрібні були посади й привілеї. Він учив дітей, любив їх, робив улюблену справу й був дуже щасливою, успішною людиною.

Мав гарну родину, дах над головою, заробляв на хліб своєю працею. Серед побратимів- свободівців, колег, учнів та їхніх батьків, громади міста користувався незаперечним авторитетом, тому що був безкорисливим, щирим.

Чому поїхав на Майдан? Чому пішов у саме пекло, беззбройний, рятувати поранених?

Я розумію його і була б обов'язково поряд із своїм коханим на передовій, якби не заборона жінкам їхати у той день на Майдан. Він був на передовій, тому що не міг інакше, тому що Україна понад усе. Сергій жив ідеями українського націоналізму і мріяв про незалежну Українську державу, про Україну, вільну від корупції, несправедливості, процвітаючу, демократичну, європейську. Саме заради цієї великої й благородної мети, заради майбутнього України як держави, майбутнього української нації він поклав «душу й тіло... за нашу свободу».

Сонце мого життя

У дитинстві, в шкільні роки, я залишилася без мами, що передчасно пішла з життя, пізнала важку втрату. Бабуся, тато, сестричка Оленька, рідні оточували мене любов'ю й турботою , але здавалося, що я зовсім втратила здатність радіти життю, посміхатися, стала не по літах дорослою й самостійною.

Все змінилося з появою Сергія в моєму житті. Він подарував мені стільки любові й ніжності, зумів розтопити лід у моєму серці, повернути повноту життя, внести в нього нові яскраві барви.

Мій коханий любив мене, захоплено дивився на мене завжди: і у вісімнадцять років, коли я була юною , тендітною й красивою, і в мої п'ятдесят із проблемами зі здоров'ям, першою сивиною і першими зморшками на обличчі. У його глибоких, наповнених ніжністю карих очах я бачила любов щоденно, щохвилини, щомиті. Почувала себе найщасливішою жінкою на землі, Мадонною, королевою. Писала вірші, пісні, творила. Йшла вулицею і просто посміхалася людям, випромінювала щастя.

Нам не потрібні були великі статки і гроші, дорогі речі. Ми мали значно більше – велике кохання, яке робило нас щасливими й успішними.

Ми зруйнували міф про різницю між фізиками й ліриками, доповнювали одне одного, стали єдиним цілим.

У моїх віршах сонце, небо, дерева, кущі, квіти посміхалися, сміялися, вітер ніжно обіймав мене за плечі, сніжинки радісно кружляли в танку.

Моїми улюбленими кольорами були рожевий і червоний. Все, за що я бралася, виходило на славу. Вирощувала квіти, пекла пиріжки, варила борщ і вареники. Знала, що кожну квіточку помітить мій Сергій, за кожну смачну страву подякує й похвалить свою господиньку. Навколо хати ми створили трояндовий рай, а в оселі – затишок.

Ми любили гостей. Двері нашого дому завжди були відчинені. Побратими- свободівці, друзі, родина завжди могли розраховувати на каву, чай, солодощі, задушевну розмову. Ми радісно зустрічали всіх.

Наша хата стала фортецею, осередком любові й щастя. Мені хотілося туди йти, бігти, повертатися. Там завжди чекав мене мій коханий Сергій.

Ту особливу ауру любові, створену нами за роки спільного життя, відчував кожен, хто приходив у наш щасливий дім, де все говорило без слів: «Тут живе кохання». Воно було у всьому, що оточувало нас, чого торкалися наші руки.

Мій Сергій, наче сонце, освітив моє життя, зігрів його своєю любов'ю, теплом, турботою. Скільки житиму, буду вдячна йому за його велике Кохання, якому не було меж. Усі, хто знав нас, бачили, з якою любов'ю і захопленням, наче вісімнадцятирічний юнак, він щоденно дивився на мене, свою дружину, з якою прожив у шлюбі тридцять три роки, виростив синочка.

Той погляд я не забуду ніколи. Тепер мій Сергій із любов'ю дивиться на мене з меморіальних дощок на нашому будинку, на гімназії, з портретів, захищає мене, оберігає від зла, допомагає вижити після трагедії, що сталася. Відчуваю, як він любить мене, хоча не може тепер про це мені розказати. Та я розумію все без слів.

Минуло шість місяців після загибелі мого коханого, а наш незримий, незрозумілий для інших зв'язок не зникає, а стає ще міцнішим із кожним днем.

Мій Сергій був і є сонцем мого життя, яскравим, теплим, ласкавим, що зігріває мою душу і серце.

ПОЖЕЖА
ВИХІД

Мистецтво бути дружиною

Бути зразковою дружиною – це ціле мистецтво. Це – не тільки народження дитинки, смачний борщ, білосніжні сорочки, чиста постіль, затишок у домі, створення атмосфери любові й радості.

Мистецтво бути дружиною – вміння безмежно любити свого чоловіка, стати його половинкою, розчинитись у ньому, залишаючись водночас неповторною особистістю. А ще розуміти свого коханого, цікавитися його життям, знати, що він любить, не помічати дрібних недоліків, цінувати найкраще в чоловікові.

До цієї життєвої філософії я йшла все життя. Коли хотілося, щоб він більше уваги приділяв мені і був удома, зрозуміла, що мій чоловік за покликанням душі й серця має бути на мітингах, на акціях, у наметі, тому що активне громадське життя є його усвідомленою потребою. І я йшла з ним скрізь: на партійні збори, на Майдан, протестні акції, паради вишиванок, мітинги, кричала, як і Сергій: «Україна понад усе! Слава Україні! Зека геть! Банду геть!»

Із задоволенням слухала його розповіді з історії України. Читала те, що читав він. Коли бачила його втомлені очі, разом із ним уночі складала газети «Свобода».

Пов'язала своє життя із Всеукраїнським об'єднанням «Свобода», була не лише дружиною Сергія, матір'ю нашого синочка, а й соратницею, бойовою подругою, яка з ним і у вогонь, і в воду, яка повністю поділяє його погляди, переконання, в усьому підтримує його.

Між нами було не лише велике кохання, а й міцний духовний зв'язок, особливе взаєморозуміння, єднання сердець, які, здавалося, не може зруйнувати ніщо й ніхто ніколи.

Я залишаюся дружиною Сергія, люблячою й вірною. Не можу по-іншому. Він – мій коханий чоловік назавжди.

І коли люди дивуються, бачачи вдову в чорній хустці з обручкою на правій руці, відповідаю: «Я не розлучена. Я – заміжня жінка, люблю свого чоловіка, незважаючи на його смерть. Так буде завжди, бо я – дружина Сергія Бондарчука».

Щастя – це коли тебе розуміють…

Доля подарувала мені справжнє щастя — життя зі світлою, прекрасною людиною. Його називали романтиком, мрійником, а він бачив щасливе майбутнє України, позитивні результати Революції Гідності.

Скільки радості й любові було в нашому житті, скільки спільних сімейних «педрад», розмов про політику, про те, якою буде Україна!

Ми брали активну участь у Помаранчевій революції. Агітували за Ющенка, кричали: «Ющенко так! Бандитам тюрми!»

Їздили з агітацією селами району. А перш за все самі вірили у можливість докорінних змін в Україні.

Однак бандити залишились у владі, пристосувалися, перефарбувалися, і лозунги, з якими Ющенко прийшов до влади (а точніше: прості люди винесли його на руках на посаду Президента України), були забуті. Ківалов одержав звання Героя України, мабуть, за фальсифікації під час виборів. Жоден бандит, жоден правопорушник фактично покараний не був.

Значна частина громадян України переживала глибоке розчарування. А мій Сергій посміхався, оптимістично дивився на світ: «Усе буде добре! Час потрібен, щоб переконати всіх, що лише український націоналізм змінить життя в державі. Підростає нове, молоде, перспективне покоління, здатне реально мислити й оцінити ідеї українського націоналізму. Скоро в нас буде можливість побачити іншу Україну, де бандити таки сидітимуть у тюрмах. Боротьба за справжню незалежність України триває».

Мій Сергій дуже любив наших свободівців, радів, що в організації багато молоді. Він цікавився життям кожного з них, знав про проблеми, здобутки членів організації. Щодня я чула, які хороші і чого досягли «наш Коля», «наш Андрій», «наш Юра», «наш Саша», «наш Костя», «наш Ваня»… Інакше він їх не називав. До молодих свободівців ставився, як до своїх дітей, любив їх, радів їхнім успіхам.

24 8 2011

24 8 2011

Із кожним із членів організації його пов'язували дружні, по-справжньому щирі, довірливі стосунки.

Синочками називаю наших свободівців і я, люблю їх, як і мій Сергій.

Велике щастя, що мене оточують такі чудові люди. Серед них був щасливим мій чоловік.

Разом із ним ми хвилювалися, що 18 лютого 2014 року в Києві біля Верховної Ради України був важко поранений гранатою, кинутою йому під ноги, наш Костя Тимощук; потрапив у полон, був оточений беркутівцями, зачинений у підвалі Жовтневого палацу наш Борис Журба. Мій Сергій радів, що наші хлопці живі, Бориса вдалося визволити, а Костя поступово одужує.

Сергій був переконаний, що «Свобода» – це єдина сім'я, родина, де вболівають за долю кожної людини.

Мій коханий свято вірив, що громадяни України зрозуміють цінність українського націоналізму і наші внуки, правнуки житимуть у незалежній, демократичній, європейській державі, де не буде місця корупції, свавіллю, де будуть забезпечені права і свободи всіх громадян.

«На такій благодатній, чудовій землі працьовиті, талановиті люди повинні жити достойно», – говорив чоловік.

Ми не могли наговоритися, із задоволенням дискутували на різні теми. Мені так не вистачає цього спілкування. З Сергієм можна було розмовляти про все. І хоча ми прожили в парі багато щасливих років, у мене таке відчуття, що я недолюбила, не наговорилася, не встигла ще все йому розказати.

Герой одного старого фільму у своєму творі написав: «Щастя – це коли тебе розуміють...» Я переконана, що це так.

Мій Сергій знав і розумів мене, як ніхто. Його ніжність, любов, увага зробили мене щасливою. Очі чоловіка випромінювали кохання і говорили: «Люблю! Люблю! Люблю! Ти — найкраща! Ти — моя кохана!»

Люди не розуміли, як тридцять три роки можна бути таким закоханим у власну дружину. Однак факт залишається фактом і не помітити цього було неможливо.

У нашому житті не було подружніх зрад. Наше студентське кохання міцніло, росло, збільшувалося з кожним роком. Наші серця належали одне одному.

А тепер моє життя — це безмежний океан сліз. Поки що не можу подолати себе у найважчій боротьбі з собою, не можу знайти відповіді на запитання: «Як жити на цій землі далі без мого коханого чоловіка?»

Слухаю поради рідних, друзів, побратимів: «Опануй себе...» Але ніхто не знає, як практично це зробити. Поки що не знаю і я.

ПРАВДИВОМУ УКРАЇНЦЮ

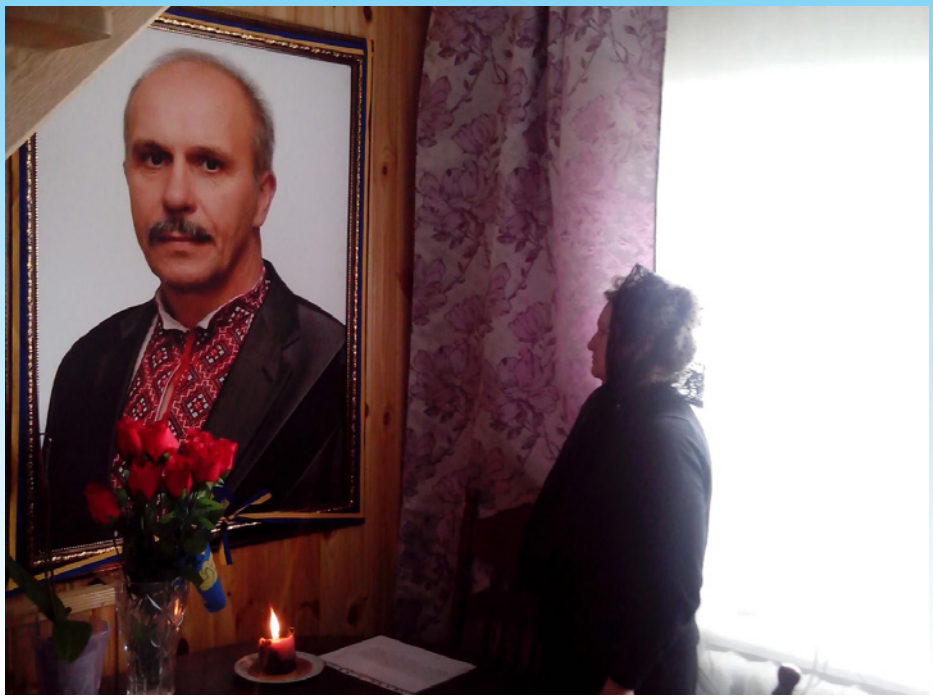

Самотність

Ми мріяли до глибокої старості бути разом, любити і підтримувати одне одного.

Тепер я повинна навчитися жити сама в хаті, де кожна річ нагадує про мого Сергія, зберігає тепло його рук.

Втратила інтерес до всього. Серце моє плаче від болю.

Мені тепер ніхто не каже: «Доброго ранку, кохана!», ніхто не бажає доброї ночі.

Більше ніколи мій коханий Сергій не принесе чай і пігулки, коли хворію.

Але я повинна, зобов'язана бути сильною.

Синочок живе й працює в Києві. Не маю права стати на заваді його успіхам, кар'єрі, сімейному щастю, просити, щоб переїхав до Старокостянтинова.

Не можу залишити і ніколи не залишу хату, в якій ми прожили з чоловіком стільки щасливих років, не поїду нікуди.

Тут, на міському цвинтарі, могила мого коханого, і я , як дружина Сергія, буду завжди поряд.

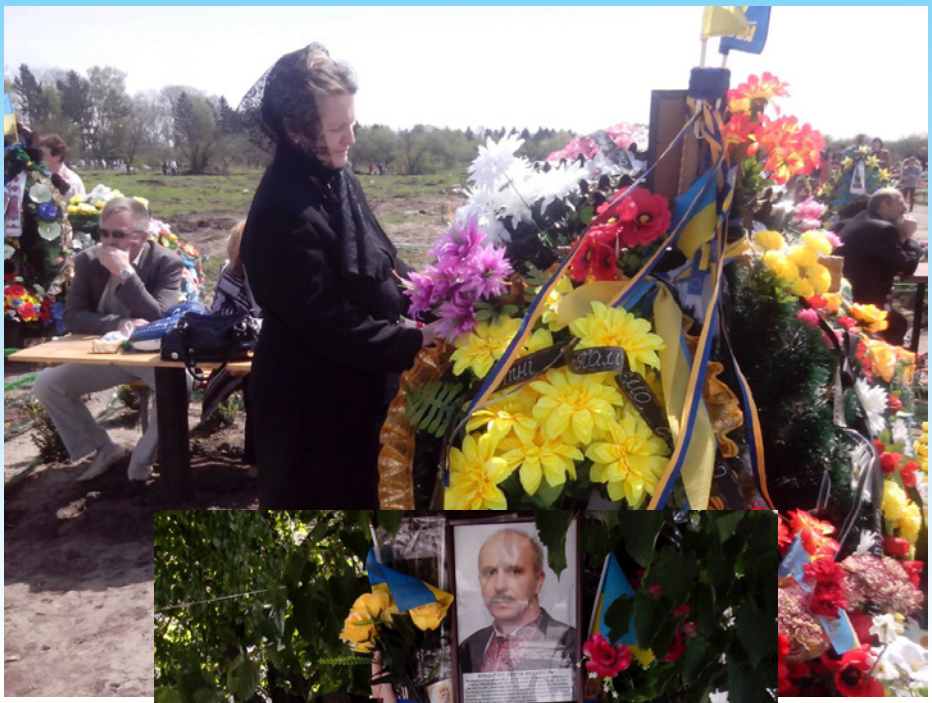

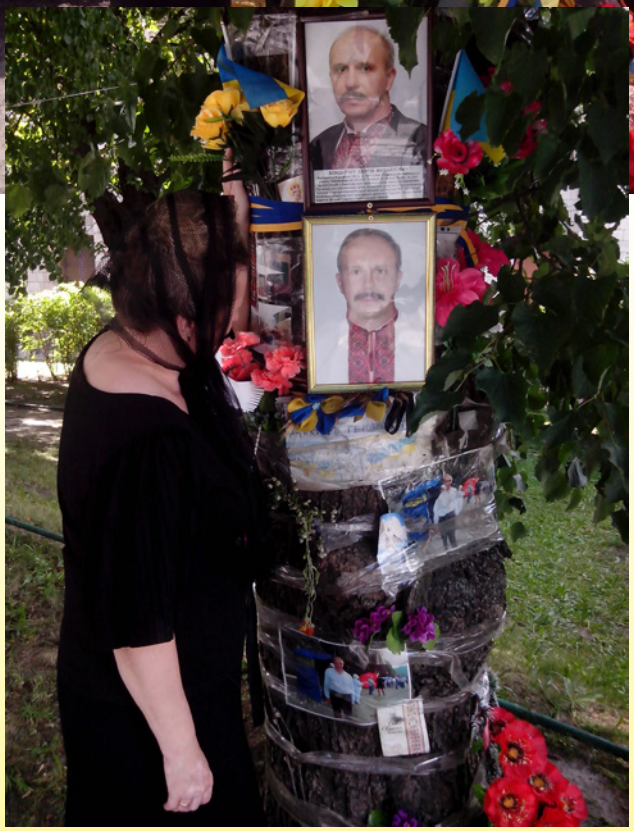

Весна без коханого

Весна…Яскраве сонце, соковита зелень, барвисті квіти…Співають птахи. Цвітуть фруктові дерева. Вишня біля хати – наче наречена у весільному вбранні.

Усі люди навколо радіють весні, сонцю.

Лише мені весна не принесла радості, бо це перша весна в моєму житті без мого коханого.

Мій Сергій не бачить блакитного неба, теплого сонця, весняних квітів, цвіту вишні. Вперше не бачу весни і я, не радію їй.

Мій коханий лежить в українській землі, а я страждаю і мучуся без нього, тому що дуже люблю його.

Вірю, що він бачить мене з небес, знає, як я кохаю його і як мені самій на землі важко.

Жодна людина не здатна втішити, розрадити мене. Ніякі слова не можуть спинити, втамувати хоча б на мить душевний біль.

Де взяти сили? Як жити далі?

А весна впевнено заявила про свої права, заволоділа містом. Зелена травичка, яскраві квіти милують очі кожного.

Та я не радію цій красі, бо це весна без мого коханого чоловіка.

Ми Вам пасочку принесли…

Уперше в житті не пекла паски. Тому що Великодні свята були пов'язані з моїм коханим. Він любив паску, і я з радістю пекла її для нього. Пекла завжди багато пасочок, щоб було чим пригостити рідню, друзів. Мабуть, від бабусі Марії передалося мені вміння працювати з дріжджовим тістом, і паски завжди виходили пишними, смачними. Аромат наповнював хату, створюючи неповторне передчуття свята. Сергій захоплено дивився на мене і творіння моїх рук. Із радістю для нього, моїх рідних, друзів готувала різноманітні Великодні страви. Це було, коли був живим мій коханий, до трагічних подій 20 лютого 2014 року.

У цьому році попросила своїх молодят на свята відвідати сестричку Сергія Олю, яка живе в Києві.

Сама ж прагнула залишитися наодинці зі своїм горем, нічого не пекти, не варити, удосталь наплакатися, заховатися від людей зі своєю бідою. У святкові, вихідні дні особливо відчуваєш самотність.

Та плакати мені не дали. Двері в моїй хаті не зачинялися всі святкові дні. Ще в четвер щойно спечену пасочку принесла моя подруга Марія Назарова. З Великодніми подарунками приїхали директор Старокостянтинівського професійного ліцею Сергій Сільвестрович Кучерук і психолог цього закладу, свободівець Юрій Постоловський.

Спечену мамою пасочку привіз голова районної організації «Свобода» Юрій Сторожук. Прийшла мене провідати з Великоднім кошичком моя колишня колега Галина Радецька.

З маленьким синочком Степанком та представницею Української діаспори з Англії навідався з пасочкою свободівець Андрій Науменко.

Усі святкові дні були в мене гості: колишня сусідка Людмила Іванівна Лактіонова, сусідка Валентина, моя тітонька Людмила, сестра моєї мами. Не переставало звучати: «Христос воскрес! Зі святом Вас! Ми Вам пасочку принесли!» Люди йшли до мене всі дні з ранку до ночі.

Не зогляділась і не зрозуміла навіть, як і коли побратими, друзі, родина, сусіди заповнили мій холодильник ковбасою, м'ясом, Великодніми фарбованими яєчками, соком, фруктами, солодощами – словом усім, що мало б бути у гарної господині в ці дні.

Скільки добра, людяності в серцях цих прекрасних людей, які у Великодні дні намагалися бути поряд, ніби відчували мій стан.

Проводи

До могили мого Героя підходять тисячі людей, несуть квіти, цукерки, печиво, пасочки. Йдуть діти, батьки, матері, бабусі, дідусі учнів, випускників гімназії, однопартійці, колеги, рідня, сусіди, навіть зовсім незнайомі люди. Приходять, щоб уклонитися моєму Сергієві, сказати слова співчуття мені.

Діти принесли йому навіть тенісний м'ячик, тому що їхній учитель грав із ними в теніс після уроків. Підходять до могили учні, , стоять, схиливши голови, печально дивлячись на портрет Сергія. А він щиро посміхається всім, хто до нього прийшов, і дивиться на людей із любов'ю.

Жовто-блакитні стрічки, Державний Прапор України, партійний прапор «Свободи» на його могилі спонукають всіх до роздумів про долю держави, про любов до України, про те, яким є призначення людини на землі. Мій коханий був і залишається великим Учителем і навіть смертю своєю з того світу виховує людей, робить їх кращими, змушує думати, аналізувати, робити висновок, що «Україна понад усе».

До могили мого Героя підходять тисячі людей, несуть квіти, цукерки, печиво, пасочки. Йдуть діти, батьки, матері, бабусі, дідусі учнів, випускників гімназії, однопартійці, колеги, рідня, сусіди, навіть зовсім незнайомі люди. Приходять, щоб уклонитися моєму Сергієві, сказати слова співчуття мені.

Діти принесли йому навіть тенісний м'ячик, тому що їхній учитель грав із ними в теніс після уроків. Підходять до могили учні, , стоять, схиливши голови, печально дивлячись на портрет Сергія. А він щиро посміхається всім, хто до нього прийшов, і дивиться на людей із любов'ю.

Жовто-блакитні стрічки, Державний Прапор України, партійний прапор «Свободи» на його могилі спонукають всіх до роздумів про долю держави, про любов до України, про те, яким є призначення людини на землі. Мій коханий був і залишається великим Учителем і навіть смертю своєю з того світу виховує людей, робить їх кращими, змушує думати, аналізувати, робити висновок, що «Україна понад усе».

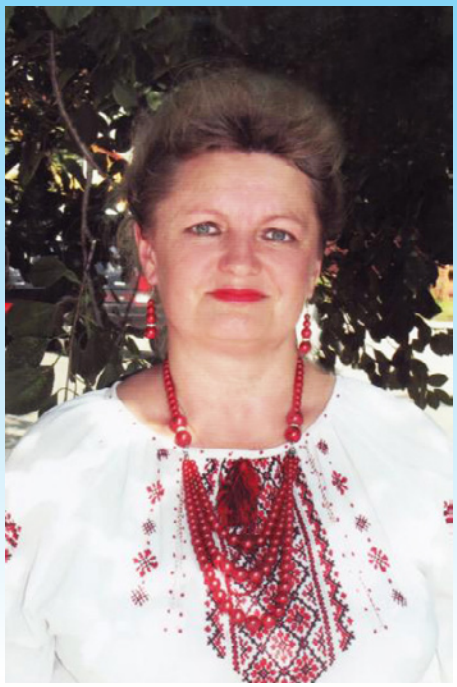

Життя «до» і «після» трагедії

Після загибелі коханого моє життя різко розділилося на дві частини: «до» і «після» цієї трагедії.

«До»: у червоних, рожевих барвах, із щастям, коханням, радістю, дзвінким сміхом, взаєморозумінням, щирістю почуттів.

«Після»: з чорною хусткою, сльозами, відчаєм, самотністю, сумом, печаллю, болем душі й зітлілим, спустошеним від горя серцем, коли серед людей не бачиш і не чуєш нікого, коли втратила здатність бачити красу природи, чомусь радіти і перетворилася, здається, на тінь. Про цей біль, коли людина втрачає коханого, не розказати словами. Це неможливо описати, неможливо зрозуміти і дуже важко продовжувати жити, подолати той нелюдський, нестерпний біль, коли серце рветься від страждань і не хоче зрозуміти, як таке могло статися на двадцять третьому році Незалежності України.

У дні, місяці після трагедії я відчула, скільки навколо щирих, добрих людей.

Про мене постійно піклувався синочок, моя кровиночка, продовження мого Сергія: «Мамочко, як ти себе почуваєш? Не плач, прошу тебе. Я

так тебе люблю. Ти потрібна мені. Заспокойся. Ти повинна жити далі»,– говорив, ніжно обіймаючи мене, син, і було в його очах стільки любові й хвилювання за мене, що я просто не мала права не почути свого синочка, який у всьому нагадував мого коханого чоловіка. Син летів на крилах до мене із Києва, щодня телефонував і з тривогою запитував: «Як твоє здоров'я, мамочко?» « Бережи себе, дуже тебе прошу...» – постійно звучало з його вуст. Як тільки міг, залишався в Старокостянтинові, допомагав мені, турбувався про мене.

Постійно була поруч моя сестричка Оленька, ділила мій біль, намагалася мене втішити, ночувала в моєму домі, щоб не залишати мене на самоті, готувала мені їжу, змушувала їсти, заспокоювала. Прибігала моя племінниця Оксаночка і говорила: «Я Вам їжу принесла, це Вам мама передала».

У мене велика дружна родина: мої тітоньки, двоюрідні сестри, брати, племінники, невісточка, свати. Всі підтримували мене, хотіли розділити, зменшити мій біль.

Коли я захворіла, зразу ж прибігли моя тітонька Надія і двоюрідна сестричка Світлана.

У цей важкий для мене час навідувала мене моя тітонька Валентина.

Уся рідня готова була «прихилити небо», аби хоч якось полегшити мій стан.

Я зрозуміла ціну щирої, справжньої дружби. Моя подруга Марія Назарова була завжди поруч у ту мить, коли мені було важко на душі. «Ти що, плачеш? Щось мені твій голос не подобається, через дві хвилини я буду в тебе»,– говорила вона під час телефонних розмов. І дійсно, через декілька хвилин була в моїй хаті. Ми довго розмовляли, згадували Сергія, гуляли вулицями міста. Вона, моя подруга, діяла як бальзам для моєї змученої горем душі.

Моральною підтримкою у важкий для мене період стала подруга нашої родини Тетяна Скрижевська, яка весь час телефонувала, запитувала: «Як ти? Може, щось потрібно допомогти, то я прийду!»

Марія Іванівна Мельничук принесла молитовник, розраджувала, намагалася підтримати мене в скрутну хвилину, як могла.

Побували на могилі мого Героя, зустрічалися зі мною народні депутати України Олег Тягнибок, голова ВО «Свобода», та Ігор Сабій, голова Хмельницької обласної організації ВО «Свобода», побратими-свободівці з Хмельницького та Старокостянтинова, висловили мені щирі співчуття, захоплювалися мужністю мого Сергія, вшанували його пам'ять хвилиною мовчання, запалили лампадки біля його могили.

Я відчула, що моє горе не байдуже їм, що вони страждають разом зі мною через втрату побратима.

СВОБОДА

СВОБОДА

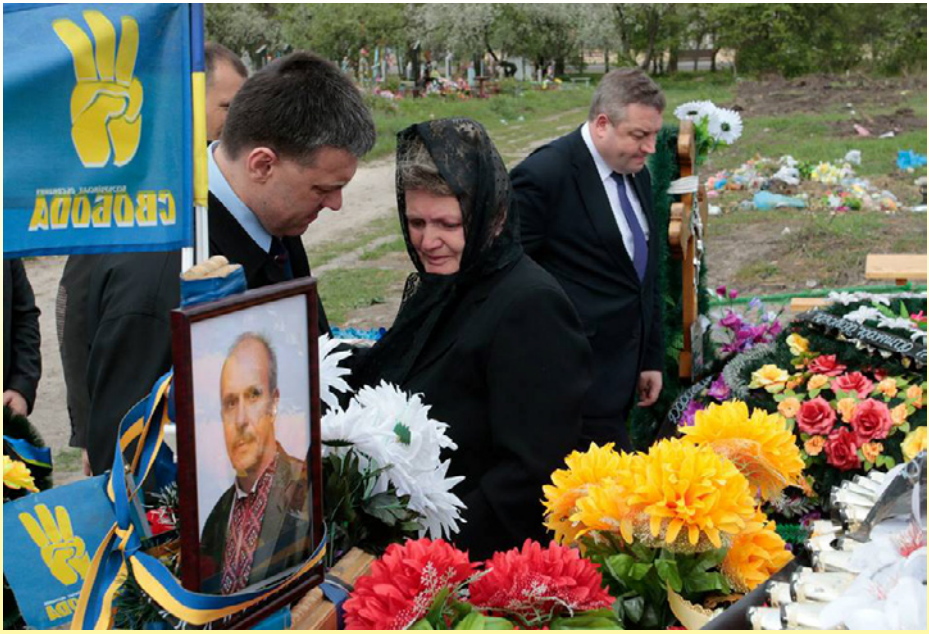
СВОБОДА

Рідними людьми для мене є члени обласної організації ВО «Свобода»: народний депутат України Ігор Сабій, помічником-консультантом якого був мій Сергій; побратими Олександр Симчишин, Іван Гончар, Віталій Діденко, Юрій Кравчук, Анатолій Панчук і багато інших, кого любив і з ким співпрацював мій чоловік. Щиро молилась, щоб були живими і здоровими важко поранені у той день, коли вбили мого коханого, Юрій Кравчук, голова Старосинявської міської організації ВО «Свобода», сотник Хмельницької свободівської сотні, та голова Хмельницької міської організації ВО «Свобода», сотник Хмельницької свободівської сотні Анатолій Панчук. Повернувшися після лікування, вони приїхали до мене, відвідали могилу Сергія, вшанували його пам'ять і підтримали мене.

Весь час після страшної трагедії і словом і справами своїми підтримували мене члени міської організації ВО «Свобода». У ці страшні, трагічні дні й місяці великою підтримкою став для мене в.о.голови Старокостянтинівської міської організації ВО «Свобода» Микола Ваврищук, якого в народі вже назвали моїм духовним сином. Не було жодного дня, щоб він не заїхав до мене, не зателефонував, не поцікавився моїми справами.

Побратими зі Старокостянтинівської міської організації ВО «Свобода», Старокостянтинівської районної організації ВО «Свобода» заявили: «У разі будь-якої проблеми телефонуйте комусь одному, а ми прибіжимо

всі!» Вони не залишають мене наодинці з моїм горем, кожен день хтось мене провідує, пропонує допомогу з будь-яких питань.

Навіть із Хмельницької обласної та міської організацій ВО «Свобода» телефонували: «Тетяно Володимирівно, може, Вам щось потрібно допомогти? Може, скопати город? То ми приїдемо!»

Весь цей час піклувалися про моє здоров'я, часто навіть проти мого бажання, лікарі-свободівці: Юрій Сторожук, Василь Миколайович і Наталія Михайлівна Ваврищуки .

А 8 Березня, коли я не чекала гостей, за сльозами не бачила світу, з квітами, подарунками прийшли побратими Микола Ваврищук, Юрій Баландюк, Володимир Дацько, Борис Журба, сусідка Альона. Прийшли, коли мої очі не висихали від сліз, прийшли, щоб хоч якось розрадити мене.

Побутові проблеми (а їх після загибелі Сергія чомусь з'явилося безліч – кожен день щось ламалося) взяли на себе чоловік сестрички Анатолій та його брат Георгій, племінник Антон, свободівці Микола Ваврищук, Олександр Іванощук, Олексій Дмитрієв, Федір Лавров, Григорій Михайлюк, Василь Миколайович і Наталія Михайлівна Ваврищуки, Андрій Науменко, Анатолій Нікітюк. Вони вирішували їх навіть тоді, коли я про це не просила, а інколи навіть не знала.

Сусід Олександр Ситарчук виорав мотоблоком город. Федір Лавров привіз перегній. Василь Миколайович Ваврищук покропив кущі та дерева. Олексій Дмитрієв відремонтував, реставрував лавочку, яку тридцять років тому зробив для мене мій Сергій. Анатоій Нікітюк обрізав сухі гілки на деревах. Моя подруга Марія і сусідка Люба допомогли оформити клумби.

Коли раптом з'явилися проблеми з електрикою, прийшли на допомогу Микола Ваврищук, Григорій Михайлюк.

Свободівці впорядкували територію біля могили мого коханого. Приїхали Микола Ваврищук, Андрій Науменко, Олексій Дмитрієв, Юрій Сторожук, Василь Миколайович та Наталія Михайлівна Ваврищуки, зробили все, що необхідно було для впорядкування могили, хоча я про це не просила. Робили все безкорисливо, від чистого серця, щоденно хтось був поруч і непомітно допомагав.

А в День героїв, як і в усі святкові дні, біля могили чоловіка людно. Там завжди збирається майже вся партійна організація ВО «Свобода». До сьогодні його згадують добрим словом, наслідують, вважають справжнім Героєм.

Працівники Старокостянтинівської гімназії, технічний персонал закладу за дорученням директора Лариси Миколаївни Боднар зробили і поставили біля могили Сергія лавочку і стіл. Без мене хлопці їх полакували.

СВОБОДА

Переймалися станом мого здоров'я народний депутат України Віктор Бондар і його помічники: організували консультації у клініках Києва, подбали про придбання необхідних ліків, апарата «Дермалайт -80».

Громада міста, знаючи мого порядного, безкорисливого Сергія, щиро співчувала мені в моєму горі.

Міський голова Микола Степанович Мельничук сказав: «Із будь-якими проблемами зразу ж звертайтеся, Тетяно Володимирівно. Будемо Вас підтримувати, а проблеми вирішувати».

Не хочеться з дрібними побутовими проблемами, які стали для мене, коли я залишилася одна в хаті, досить відчутними, звертатися до міської ради, де багато проблем загальноміських, більш важливих, турбувати інших людей. Намагаюся впоратися сама, хоча не завжди це виходить.

Голова фонду соціального страхування Олег Васильович Касприк, дізнавшись про стан мого здоров'я після загибелі Сергія, виділив путівку до кардіологічного санаторію «Карпати», де досвідчені лікарі намагалися надати мені якісну медичну допомогу. Про оплату за путівку потурбувався міський голова Микола Степанович Мельничук і особисто вручив мені її з побажанням оздоровитися й полікуватися.

Я вдячна всім добрим, щирим людям, які знаходять слова співчуття. Мені писали листи, телефонували з різних куточків світу: з США, Великобританії, Німеччини, Канади, звідусіль, де є Українська діаспора. Надходили листи з різних областей України. В усіх листах незнайомі люди висловлювали мені співчуття, писали: «Ваш чоловік — Герой! Вічна слава Герою!»

Виявилося, що мій чоловік — не лише мій Герой, а й Герой України, якого шанують і за кордоном. Учора була на кладовищі і звернула увагу, що на могилі мого коханого з'явилися живі квіти із прапором Білорусі та корзини з квітами з надписами: «Герою Небесної Сотні Сергію Бондарчуку від Білоруського Майдану», «Герою України Сергію Бондарчуку від Київської ОУН».

Я тепер рідна всім: козакам, афганцям, людям різних країн і національностей, які прагнуть миру, свободи, демократії. Вони ходять на могилу мого Сергія, до його дерева на Інститутській у Києві, носять туди живі квіти, запалюють лампадки, вшановують його пам'ять, пишуть, телефонують мені, приїжджають до мене, намагаються підтримати в моєму горі.

Про увіковічнення пам'яті мого коханого турбуються побратими-свободівці, міська рада на чолі з міським головою Миколою Степановичем Мельничуком, радник міського голови Юрій Володимирович Мудрик, де-

путат міської ради Олександр Лактіонов, члени громадської та художньої рад, управління освіти, відділ культури, колектив Старокостянтинівської гімназії, районна рада на чолі з головою ради Олександром Володимировичем Коханюком.

Мене підтримують мої колишні й теперішні колеги, колеги Сергія, Людмила Михайлівна Пирха, мої прекрасні сусіди, учні чоловіка, їхні батьки і громадськість міста.

У підготовці до видання книги «Кохання, розстріляне снайпером» надають допомогу члени ВО «Свобода», народний депутат Верховної Ради України Ігор Сабій, голова Хмельницької обласної організації ВО «Свобода», перший заступник голови Хмельницької обласної державної адміністрації Олександр Симчишин, в.о. голови Старокостянтинівської міської організації ВО «Свобода» Микола Ваврищук, начальник відділу кадрів ТОВ «Старокостянтинівська меблева фабрика» Оксана Перекуча, інженер з охорони праці ТОВ «Старокостянтинівська меблева фабрика» Тетяна Мильнікова, менеджер з постачання ТОВ «Старокостянтинівська меблева фабрика» Олександр Наконечний, юрисконсульт управління освіти виконавчого комітету Старокостянтинівської міської ради Євген Комарніцький. Рецензентом, коректором книги стала голова Старокостянтинівської організації ВУТ«Просвіта» ім. Т. Г. Шевченка, член НСЖУ, учитель української мови та літератури Старокостянтинівської гімназії Лідія Проказюк-Ярохно.

Дизайн майбутньої книги забезпечили вчитель образотворчого мистецтва Старокостянтинівської загальноосвітної школи І-ІІІ ступенів №1 Оксана Чаплінська та дизайнер ТОВ «Старокостянтинівська меблева фабрика» Ольга Білак.

Першими читачами моєї майбутньої книги стали мої колеги з управління освіти, з якими ми працюємо в одному кабінеті: Олена Максимівна Лавренюк, Наталія Степанівна Слободенюк, Тетяна Сергіївна Селюченко.

Музичним оформленням майбутньої презентації книги переймаються перший заступник голови Хмельницької обласної державної адміністрації, голова Хмельницької обласної організації ВО «Свобода» Олександр Симчишин, керівник народного хору «Доброслав», учитель музичного мистецтва гімназії, свободівець Геннадій Зелінський, завідувач відділу культури Василь Ігорович Муляр.

А скільки добрих слів у відгуках про мого коханого написали мешканці Старокостянтинова: свободівці, громадськість міста, учні Сергія, випускники, його колеги! Скільки публікацій у пресі, щирих слів журналістів різних видань!

Весь час мене втішають, висловлюють мені співчуття, підтримку знайомі й незнайомі люди.

ОЧА
БЕЛОРУССКУЮ ЕРО ПОДВИГУ
НЕБЕСНОЙ СОТН
БОНДАРЧУК

Коли зі словами співчуття до мене на роботу, в управління освіти, прийшов незнайомець, я запитала: «А хто Ви?» Він відповів: «Це не важливо. Я — просто небайдужа людина».

Виявилося, що таких прекрасних, добрих, щирих людей багато. Здавалося, що вся Україна, весь світ підтримує мене. І я розумію чому. Бо мій Сергій — справжній Герой України, який був зразком в усьому, який заслужив повагу, авторитет серед людей. Тому і до мене, його дружини, таке ставлення.

Я пам'ятаю й ціную вашу допомогу, вашу підтримку! Ніколи не забуду про ваші добрі справи, про те, як кожен із вас намагався повернути мене до життя, розділити мій біль, частинку його взяти на себе.

Спасибі вам, Люди, за співчуття, доброзичливість, милосердя, доброту, вшанування пам'яті мого коханого!

Низький уклін вам, мої дорогі!

Завдяки вам я продовжую жити. Саме ви, всі разом, кожен по-своєму, додаєте мені сил. Я відчуваю вашу підтримку. Мій Сергій, який так безмежно любив мене, з Небесної Сотні вдячний кожному із вас за те, що ви піклуєтеся про мене і не залишили одну з моїм горем.

Нехай Бог сторицею повертає вам добро, яке ви робите, береже вас і ваші сім'ї від зла, дарує всім вам і Україні мир, благословіння й щастя!

Я щасливий… Мені тут добре… Я зробив свою справу…

Мій Сергій не приходить у мої сни. У народі кажуть, що не ображається на мене, усім задоволений. Він знає, як я його люблю, що підтримувала його в усьому і допомагала, чим могла, поділяла його погляди. Я пишу йому вірші й прозу, кладу написане біля портрета. Щодня розказую йому про всі події. Я живу в серці з ним. Він усе про мене знає, може, тому і не приходить у мої сни.

Сергій сниться рідним, колегам, сусідам. Сниться щасливим і усміхненим: то поспішає до гімназії, говорить, що в нього там ще багато роботи; то йде усміхнений у колоні з багатьма побратимами (мабуть, то і є Небесна Сотня).

А нещодавно наснився сусідці, яка запитала у нього: «Як тобі там, Сергію?» Мій коханий відповів: «Я щасливий. Мені там добре. Я зробив свою справу».

Вірю, що він у Раю, біля Бога, адже кров'ю і подвигом своїм заслужив місце серед праведників. А мені так важко без його міцних рук, без його обіймів, без його посмішки, без його ніжних слів. Та його любов я відчуваю щоденно, інакше померла б уже в один день із ним. Знаю, що мій

Сергій хоче, щоб я жила, і підтримує мене, дає мені сили продовжувати його справу й жити за двох.

Запитання журналістів

Під час церемонії відкриття меморіальної дошки на Старокостянтинівській гімназії на честь мого Сергія журналісти запитали мене, чи просила я чоловіка не їхати на Майдан.

Ні, не просила і не могла собі дозволити про таке просити!!! Я повністю поділяла його погляди, розуміла, підтримувала його і хотіла їхати з ним. Там були його хлопці. Він – голова Старокостянтинівської міської організації ВО «Свобода». Чи міг він залишатися вдома? Чи мала право я, його дружина і бойова подруга, умовляти його не їхати на Майдан, коли вирішувалася доля держави? Думаю, що ні в якому разі. Я сама рвалася душею і серцем на Майдан, щоб бути поряд зі своїм Сергієм.

Хто відчув той особливий дух Майдану, зрозуміє мене. Страх і думки про особисте зникають. Залишається лише «Україна понад усе!!!»

Місяці страждань, нових випробувань й емоційної напруги

Важкими й напруженими виявилися весна і початок літа 2014 року. Саме тоді збиралася комісія, на якій вирішувалося питання про місце встановлення пам'ятного знака Героям Небесної Сотні. Запросили на це засідання і мене як дружину Сергія Бондарчука. Зі сльозами на очах, хвилюючись, ледве змогла висловити свою думку з цього питання.

На черговій сесії міської ради міський голова Микола Степанович Мельничук вручив мені посвідчення про нагородження мого чоловіка Бондарчука Сергія Михайловича посмертно нагрудним знаком «Почесний громадянин міста Старокостянтинова» та нагрудний знак.

Депутати міської ради вшанували пам'ять мого коханого хвилиною мовчання. А я ледве спромоглася промовити слова вдячності всім, хто пам'ятає мого Сергія і зберігає пам'ять про нього. Сльози невпинно лилися з моїх очей.

Завершення навчального року, державна підсумкова атестація, свято останнього дзвоника, випускний вечір у гімназії… Усе це відбувалося вже без мого Сергія. Колеги та учні гімназії під час свят з нагоди завершення навчального року та випуску вшановували його пам'ять хвилиною мовчання, згадували добрим словом. Випускники гімназії принесли квіти своєму вчителеві на могилу.

А я усі ці свята була поряд зі своїм Сергієм біля його могили.

Сльози, сльози, сльози… Минула весна. Настало літо. А я не бачу,

не помічаю нікого й нічого навколо себе. Життя моє ніби зупинилося 20 лютого, коли вбили коханого чоловіка.

10 червня 2014 року було відкрито дві меморіальні дошки на честь мого Сергія – на будівлі гімназії та на нашому будинку. Багато людей дивилися на мене, дружину Героя. Намагалася триматися достойно, хоч це у мене поганенько виходило. Говорила, виступаючи перед присутніми, крізь сльози, які стримати було неможливо. Серце рвалося від болю, душа ридала від горя.

Думала, коли після заходів розійдуться люди, залишуся на самоті, не витримаю, помру від невимовної туги за коханим.

Але знову і знову йшли до мене ті, кому не байдужа моя доля. Двері у хаті не зачинялися. Прийшли мої дорогі побратими: Ігор Сабій, Іван Гончар, Олександр Симчишин, Микола Ваврищук, Юрій Сторожук, Андрій Науменко, Федір Лавров, Іван Дацюк, Юрій Баландюк, Григорій Михайлюк, Олексій Дмитрієв, Оксана Савчук, Віталій Кравчук, Лідія Ярохно-Проказюк, Василь Миколайович та Наталія Михайлівна Ваврищуки, які вирішили не залишати мене на самоті.

Завітали також міський голова Микола Степанович Мельничук, радник міського голови, колишній директор гімназії Юрій Володимирович Мудрик, мій сусід Олександр Лактіонов.

Приїхала сестричка Оля з чоловіком Анатолієм.

Прибігла моя вірна подруга Марія.

Прийшли до мене, знайшли час поспілкуватися зі мною мої сусідки Валентина, Анна, Альона з синочком Максимчиком, Таня, Люба.

Стогнати, хворіти і помирати не було можливості, весь час був хтось поряд. Я готувала чай, каву, різала торти, ставила на стіл цукерки, тістечка, пригощала гостей, мила посуд. Потрібно було розмовляти з людьми, які рятували мене від пекельного, жахливого болю втрати коханого. І я спілкувалася з ними, робила над собою зусилля, щоб не ридати в їхній присутності.

А оскільки гості були у мене до ночі, бо розуміли, що залишити мене наодинці з моїм горем неможливо, то врешті-решт я втомлювалася і тільки тоді засинала хоча б на якийсь час.

Щире спасибі всім, хто рятував мене у ці надзвичайно важкі для мене дні горя, болю, емоційної напруги, коли я ледве трималася на ногах. Здавалося: повіє вітер – і я впаду.

Але не впала, бо поруч були ви, мої дорогі!

«Не может быть, что на Майдане стояли не за деньги, что им не платили…»

Після загибелі мого коханого здобула цілий букет хвороб, не могла спати, боліло серце, підвищувався тиск, і тому змушена була лікуватись у кардіологічному санаторії в Карпатах. Сюди приїхали люди з різних куточків України, у тому числі з Донецька, Луганська, Маріуполя.

Одного разу стала свідком розмови двох жінок:

— Не может быть, что на Майдане стояли не за деньги, что им не платили.

— Я тоже не верю, что бесплатно кто-то там стоял. Наверное, им хорошо платили.

Стало боляче до глибини душі. Хотілося плакати і кричати, що це не так. Хотілось, аби всі в різних областях України зрозуміли велич і значення Майдану, Революції Гідності.

Як переконати цих і їм подібних, що майданівці везли гроші та харчі з дому і стояли на Майдані, мерзли в люті морози заради української національної ідеї, заради майбутнього України, дітей, онуків, правнуків? Можливо, колись вони зрозуміють, що не всі продають свою душу за гроші. Бо є Герої, що віддали найцінніше – своє життя за рідну землю, за волю й незалежність України. Вони, беззбройні, йшли на передову, рятували поранених, подолавши страх перед злочинною бандою Януковича, не відступили, не заховалися, не втекли з поля бою.

Вони показали, довели всьому світові велич української нації, довели, що українці, громадяни України, усі, хто любить Україну, заслуговують на повагу, захоплення і кращу долю – життя в суверенній, демократичній, справді незалежній державі.

Небесна Сотня – велети духу, Герої України, які змінили хід не тільки історії України, а й усього світу. Завдяки їм подолана злочинна банда на чолі з тираном Януковичем, змінено вектор розвитку України й розпочато розбудову незалежної держави.

Я гірко плачу й страждаю без свого Сергія, але пишаюся своїм Героєм, який тепер із неба у Небесній Сотні вболіває за долю України-неньки.

Чи сперечатися з жінками, які вважають, що на Майдані всі стояли за гроші?

Мій Сергій сказав би, що не варто. Кожен робить висновки, аналізує, враховуючи свій життєвий досвід, уміння логічно мислити, інтелект, знання історії , минулого й сучасного України. Ці люди обов'язково колись зрозуміють, що не все в цьому світі вирішують гроші, матеріальні цінності. Є речі значно важливіші, дорожчі.

Тому я, коли часом ледве стримуюся, щоб не плюнути в очі тим, хто

ображає й принижує майданівців, Небесну Сотню, згадую мого толерантного, доброго, надзвичайно виваженого й мудрого Сергія, не роблю цього, не вступаю у сварку, а намагаюся діяти так, як це робив мій прекрасний чоловік: ненав'язливо пояснюю, розказую про своє перебування на Майдані, у Жовтневому палаці, про зустрічі з чудовими людьми, які мені подарувала доля, про свого абсолютно безкорисливого коханого, що ніколи не думав про себе, про особисту вигоду, про гроші, посади, а мріяв про світле майбутнє України. На мене дивляться здивовано і збентежено: «Невже це можливо?» Але відчуваю, що мені, моїй чорній хустці повірили і змінили своє ставлення до Майдану.

Я продовжую твою справу, Сергієчку, і буду вчитися робити все розумно й тактовно, як ти.

Увічнення пам'яті мого коханого

ВО «Свобода» висловлює співчуття рідним і близьким загиблого в Києві Сергія Бондарчука

20 лютого 2013 року на 53-му році життя під час боїв у місті Києві внаслідок вогнепального поранення, завданого снайпером, обірвалося життя свободівця Сергія Михайловича Бондарчука.

Хмельницька обласна організація ВО «Свобода» висловлює щирі співчуття сім'ї, рідним і близьким загиблого голови Старокостянтинівської міської організації ВО «Свобода», помічника-консультанта народного депутата України Ігоря Сабія та справжнього борця за справедливість.

Справжній націоналіст віддав найдорожче, що в нього було, за кращу долю дітей та внуків, кожного з нас та цілої України. Він увійде Героєм в історію творення вільної, незалежної, української України і назавжди залишиться в наших серцях.

Схиляємо голови перед світлою пам'яттю Героя України.

Прес-служба Всеукраїнського об'єднання «Свобода»

Похорон козака Українського Козацтва Сергія Бондарчука в місті Старокостянтинові

Українське Козацтво сумує за втратою свого козака - побратима курінного УК (майора) Сергій Бондарчука, який загинув від кулі снайпера на Майдані в м.Києві.

http://pravoslawie.ucoz.ua/news/pokhoron_kozaka_ukrajinskogo_kozactva_sergija_bondarchuka/2014-02-23-753

Нагородження Героя України Бондарчука С.М.

24 лютого 2014 року Старокостянтинівське районове козацьке товариство нагородило посмертно Героя України Бондарчука Сергія Михайловича орденом «За козацьку мужність на Майдані 2014 року» №001. Нагородження відбулося в Історико-культурному центрі-музеї «Старий Костянтинів» (Замок князів Острозьких), нагороду отримав його син Володимир Сергійович Бондарчук.

Офіційний сайт відділу культури виконавчого комітету Старокостянтинівської міської ради

http://starkon.km.ua/kultura/index.php?option=com_content&view=article&id=239:2014-02-28-12-07-14&catid=18:2012-03-19-11-40-53&Itemid=31

Козацький Хрест
"За козацьку мужність на майдані"

№ 001

Козацький Хрест
"За козацьку мужність на майдані"

№ 001

БОНДАРЧУКУ
СЕРГІЮ
МИХАЙЛОВИЧУ

З правом носіння усім його нащадкам

За поданням Старокостянтинівського районного козацтва
За рішенням нагородної комісії
4-го козацького редуту майдану

від 24 лютого 2014 року

/ Отаман

Начальник штабу

МП

УКРАЇНСЬКЕ КОЗАЦТВО

УНІВЕРСАЛ

Нагороджується посмертно

БОНДАРЧУК
СЕРГІЙ
МИХАЙЛОВИЧ

Козацьким Хрестом
"За козацьку мужність на майдані"

З правом носіння усім його нащадкам
За поданням Старокостянтинівського
районного козацтва
За рішенням нагородної комісії
4-го козацького редуту майдану

/Отаман Муляр В.І.

Нач. штабу Шнайдер В.І.

МП

Ім'ям активіста Майдану Сергія Бондарчука названо одну з вулиць у Старокостянтинові

Таке рішення було прийнято у Старокостянтинівській міській раді.

Ухвалено рішення про перейменування вулиці, на якій проживав керівник Старокостянтинівської міської організації «Свобода» Сергій Бондарчук, на його честь. Відтепер вулицю Вокзальна перейменовано на вулицю С. Бондарчука.

«Жінка–УКРАЇНКА». Процитовано 7 березня 2014
http://ukrainka.org.ua/node/2018

Автопробіг на честь Героя України

У місті Старокостянтинові 21 лютого 2014 року проведено автопробіг, метою якого було вшанування пам'яті справжнього Героя України – Бондарчука Сергія Михайловича, який віддав своє життя на Майдані за нашу з вами свободу та незалежність.

21.02.2014 року відбувся автопробіг на знак підтримки боротьби громадян України за демократичні права та свободи, за повалення кримінального й авторитарного режиму та за відновлення курсу євроінтеграції. Організатором автопробігу став громадський активіст Микола Ваврищук.

В автопробігові взяли участь кілька десятків автомобілів, прикрашених національною символікою, які проїхали вулицями. Під час проведення автопробігу людей на вулицях, на зупинках громадського транспорту закликали не бути байдужими та приєднуватися до мирної боротьби за демократичні права та свободи, проти корупції, бандитизму та масового насилля стосовно громадян, яке мало місце впродовж 18 – 20 лютого у місті Києві.

Такі автопробіги проводитимуться і надалі з метою популяризації патріотизму, національної самосвідомості та для подолання політичної байдужості і пасивності серед громадян.

Портал виконавчого комітету Старокостянтинівської міської ради
http://starkon.km.ua/index.php/119-news/latest/2486-avtomaidan-v-starokostiantynovi

Про присвоєння звання «Почесного громадянина міста» свободівцю Сергію Бондарчуку

4 червня 2014 року в місті Старокостянтинові, що на Хмельниччині, відбулася чергова сесія міської ради. Перед засіданням міський голова зачитав рішення про посмертне присвоєння відзнаки «Почесний громадянин міста Старокостянтинова» свободівцю Сергію Михайловичу Бондарчуку, який трагічно загинув у Києві від кулі снайпера, виносячи поранених активістів. Отримала відзнаку дружина загиблого Тетяна Бондарчук.

Прес-служба Хмельницької обласної організації ВО «Свобода»
http://www.svoboda.org.ua/diyalnist/novyny/051175/

ПОСВІДЧЕННЯ

№ 6

Бондарчука
Сергія
Михайловича

НАГОРОДЖЕНО
посмертно
нагрудним знаком
"ПОЧЕСНИЙ ГРОМАДЯНИН
МІСТА СТАРОКОСТЯНТИНІВ"
"04" червня 2014р.
Міський голова М.С. Мельничук

У нашому місті відбулися легкоатлетичні змагання в пам'ять про Героя України

В.М. Гоняк відзначив: «Організація турніру стала справою честі».

Минулого тижня в нашому місті відбулися легкоатлетичні змагання в пам'ять про Героя України, нашого земляка, талановитого педагога Сергія Бондарчука. Щоб отримати вичерпну інформацію про організацію турніру, ми звернулися до заслуженого тренера України, викладача ДЮСШ В.М.Гоняка.

— Володимире Михайловичу, як виникла ідея організувати турнір?

— Сергія Михайловича я знав протягом досить тривалого часу, відколи він розпочав свою трудову діяльність у Старокостянтинівській гімназії. Це була надзвичайно добра, щира людина, справжній патріот своєї держави, а ще він дуже любив дітей, які йому віддячували взаємністю. Талановитий педагог часто бував і в нашій спортивній школі, завжди цікавився здобутками, досягненнями і проблемами. Сергій Михайлович із задоволенням агітував своїх учнів вести здоровий спосіб життя, займатися спортом. Завдяки нашій співпраці у спортивну школу прийшли його учні: А. Протасова, І. Ткачова, П. Мухаровський, Р. Рябчун, М. Нижник – усі вони неодноразові призери змагань різних рівнів.

Тож для мене організація турніру стала справою честі, свого роду подякою та шаною в пам'ять про чудову людину. У свою чергу мені на допомогу прийшли мої колишні учні, а зараз у же знані особистості не лише в нашому краї. Необхідну допомогу надали - директор Старокостянтинівської меблевої фабрики ТОВ «Ясен-Поділля» Микола Ваврищук, депутат міської ради Оксана Корнійчук, народний депутат України Олександр Корнійчук, підтримали ідею організації турніру побратими Сергія Михайловича Бондарчука із ВО «Свобода», керуючий справами виконавчого комітету В.М. Янзюк.

— Розкажіть детальніше про сам турнір.

— Участь у турнірі взяли команди міст Шепетівки, Нетішина, Славути, Ізяслава, Полонного, Старокостянтинова, Шепетівського та Старокостянтинівського районів, 1998 р.н. та молодші. Змагалися юні легкоатлети з бігу на 60 м та 800 м, у стрибках у довжину та висоту. Нашим спортсменам удалося завоювати значну частину нагород у змаганнях досить високого рівня. Дітям були вручені медалі, кубки та грошові премії: за І місце – 70 грн., ІІ – 60 грн., ІІІ – 50 грн. Хлопці та дівчата отримали чимало позитивних емоцій, знайшли нових друзів, гарно провели час.

— Володимире Михайловичу, а які плани щодо подальшої долі турніру?

— Упевнений, що турнір стане традиційним і проводитиметься щороку, а якість його організації лише покращуватиметься. Хочеться, аби

турнір став масштабнішим, до нас приїжджало більше талановитих дітей. А ще я звернувся до депутатів міської ради з пропозицією про перейменування стадіону «Центральний» на стадіон ім. С.М. Бондарчука».

«Наше місто», журналіст Леся ФРАНКО http://skmisto.com/susplstvo/sport/66-u-nashomu-mst-vdbulisya-legkoatletichn-zmagannya-v-pamyat-pro-geroya-ukrayini.html

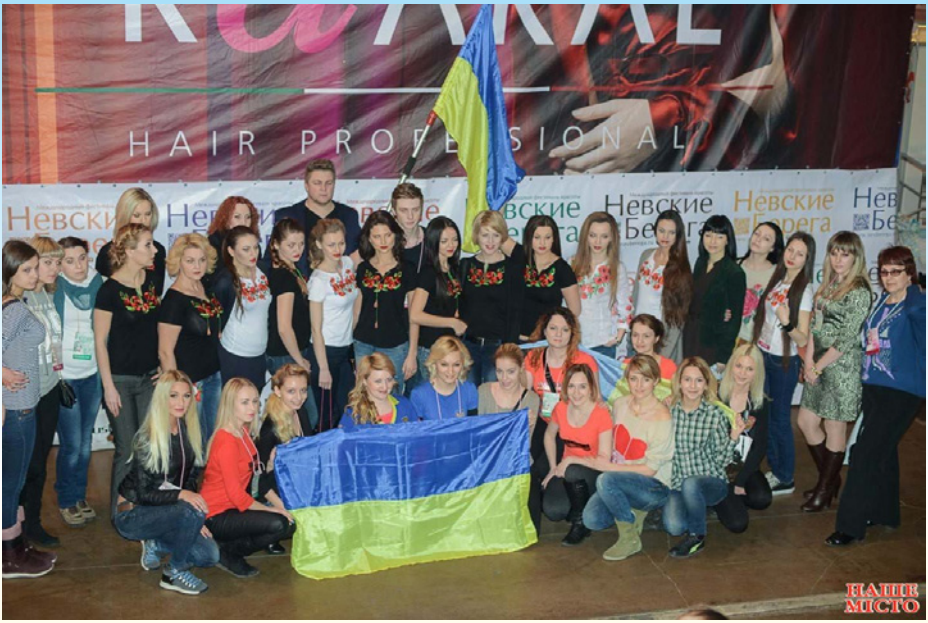

У Старокостянтинові відбувся легкоатлетичний турнір пам'яти українського Героя Сергія Бондарчука

5 квітня 2014 року в Старокостянтинівській міській ДЮСШ відбувся І легкоатлетичний турнір пам'яти українського героя- свободівця Сергія Бондарчука, який завжди був прихильником спорту та здорового способу життя. Майже щотижня націоналіст відвідував ДЮСШ, цікавився успіхами своїх хованців, яких він навчав у Старокостянтинівській гімназії.

Турнір був організований колективом спортивної школи спільно з міською та районною організаціями ВО «Свобода». На змагання завітали представники Ізяславського, Шепетівського, Славутського, Полонського районів та м. Нетішин.

Юні легкоатлети запекло боролися до останніх секунд та сантиметрів. Тому радість здобутої перемоги була неймовірною. За участь і перемогу в змаганнях організатори приготували юним спортсменам дипломи, кубки, медалі та грошові винагороди.

«Всеукраїнське об'єднання «Свобода» та колектив спортивної школи не збираються зупинятися на досягнутому. Популяризація здорового способу життя – одне з головних наших завдань. Ми зробимо цей турнір пам'яти Бондарчука С. М. щорічним, а кількість учасників змагань щороку зростатиме. Невдовзі турнір набуде обласного значення, а далі й Всеукраїнського», – зазначив свободівець Микола Ваврищук.

Сергій Михайлович – герой Небесної Сотні, голова Старокостянтинівської міської організації ВО «Свобода», помічник-консультант народного депутата України Ігоря Сабія. Націоналіст загинув 20 лютого 2014 року від кулі снайпера на вул. Інститутській у м. Києві.

Прес-служба Старокостянтинівської міської організації ВО «Свобода»

У Старокостянтинові відкрили меморіальну дошку на честь Героя Небесної Сотні

Пам'ять активного учасника Євромайдану, голови Старокостянтинівської міської ВО «Свобода», вчителя-методиста Старокостянтинівської гімназії Сергія Бондарчука вшанували 10 червня 2014 року.

Взяти участь у мітингу-пам'яті та відкрити меморіальну дошку приїхали голова Хмельницької обласної ради Іван Гончар, народний депутат України Ігор Сабій, перший заступник голови Хмельницької ОДА Олександр Симчишин та Старокостянтинівський міський голова Микола Мельничук.

«Слава Україні! Слава Нації! Україна понад усе!» – з такими гаслами хлопці з Небесної Сотні йшли проти диктаторського режиму, йшли беззбройні, з саморобними щитами. З ними йшов і Сергій Бондарчук. Це людина глибокої та щирої душі, яка з Україною в серці стала боронити нас, українців, свою родину, рідну Україну. Він завжди говорив, що рано чи пізно ми збудуємо дійсно Українську державу, яка буде в душі у кожного українця. Подвиг Небесної Сотні доводить нам, що ми повинні пам'ятати своїх героїв, свою історію, тоді буде дійсно квітуче й незалежне майбутнє нашої держави, яку поважатимуть у всьому світі. Незважаючи на зовнішню загрозу російського «сусіда», ми є нацією, сильнішою духов-

но і морально. І ми переможемо та побудуємо саме ту Українську державу, яку ми воліємо бачити – могутню не лише за зовнішнім вмістом, а й за внутрішньою суттю, яка забезпечила б гідне місце нашому народові в Європі і світі. Українською символікою та гаслами ми повинні прославляти націю, свою державу, поважати тих побратимів, які віддали своє життя за Україну та її за незалежність. Вічна пам'ять Героям!» – сказав у своєму виступі голова обласної ради Іван Гончар.

Присутня на мітингу дружина Сергія Бондарчука Тетяна дякувала усім за вшанування пам'яті її коханого чоловіка, який для неї був цілим світом – чоловіком, другом, однодумцем, соратником.... За її словами, Сергій Михайлович понад усе любив свою державу, боровся за її волю і суверенітет, він жив ідеєю українського націоналізму, виношував цю ідею у своєму серці й хотів бачити нашу Україну справді українською, демократичною, європейською країною.

Як акцентували учасники заходу, Сергій Бондарчук, незважаючи на скромність, був людиною щасливою та успішною. У нього було все, що потрібно людині, – сім'я, улюблена професія, спілкування з дітьми й колегами. Він передавав своїм вихованцям не лише знання, а й погляди щодо

ситуації в Україні. Коли держава опинилася в небезпеці, Сергій Бондарчук вважав за святе першим стати на боротьбу за її незалежність.

Того ж дня меморіальну дошку Героя Небесної сотні Сергія Бондарчука відкрили й на будинку, в якому Сергій Михайлович прожив 33 роки. Вулиця, на якій знаходиться будинок, згідно з рішенням Старокостянтинівської міської ради, відтепер носитиме ім'я Героя Сергія Бондарчука. Також Сергію Михайловичу посмертно присвоєно звання «Почесний громадянин міста Старокостянтинова».

Підготовлено за матеріалами Хмельницької обласної ради. Газета «Є»

Відкриття меморіальної дошки

10 червня на квітучому подвір'ї Старокостянтинівської гімназії відбувся мітинг з нагоди вшанування пам'яті та урочистого відкриття меморіальної дошки вчителю гімназії, Герою Небесної Сотні, почесному громадянининові міста Бондарчуку Сергію Михайловичу як символ нашої пам'яті та вдячності за його славетне життя.

У мітингу взяли участь директор гімназії Боднар Л.М., міський голова Мельничук М.С., голова обласної ради Іван Гончар, депутат Верховної ради України Ігор Сабій, перший заступник голови Хмельницької ОДА Олександр Симчишин, дружина Героя Небесної Сотні Бондарчук Т.В., учитель гімназії Лідія Ярохно.

Сайт Старокостянтинівської гімназії

Бондарчук Сергій Михайлович – Почесний громадянин Старокостянтинівського району

Сьогодні, напередодні Дня Незалежності України, мій Сергій став Почесним громадянином Старокостянтинівського району. На жаль, тільки його нагороди доводиться приймати не йому, а мені, його дружині, зі сльозами на очах.

БОНДАРЧУК
Сергій Михайлович

"Почесний громадянин Старокостянтинівського району"

присвоєно рішенням двадцять шостої сесії Старокостянтинівської районної ради від 15 серпня 2014 року №5

Голова районної ради О.Коханюк

24 серпня 2014 року
м.Старокостянтинів

ПОЧЕСНИЙ
ГРОМАДЯНИН

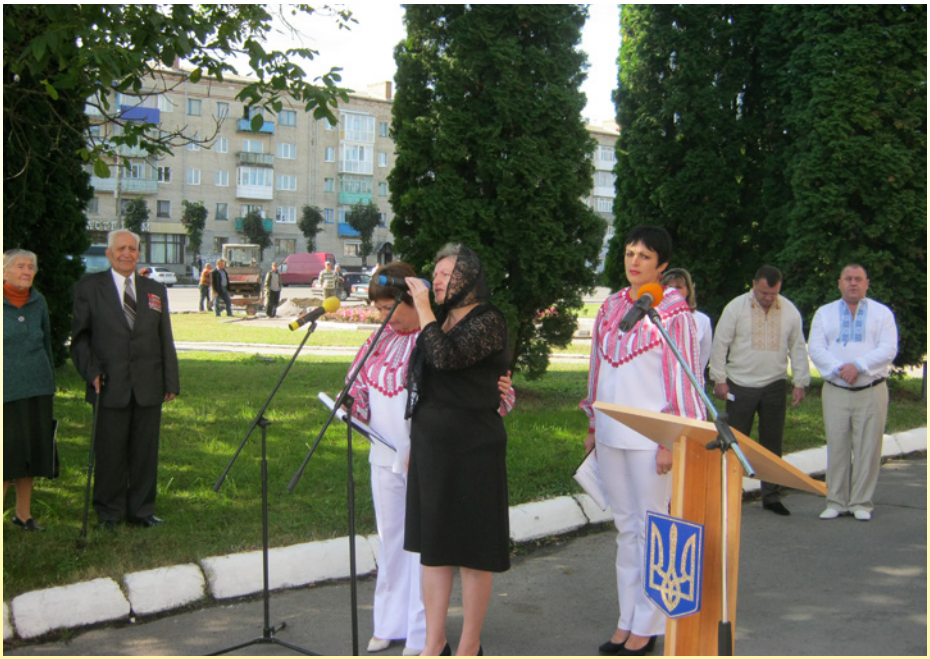

У Ладигівській загальноосвітній школі І-ІІІ ступенів Старокостянтинівського району Хмельницької області 1 вересня 2014 року відкрито меморіальну дошку на честь Героя Небесної Сотні Бондарчука Сергія Михайловича, який був випускником закладу, навчався у цій школі.

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ
УКРАЇНИ
ВІДДІЛ ОСВІТИ
СТАРОКОСТЯНТИНІВСЬКОЇ РАЙДЕРЖАДМІНІСТРАЦІЇ
ЛАДИГІВСЬКА
ЗАГАЛЬНООСВІТНЯ
ШКОЛА І-ІІІ СТУПЕНІВ
Герою Небесної Сотні
Випускнику 1978р Ладигівської школи
Бондарчуку
Сергію Михайловичу
Народився - 9.09.1961
Загинув - 20.02.2014
Героям Слава!

У Старокостянтинові 1 вересня 2014 року відкрито пам'ятний знак Героям Небесної Сотні

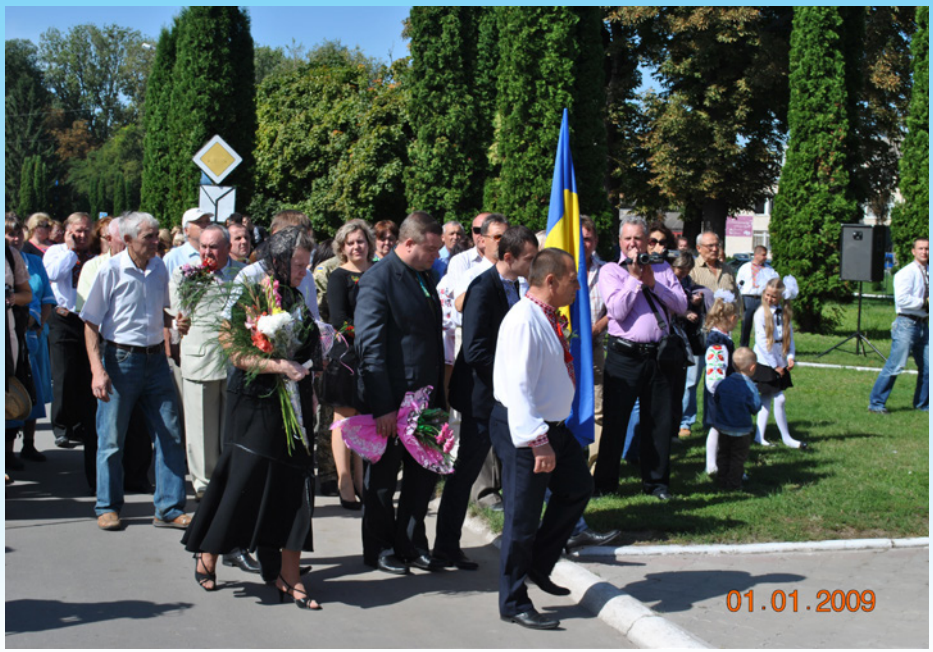
01.01.2009

01.01.2009

01.01.2009

01.01.2009

Бондарчук
Сергій Михайлович
09.09.1961 - 20.02.2014
Герої Небесної сотні
01 01 2009

Верховна Рада прийняла постанову про присвоєння звання «Герой України», в якій рекомендувала Президенту України присвоїти звання «Герой України» загиблим учасникам акцій протесту, в тому числі Бондарчуку Сергію Михайловичу. За це рішення проголосували 346 зі 372 народних депутатів, зареєстрованих у сесійній залі.

У різних періодичних виданнях: газетах, журналах надрукована велика кількість статей про Небесну Сотню, мого коханого чоловіка Бондарчука Сергія Михайловича.

ВСЕУКРАЇНСЬКЕ ОБЄДНАННЯ
СВОБОДА
www.tyahnybok.info, www.svoboda.org.ua
березень, 2014 р.

СТАРОКОСТЯНТИНІВ

20 лютого в Києві вбито голову міської організації ВО «Свобода» Сергія Бондарчука

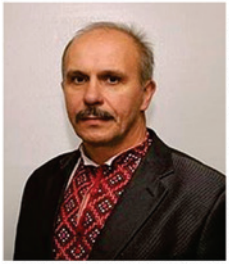

Ми втратили не просто Людину з великої літери - ми втратили одного з кращих синів України. 20 лютого від кулі снайпера загинув голова міської організації ВО «Свобода» Сергій Бондарчук. Прощання з Сергієм Бондарчуком відбулося у Старокостянтинівській гімназії № 9, в якій він працював вчителем фізики. Рідні, близькі, вчителі, учні, колеги по партії та тисячі небайдужих людей зі слізьми на очах та тугою в серці прощалися із героєм України. Під вигуки декількох тисяч людей "Слава героям!", "Герої не вмирають!", "Слава герою Бондарчуку!" та спів гімну України тіло загиблого похоронили на Старокостянтинівському міському кладовищі.

Ухвалено рішення про перейменування вулиці, на якій проживав Сергій Бондарчук на його честь. Відтепер вулицю Вокзальна перейменовано на Бондарчука. Крім цього гімназія, де працював багато років Сергій Михайлович буде називатися на його честь.

Тетяна Бондарчук (дружина)

20 лютого 2014 року перестало битись серце мого коханого чоловіка Сергія, убитого снайпером на Майдані Незалежності в Києві.

Він був для мене цілим світом, моєю студенською любов'ю, моєю радістю і великим щастям. Мій коханий подарував мені таку любов, про яку можна тільки мріяти. 33 роки ми прожили разом, наче молодята у медовий місяць. Ми розуміли один одного і любили, виростили чудового синочка, мріяли про внуків. Кожен день починався зі слів: кохана, Танюшка. Постріл снайпера зруйнував наше щастя, смерть забрала прекрасного чоловіка, батька. Невимовний біль розриває серце. На душі — невигойна рана від втрати дорогої людини. Немає відповіді на запитання: «За що вбили мирну, шляхетну, беззбройну людину, яка виносила поранених? За що розстріляно снайпером моє кохання?» Щиро вдячна однопартійцям, Старокостянтинівській громаді за підтримку і допомогу, за співчуття і вшанування пам'яті мого коханого. Ще не хочу вірити, що він ніколи вже не повернеться до мене.

З Небесної сотні дивиться він на світ. А я так люблю його і все ще чекаю з Майдану, адже на моє прохання повернутись він відповів: «Я постараюсь!». Ми збирались їхати на Майдан разом. Мій Сергій зателефонував народному депутату України Ігорю Сабію: «Дружина рветься у бій. Чи можна їй їхати?» Прозвучало: «Ні в якому разі!». І я зупинилась. А тепер гірко плачу і караю себе, що не врятувала свого коханого, не захистила від кулі снайпера, не була в ту мить поряд. Я написала і поклала в труну до серця свого дорогого чоловіка, до рани, що наніс йому вбивця-снайпер, останнього листа.Може, мій Сергій там, у раю, в Небесній сотні, прочитає його і знатиме, що я люблю його, що наше кохання не можуть зруйнувати ні снайпер, ні смерть.

СЛАВА УКРАЇНІ! ГЕРОЯМ СЛАВА! ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ!

У Львові Центром соціальних проектів «Хочу жити» (керівник Роман Савчак) видана книга-реквієм «Небесна Сотня», присвячена пам'яті Героїв Майдану.

На честь Небесної сотні виготовлено пам'ятну монету «НЕБЕСНА СОТНЯ НА ВАРТІ».

А в будинку мого Героя, що фактично став його музеєм, все до сьогодні нагадує про нього, про мою любов до Сергія. І так буде завжди.

Я маю в серці те, що не вмирає…

Мене називають удовою. А я – дружина, дружина Сергія Бондарчука. Нею була і залишуся назавжди. Я не знімаю і ніколи не зніму обручки, яку одягнув на мою руку він, мій коханий.

Відчуваю його духовну присутність у моєму житті, його любов і підтримку. Я чекаю свого Сергія з Майдану, незважаючи ні на що. Не зважаючи на те, що бачила його в труні. Незважаючи на те, що його могила на міському цвинтарі.

Я чекаю коханого, і серце моє не приймає жодних аргументів. Для мене він живий.

Кожного ранку вмиваюся сльозами і промовляю: «Доброго ранку, коханий!» А ввечері обов'язково розповідаю йому всі новини: і про політику, і про роботу, і про домашнє господарство. Звітую, що розкидала перегній на городі, порубала гілки, збираюся садити картоплю.

Ось так і живу, розмовляючи з портретом мого Сергія. Знаю, що він мене чує і розуміє, відповісти тільки не може.

Вірю, що Сергій мене зачекає на небесах. Адже в мене ще залишилося стільки незавершених справ, які я зобов'язана зробити тепер за двох.

Колись ми обов'язково зустрінемось із моїм коханим уже в іншому житті і будемо знову міцно триматися за руки, дивитися одне одному в очі й говорити про свою любов.

А сьогодні я виконую свою місію на цій землі: я – дружина, соратниця, бойова подруга Сергія Бондарчука, мати його синочка. Люблю і любитиму свого коханого завжди.

Я маю в серці те, що не вмирає…

Парад вишиванок у Старокостянтинові, присвячений борцям за незалежність України

У День Конституції України за ініціативи міської організації ВО «Свобода» у місті Старокостянтинові був організований парад вишиванок, присвячений борцям за незалежність України, Небесній Сотні, моєму чоловікові Бондарчуку Сергію Михайловичу.

Довго сумнівалася, чи доречно мені у всьому чорному, у жалобі, йти на парад вишиванок. Однак вирішила підтримати своїх побратимів і пішла на цей важливий патріотичний, такий потрібний усім щирим українцям захід, що об'єднав біля тисячі людей.

Попереду колони йшли молоді хлопці-свободівці з Державним Прапором України, прапором «Свободи» та червоно-чорним прапором.

СВОБОДА

На парад вишиванок приїхав народний депутат України від ВО «Свобода» Ігор Сабій, побратими з Хмельницького та інших міст області.

Люди несли п'ятдесятиметровий Державний Прапор України, кожен намагався доторкнутися до нього. Тримали його як найвищу цінність, як реліквію і народний депутат України від ВО «Свобода» Ігор Сабій, в.о.голови Старокостянтинівської міської організації ВО «Свобода» Микола Ваврищук і я, дружина Сергія Бондарчука, які йшли на чолі колони.

СВОБОДА
СТЕПАН

Звучали гасла: «Слава Україні! Героям слава! Україна понад усе! Слава борцям за незалежність України! Слава Небесній Сотні! Слава Герою України Сергію Бондарчуку!»

У колоні люди різного віку: молодь, школярі, зовсім маленькі дітки з матерями, батьками, дідусями, бабусями.

Людей у вишиванках єднала любов до України, гостра потреба відчути себе українцями. Вони гордо співали Державний Гімн України, українські пісні. На мітингу виступили: народний депутат України від ВО «Свобода» Ігор Сабій, в.о.голови Старокостянтинівської міської організації ВО «Свобода» Микола Ваврищук, голова Старокостянтинівської організації ВУТ «Просвіта» ім. Т. Г. Шевченка, учитель української мови та літератури Старокостянтинівської гімназії Лідія Проказюк-Ярохно.

Люди дякували свободівцям за свято для душі і серця, просили проводити такий захід щорічно.

Присутні вшанували світлу пам'ять всіх борців за незалежність України, що віддали своє життя, Небесної Сотні, мого чоловіка Сергія.

У небо випустили сто блакитних і жовтих кульок на честь Небесної Сотні.

Мешканці міста: і дорослі, і зовсім маленькі діти тримали Державний Прапор України і ще довго не хотіли розходитися, спілкувалися одне з одним, фотографувалися.

А мої очі не висихали від сліз, які я крадькома витирала, щоб не псувати людям святковий настрій.

Боже, чому мій Сергій не зі мною? Як би він радів, що зібралося стільки патріотично налаштованих людей у вишиванках! Мабуть, він у Небесній Сотні з неба спостерігає за нами і задоволений, що українці прозріли, стали пишатися приналежністю до величної нації.

Мій коханий завжди ходив у вишиванках і був патріотом України не лише за зовнішніми ознаками, а й за станом душі і серця, любив рідну землю безкорисливо і самовіддано.

Впевнена, що він бачить мене, своїх побратимів-свободівців, усіх старокостянтинівців, які підтримали нашу акцію.

Я вдячна кожному, хто в цей день згадав мого Сергія добрим словом, оцінив його подвиг.

Після параду вишиванок свободівці на чолі з народним депутатом України Ігорем Сабієм відвідали могилу мого чоловіка, принесли квіти, запалили лампадки, провели мітинг, вшанували пам'ять мого Героя хвилиною мовчання.

Ще раз переконалася, що в моєму горі я не самотня. Завжди поряд побратими. Я належу до найкращої, на мою думку, партійної організації — ВО «Свобода», яка є моєю сім'єю, родиною, найріднішими людьми. Про таку дружбу, щире братерство, підтримку і взаєморозуміння можна тільки мріяти.

Не знаю, як би я жила на цьому світі без мого коханого, якби не відчувала постійної турботи, окрім синочка, сестрички, всієї моєї родини, друзів, колег, сусідів, громади міста, ще однієї моєї великої родини — свободівців, близьких по духу побратимів. Мій Сергій, мабуть, у Небесній Сотні знає, що залишив мене серед дуже надійних, порядних, благородних, прекрасних людей, які не зрадять, не залишать у біді.

Я завдячую саме їм тим, що вони додають мені сили триматись і продовжувати справу мого коханого.

Саме завдяки сприянню ВО «Свобода» вийде у світ моя книга «Кохання, розстріляне снайпером».

Я готую тобі подарунок до дня народження, мій коханий!

9 вересня 2014 року моєму Сергієві виповнилося б 53 роки. Виповнилося б, якби не постріл снайпера.

У цей день я готувала б смачні страви, на нього чекали б подарунки, ми зустрічали б гостей. Вітала б свого коханого, дарувала б йому свою любов.

Він завжди говорив, що найкращий подарунок на день його народження — це я.

Тепер мій коханий у Небесній Сотні. А я готую йому подарунок — книгу «Кохання, розстріляне снайпером», у якій знову і знову освідчуюся Сергієві в любові й стверджую, що вбити кохання неможливо.

Снайпер не здатен цього зрозуміти. Бо нелюди, що стріляють у беззбройних людей, не здатні кохати. А я люблю, люблю, люблю свого чоловіка, і цього не можуть змінити снайпер і злочинна банда Януковича.

З днем народження, коханий! Прийми в подарунок мою книгу, в якій у кожному слові – любов до тебе!!!

Кохання перемогло смерть

Шість місяців минуло з того часу, як снайпер розлучив мене з коханим. Я живу, як у тумані, десь між землею і небом. Неймовірно важко на душі. Та за цей важкий час страждань, боротьби із собою зрозуміла, що кохання перемогло смерть. Душа мого Сергія зі мною. Де б я не була, що б не робила, він зі мною, поруч, він у моєму серці. Моя любов не міліє і не згасає. Я безмежно люблю свого чоловіка, ціную кожну хвилину неймовірного щастя, яке він подарував мені. Вдячна долі за велику Любов, яка була і є в моєму житті. Таке кохання неможливо вбити. Я засинала щасливою і прокидалася щасливою. Я щоденно бачила щиру любов і захоплення мого Сергія. Всім найкращим у мені я завдячую йому. Тільки щаслива жінка здатна творити, випромінювати добро й любов. Ми доповнювали одне одного, були невід'ємними половинками, які неможливо роз'єднати.

Милуюся літніми парами, які йдуть, тримаючись за руки, підтримуючи одне одного. Ми також мріяли посивіти на одній подушці, дочекатися внуків, правнуків, виховувати їх, радіти їхнім успіхам. Не судилося... Куля снайпера зруйнувала наші мрії. Тепер усе, про що ми мріяли, я повинна зробити сама, за двох, із любов'ю в серці до мого Сергія.

Моя книга не про смерть, моя книга про Кохання, яке живе і житиме, поки живу я. Моя книга – це живий пам'ятник нашому Коханню. Вона про Любов, що перемогла смерть.

Я йду до вас, Люди!

Відома українська актриса театру і кіно, Герой України, талановита людина, моральний авторитет українців, жінка-легенда Ада Роговцева в одному зі своїх інтерв'ю сказала: «Не можна тримати горе в собі. Треба йти до людей, спілкуватись із ними».

Після загибелі мого коханого я замкнулась у собі. Мені хотілося заховатися від людей, щоб не бачили мене такою, якою я стала. Постійний біль терзав і терзає моє серце. Не можу змиритися зі смертю Сергія. Кожне слово в цій книзі – це крик моєї душі, мої гіркі сльози, довгі вечори самотності, безсонні ночі й нелюдські страждання.

Треба йти до людей… А чи потрібна я людям у чорній хустці, заплакана, згорьована, зі своїм болем? Не знаю.

Ця книга – пам'ять про дорогу мені людину, про нашу Любов.

Я йду до людей. А чи приймуть вони мене, чи зрозуміють?

Моє життя розтоптане, понівечене, скалічене. Моя душа – відкрита рана. Я люблю свого Сергія. Не змирилась і ніколи не зможу змиритись із жорстоким убивством мого чоловіка.

Я відкриваю вам свою розтерзану, розстріляну душу, несу вам своє згорьоване серце, свої гіркі роздуми.

Я йду до вас, Люди!

Йду зі своїм болем. І дуже хочу, щоб ви були щасливими, не знали горя, щоб ваших коханих, рідних не вбивали снайпери, щоб не страждали ви так, як страждаю я.

Прошу в Бога миру і щастя для України і для кожного з вас.

Молюся, щоб більше не вбивали людей, бо немає нічого страшнішого, ніж смерть.

Люди запам'ятали Сергія усміхненим й у вишиванці

Спогади про мого коханого чоловіка

Після загибелі мого коханого чоловіка я по крупинках збираю все, що пов'язане з його земним життям і героїчною смертю: публікації в пресі, спогади рідних, побратимів - свободівців, учнів, колег, друзів, мешканців міста про нього. Зберігаю листи, хочу зібрати все, що допоможе зрозуміти людям велич подвигу мого Сергія, який віддав своє життя заради справжньої незалежності України. В книгу ввійде лише незначна частина зібраного мною матеріалу.

Мій коханий у вишиванці посміхається з портрета. Саме таким Сергій і запам'ятався людям.

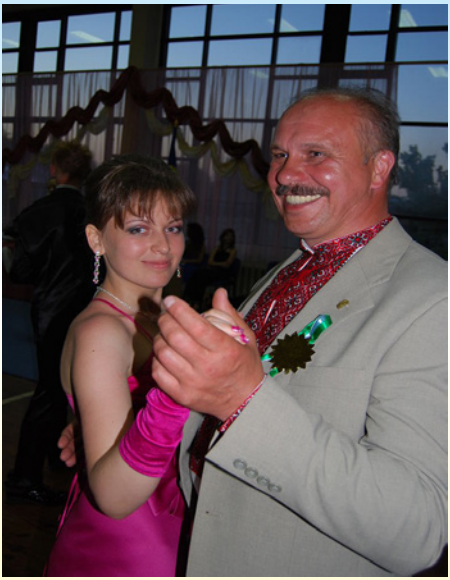

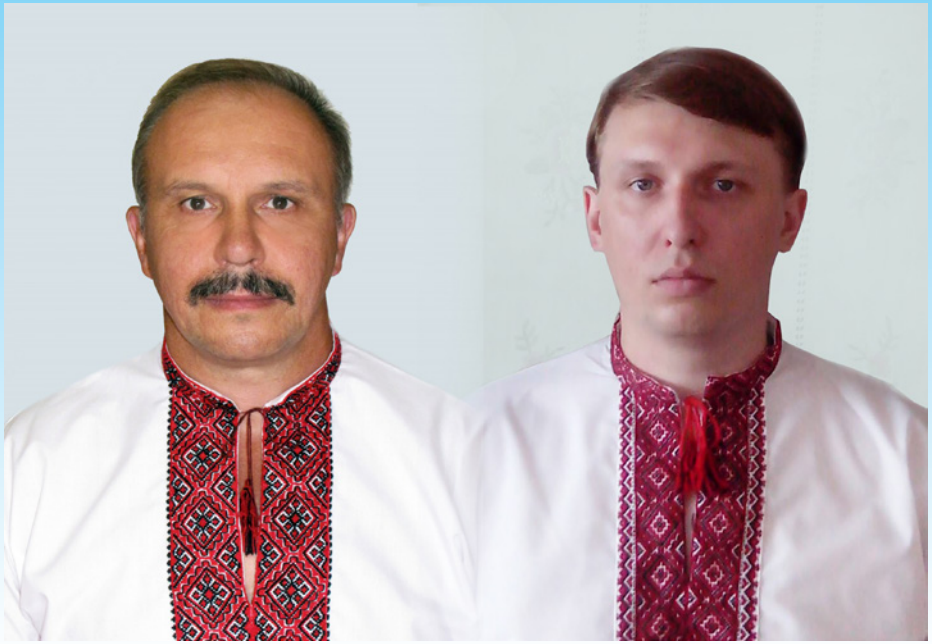

Найкращий Батько на землі

Уже минуло шість місяців з того часу, як перестало битися серце мого тата, а я ще досі не можу в це повірити, змиритися з тим, що більше ніколи не почую його голосу, не зможу його обійняти.

Я часто згадую той жахливий ранок, коли трубку татового мобільного відняв не він, а підполковник міліції, який повідомив мені, що мій Батько загинув. Перше відчуття – шок і повне несприйняття: цього не може бути, це помилка, мабуть, у нього просто відібрали телефон. Напередодні ввечері ми з татом спілкувалися телефоном, він розповідав, якою була важкою дорога до Києва, як вони проривалися, їхали обхідними шляхами… Він розповів, що вони вже розмістилися в КМДА. Тато був абсолютно спокійним, він знав, куди і задля чого приїхав. Нічого не передвіщало біди: 20 лютого був оголошений днем жалоби і перемир'я. Ми домовилися зустрітися 20 лютого на Майдані о 10:00. Зранку, побачивши події, які відбувалися на Майдані, я робив марні спроби зв'язатися з татом по телефону – зв'язку не було. Тоді я пішки побіг в бік Майдану, усе місто стояло в заторах, метрополітен не працював уже декілька днів. Кожні півгодини я знову й знову телефонував татові, але ніхто не відповідав. І ось уже на

підході до Майдану я почув чийсь голос у відповідь і дуже зрадів, думаючи, що це мій тато. Почав розпитувати його, чи все в нього добре і де він, але через мить я зрозумів, що це не мій батько. Голос у телефоні повідомив мені жахливу новину, що батько загинув і зараз його тіло перебуває у відділенні міліції на вулиці Прорізній, 12. Я не вірив, не міг повірити, але побіг туди, ні, швидше полетів чимдуж. Пролетів барикади на Майдані не озираючись, біг з усіх сил, які в мене були. Коли я прибіг, на порозі відділку мене чекав підполковник, який повідомив, що тата хвилину тому повезли до центрального моргу на вулиці Оранжерейній, 9. Він показав мені батьків телефон, але не дозволив його забрати, сказав, що це речовий доказ, а в моїй душі ще жевріла надія на те, що це якась помилка. Я кинувся до моргу, коли я приїхав, там уже було п'ять чи шість карет «Швидкої допомоги», жахлива картина наслідків кривавої розправи. Я підбігав до кожної, але в жодній з них тата не знайшов. Аж раптом під'їхала нова машина, до неї підбігли журналісти, і я почув, що привезли чоловіка, якому було на вигляд 50-55 років. Я побіг до машини й побачив лише на мить тіло мого тата, яке вже спускали до підвалу моргу. Потім під'їхала татова сестра, і лише надвечір нам удалося побачити тата. Його карі очі були відкриті і дивилися прямо в небо, так розпочався найжахливіший день у моєму житті. Те, про що я боявся подумати, сталось...

Той день, мабуть, розтягнувся на декілька тижнів. У ту пору я втратив відчуття реальності й часу. Потім була важка дорога додому, я віз свого тата в останню подорож до рідної хати. Ми їхали двома машинами, я - з моїм дядьком Олексієм та наш сусід Олександр Лактіонов з водієм на мікроавтобусі з надписом «Герой України», у якому була труна з батьком.

Дорога була довгою і важкою. Я попросив, щоб ми зупинилися в селі Ладигах, де тато виріс і навчався. Багато людей прийшло попрощатися з Героєм України, серед них однокласники тата й ті, кого він знав.

Після короткої зупинки ми поїхали далі, бо нас уже чекали. На в'їзді до Старокостянтинова стояли автобуси з людьми, які їхали на Майдан, вони чекали нас, щоб попрощатися з батьком.

Починався найважчий момент. Ми заїжджали на рідну вулицю, скрізь горіло світло, всі люди стояли на вулиці, чекали, коли привезуть їхнього Героя. Я не знав, що скажу мамі, тому просто міцно обійняв. Сльози, сльози… падав дощ і, здавалося, плакало небо, плакала вся Україна за найкращими своїми синами. А він лежить усміхнений, щасливий, у вишиванці, щасливий від того, що загинув за те, у що вірив, – вільну, незалежну, могутню Україну, щасливе майбутнє.

Наступний день – похорони, вся Україна ховала своїх Героїв, так, мабуть, нікого раніше не ховали. Державні прапори, прапори ОУН і «Свободи». Тато залишав рідну хату, рідну вулицю на плечах побратимів-свободівців під вигуки тисяч людей: «Герой!», ««Слава Україні! Героям слава!», «Герої не вмирають! Вмирають вороги!», «Україна понад усе!». Обабіч дороги до Старокостянтинівської гімназії стояли люди. Вони вийшли, щоб віддати останню шану своєму Героєві, Героєві України, якій віддав своє життя за світле майбутнє своєї Батьківщини. В гімназію, де відбувалося прощання, прийшли тисячі людей: рідні, учні, випускники, колеги, побратими, однокласники, одногрупники, всі, хто його знав. Здавалося, усе місто прийшло попрощатися зі своїм славним земляком. Люди йшли нескінченним потоком, і квіти, квіти, квіти…

І ось настала тиша, яку порушив прощальний останній шкільний дзвінок для вчителя, який 17 років свого життя сумлінно трудився в цих стінах, а тепер назавжди покидає рідну гімназію. А на вулиці на нього чекають тисячі людей, які з'їхалися з усієї України, щоб попрощатися з ним.

Багатотисячна колона проходить вулицями міста, вздовж дороги стоять люди, біля кожної школи міста вчителя-героя в останню путь проводжають шкільні дзвоники. Раз у раз чується багатотисячне «Герой! Герой!», «Герої не вмирають!», усі співають Гімн України.

Кладовище, останні слова рідних, побратимів, учнів, колег, останнє прощання! Багато теплих слів, смутку й печалі! Так не ховали вже давно нікого, і ось Україна прощається з новими Героями, Героями, які були зовсім поруч. Гімн, постріли з козацьких гармат, і люди поступово починають розходитись, а на душі жахлива порожнеча.

Але з часом приходить розуміння, що тато буде поруч – у серці, у пам'яті про його таке яскраве, наповнене найвищим змістом життя.

Я згадую найщасливіші роки мого життя, моє дитинство, наповнене любов'ю, світом казок і дивовижної рідної природи, яке мені подарували мої батьки. Кожен куточок рідної хати нагадує мені про мого тата. Коли я був маленьким, тато дуже багато мені читав, занурюючи мене у чарівний світ казок, подорожей, розповідей про космос, будову всесвіту й природу речей, історію рідного краю й України. Я мав усе, про що можна було мріяти. Ми разом ходили на риболовлю, до лісу. Тато вчив мене їздити на велосипеді і плавати. Вони з мамою готували мене до школи, а коли я виявив здібності до точних наук, ми з татом разом розв'язували задачі з математики. Він був для мене найкращим татом на землі.

Саме тато привів мене у спорт, займався зі мною вдома, вивчаючи східні єдиноборства. Спорт став невід'ємною частиною мого життя, і тато завжди приходив на всі мої тренування. На той час я відвідував чотири

різні секції: легку атлетику, кунг-фу, волейбол, вільну боротьбу. Він був на всіх моїх змаганнях.

Тато підтримував мене в усьому. Ми разом готувалися до міських й обласних предметних олімпіад з математики, потім фізики й хімії. Моїм найулюбленішим предметом була фізика, якій я приділяв найбільше часу. Коли я закінчував школу і вирішив вступати до Харківського університету Повітряних сил (на той час Харківського інституту Військово-Повітряних сил), тато змайстрував для мене на задньому дворі турнік, ми разом на ньому підтягувалися, разом бігали кроси по дванадцять кілометрів. Він завжди радів моїм успіхам і завжди мене підтримував, що б я не робив. А коли я виріс, тато став для мене справжнім другом і наставником.

Коли я вирішив залишити службу в Збройних силах України, він поставився до цього з розумінням і підтримав мене. Він розумів, що я здатен досягнути більшого. Я одружився, живу й працюю в Києві.

На цей час я маю гарну сім'ю, престижну роботу, дві вищі освіти, і це все завдяки моїм батькам. Я дуже шкодую, що я не встиг виконати найзаповітнішу мрію тата – подарувати йому внуків, а він так цього хотів. Я сподіваюся, що найближчим часом втілю цю його мрію, і, якщо у нас з дружиною народиться син, ми обов'язково назвемо його Сергієм на честі дідуся-Героя.

Збираю по крихтах усі публікації про тата, веду його сторінку у Вікіпедії, наповнюю її новою інформацією, зберігаю пам'ять про нього. Допомагаю прокуратурі в розслідуванні вбивства батька, шукаю свідків, фото- і відеодокази. У перші дні після трагедії 20 лютого 2014 року було дуже багато спотвореної інформації, справжня історія тих жахливих подій виявилася ще більш героїчною й трагічною. Чим більше я дізнаюся про шлях Батька на Майдані, тим більше пишаюся ним, він залишався Героєм до останньої секунди свого життя. Він загинув як справжній воїн-козак – у бою, рятуючи побратимів. І навіть після смертельного поранення він рвався на передову, терпів страшенний біль і жодного разу не показав, що йому боляче. «Україна понад усе!» – за Україну він віддав своє життя без вагань.

Тато назавжди залишиться разом зі мною, у моїй пам'яті, в моїй душі. Я відчуваю його присутність щосекунди і вірю, що він оберігає нас там, у Небесній Сотні.

Небесна Сотня назавжди змінила Україну, перемогла смерть і здобула вічне життя в пам'яті наступних поколінь, стала прикладом героїзму та самовідданості, любові до Батьківщини.

З любов'ю до найкращого Батька Бондарчука Сергія Михайловича
син Бондарчук Володимир Сергійович

ПАМ'ЯТІ БРАТА

Півроку минуло від того дня, коли отримала чорну звістку, а я все ще не можу прийти до пам'яті. Не можу повірити, що нитку земного життя мого брата Бондарчука Сергія Михайловича трагічно обірвала куля снайпера 20 лютого 2014 року на вулиці Інститутській. Злетіла його душа у синь небесну і стала в строю Небесної Сотні на вічну варту нашої неньки України, яку він так любив.

А для мене він живий і з'являється з глибин моєї пам'яті то маленьким білочубим хлопченям, то допитливим школярем, то веселим студентом, то щасливим молодим батьком, то шанованим учителем, то громадським активістом і великим патріотом України. А ще протягом усіх років був він люблячим братом, рідною душею, здатною розділити і горе, й радість, готовою підтримати у важку годину.

Я старша від брата на три роки. Пам'ятаю той осінній день, коли наш батько вніс до хати дорогоцінний згорток. Я підбігла і запитала: «Це хлопчик? А як ми його назвемо?» «А як ти хочеш?» – запитав батько у відповідь. І я промовила: «Нехай буде Сергійко». Лише через декілька років, коли ми з братом підросли, то дізналися, що наш батько хотів назвати брата Юрієм або Сергієм (у 1961 році ім'я Юрій було надзвичайно популярним), а я посприяла його остаточному вибору, і став мій брат Сергієм.

Росли ми в сім'ї сільських інтелігентів, яка майже не вирізнялася від сімей робітників дослідного господарства, що жили в сусідстві. Були ми звичайними дітьми, в міру допитливими, в міру жвавими, в міру товариськими. У брата завжди було багато друзів, з якими він ходив на риболовлю, купався, грав у різні ігри, влаштовував походи в мальовничі урочища довкола нашого і сусідніх сіл. Ми часто гостювали у дідусів та бабусь, які жили в сусідньому селі. Наш дідусь по батькові Бондарчук Павло Йосипович був майстром по дереву, знав теслярське, столярне, токарне ремесло, а також ремесло стельмаха і бондаря. Малим брат дуже любив

йому допомагати в домашній майстерні. Пригадую таку картину: дідусь стоїть біля столярського верстата й обробляє заготовку, що потім стане частиною дверей або ліжка, а поруч на підлозі, на купі дерев'яних стружок, сидить маленький Сергійко і маленьким рубанком зачищає поверхню ясенової дошки-заготовки. А підлітком брат дуже любив рибалити, і не було випадку, коли б він повернувся з риболовлі без нічого.

Учився брат на «відмінно». Із перших шкільних років мав нахил до точних наук, особливо любив математику. Любов ця в старших класах ще більш зміцніла, тож по закінченні середньої школи він ані хвилини не вагався і вступив до Кам'янець-Подільського педагогічного інституту на фізико-математичний факультет, продовживши таким чином сімейні традиції маминого роду. У той час я вже навчалася в одному із ВНЗ міста Києва. Після закінчення навчання я отримала призначення на одне із київських підприємств, а Сергій повернувся вчителювати в рідні краї.

Йшли роки, у брата народився син — мій племінник на радість усій нашій великій рідні. Племінник Володимир ріс великим розумником і постійно радував нас своїми успіхами, спочатку в навчанні, а потім у службі в Збройних силах України та подальшій роботі.

Я була частою гостею в сім'ї брата в місті Старокостянтинові, де він проживав і де мене приймали в кращих традиціях української гостинності. У розмовах під час таких зустрічей ми обговорювали різні питання нашого життя, родинні справи, і брат дивував мене виваженістю своїх поглядів і суджень. А ще я знала, що завжди отримаю відповідь на свої питання та необхідну пораду.

Після смерті нашої мами в 2007 році дім брата став місцем, де я зупинялася під час приїзду на батьківщину на проводи, зелені свята, річницю смерті батьків. На той час Сергій із дружиною Танею зайнялися упорядкуванням будинку, де проживали. Чимало робіт брат виконував сам. Поступово стара хата набувала все більше ознак сучасного житла, і з гордістю кожен раз брат демонстрував мені зроблене від часу мого попереднього приїзду.

У провідну неділю ми з братом їхали в село Губин, де поховані наші батьки та родичі. І кожен раз біля брата збирався гурт земляків, які прагнули з ним поспілкуватися, почути його думку щодо тих чи інших нагальних питань сьогодення. У цих розмовах Сергій завжди був толерантний, уважно вислуховував думки інших, з розумінням ставився до поглядів співрозмовників. Мене вражало його вміння спілкуватися з людьми і переконувати їх у своїй правоті.

Коли надходив час мого від'їзду до Києва, Сергій завжди проводжав мене на зупинку, допомагав сісти в маршрутку і бажав щасливої дороги. По дорозі до зупинки з ним віталося дуже багато людей, і я кожен раз

переконувалася, якою повагою користується брат у Старокостянтинові.

А потім настали часи Майдану. Сергій був активним його учасником, не раз приїздив на Київський Майдан, був одним із організаторів Майдану в місті Старокостянтинові. Вражав мене оптимізмом і вірою в перемогу Революції Гідності. За два тижні до своєї загибелі брат сказав мені такі слова: «На Майдані зібрався цвіт української молоді, розумної, освіченої, чесної. Вони не можуть миритися не лише із цією владою, але й з тими, хто продавав свої голоси на виборах і сприяв приходу цих людей до влади. Вони не відступлять, підуть до кінця, і я буду з ними». Саме тому після ночі штурму Майдану 19 лютого він, не вагаючись, вирушив на Київ, саме тому вранці 20 лютого він пішов на Інститутську виносити поранених. Куля, що стала причиною його смерті, була випущена підло снайпером, коли він виносив пораненого. З того часу і його дружина, і син, і я живемо в іншому вимірі.

Частина шляху до місця моєї роботи пролягає по вулиці Інститутській. Вийшовши із метро, зазвичай спускаюся вниз, до дерева із портретом брата, його липки. За час, що минув із дня загибелі, липка вкрилася густим зеленим листом, що ледь шелестить на ранковому вітрі-леготі. А мені здається, що це брат промовляє до мене, питає, як справи, що нового в моєму житті, радить не втрачати віри у те, що прийдуть кращі часи. Я кланяюсь липці, підіймаюсь вверх до Хреста скорботи, зупиняюся і подумки проказую молитву за упокій душі мого брата та усіх Героїв Небесної Сотні. І з'являється сила, що сприяє мені пройти далі по вулиці, яка стала вулицею Героїв Небесної Сотні, і відступає вся мізерна суєта, розчиняється у величі їхнього подвигу.

Я знаходжу сили працювати, повертатися додому, переглядати новини, переживати важкі часи, у яких опинилась наша Україна, вірити й сподіватися, що Небесна Сотня загинула не марно, що в Україні переможе добро та справедливість. Я вчуся жити у нових умовах, та як же не вистачає у моєму житті тебе, мій брате!

Бондарчук Ольга Михайлівна, сестра

Сергій Бондарчук - вірний побратим-свободівець

Сергій Бондарчук – вірний побратим-свободівець, мужня, смілива людина, яка все життя присвятила боротьбі за нашу державу.

Він завжди говорив, що рано чи пізно ми збудуємо Українську державу і пліч-о-пліч боровся спільно з побратимами за незалежну, соціальну і справедливу Україну. Боровся у повсякденному житті, популяризуючи Національну Ідею, захищаючи права та інтереси українців, боровся під час буремних подій Революції Гідности.

Старокостянтинівська міська організація ВО «Свобода», яку очолював Сергій Бондарчук, завжди була активною та дієвою, завдяки другові Сергію вона об'єднувала борців за побудову Національної Держави. Акції, заходи, щоденна організаційна робота завжди спрямовувалися на захист українців.

Учитель за професією, вчитель за життєвим кредо, розумний, ідейний, натхненний – він ще б багато зробив для нашої справи. Однак вража куля снайпера обірвала його життя 20 лютого 2014 року на вулиці Інститутській у Києві, коли він виносив поранених.

Геройська смерть забрала життя друга Сергія, але його подвиг, його самопожертва назавжди в нашій пам'яті. Саме завдяки таким непересічним особистостям, Великим Героям українці мають шанс змінити себе та змінити Країну.

У нашій пам'яті Голова Старокостянтинівської міської організації ВО «Свобода», Сергій Бондарчук назавжди залишиться прикладом мужности та незламности духу, адже своє життя він поклав за майбутнє України.

Герої не вмирають! Пам'ятаємо! Не забудемо!

Олег Тягнибок – Голова ВО «Свобода», народний депутат України

Насправді героями рухає любов

Насправді героями рухає любов. Сергія Михайловича Бондарчука я знаю з 2009 року. Саме цього року була досягнута домовленість про об'єднання двох обласних організацій націоналістичних партій ВО «Свобода» та КУН для спільної боротьби за Українську Україну. Друг Бондарчук, будучи головою Старокостянтинівської міської організації КУНу, однозначно підтримав цю ідею і разом з усім членством влився в лави ВО «Свобода». З цих пір розпочалася наша дружба і співпраця. Друг Сергій як справжній націоналіст був дуже відповідальний. Як голова обласної організації я був завжди впевнений, що поставлене завдання буде виконано, бо голова міської організації Бондарчук не шукав причини, чому його не можна виконати, а шукав можливості для виконання. Друг Сергій гордився тим, що є причетним до організації. Він особисто роздавав партійну періодику на наметі, постійно спілкувався з людьми, був дуже відкритий і щирий. Відчуваючи його щирість, до нього і до організації тягнулися люди, особливо молодь. Завдяки своїй відкритості, щирості, жертовності, йому вдавалося зібрати і поєднати в організації і молодь, і старших людей, освітянську інтелегенцію і робітників. Результатом цього стало проходження до Старокостянтинівської міської ради першої націоналістичної фракції на виборах 2010 року. Сергій Михайлович стає членом виконавчого комітету Старокостянтинівської міської ради. Друг Сергій встигав, крім політичної роботи, бути кращим учителем, побудувати будинок, виховати сина, допомагати дружині не лише по господарству, але й у творчості. Я назавжди запам'ятав презентацією поетичної збірки Тетяни Бондарчук. Цей поетичний вечір, який став серйозною подією не тільки Старокостянтинова, але й усієї області, не відбувся б без активної участі чоловіка і вірного друга Сергія. З початком Революції Гідності Сергій Михайлович постійно розривався між необхідністю закінчити навчальний семестр у гімназії і нестримним бажанням бути з побратимами на Майдані. Кожного вихідного дня, кож-

ної слушної нагоди він був разом з нами. Його завжди підтримувала дружина Тетяна Володимирівна. Вони разом брали найактивнішу участь у всіх заходах, разом ділили нехитрий революційний харч та каримат на мармуровій долівці Палацу Свободи. Перед подіями 18-20 лютого ми обговорювали по телефону його приїзд на Майдан. Почався навчальний семестр, і в той же час очікувалися активні події в Києві. Він наполіг на тому, що він їде, навіть якщо його звільнять з роботи. Єдине, в чому я його переконав, - не брати з собою Тетяну Володимирівну. Після трагічних і водночас героїчних подій 20 лютого я довго думав, а що з штовхнуло друга Сергія беззбройним, беззахисним іти під кулі? Ненависть до режиму Януковича? Я дійшов до висновку, що ні. Ним могло рухати лише одне почуття - любов. Любов до своєї землі України, до своєї сім'ї - дружини і сина, любов до тих дітей, яких він навчав у гімназії, любов до побратимів, яких він витягував з-під куль. Він хотів, щоб усі українці жили в любові і злагоді на своїй Богом даній землі і все своє життя присвятив для втілення цієї мети. Сергій Михайлович Бондарчук назавжди буде прикладом як для борців за Україну, так і для тих слабкодухих, які знаходять тисячі причин, щоб самим собі виправдати свою лінь і безхребетність.

Слава Україні! Героям слава! Герої не вмирають! Вмирають вороги!

Народний депутат України, уповноважений Політради ВО» Свобода» у Хмельницькій області Ігор Сабій

У моїй пам'яті подвиг Сергія Бондарчука залишиться назавжди...

Україна, честь, незалежність... Ці слова для Сергія Бондарчука були насправді святими. Як істинний патріот, він, незважаючи ні на що, віддано служив Батьківщині і в учнів своїх виховував національну свідомість та готовність щиро служити Україні. Будучи вчителем від Бога, він любив своїх вихованців. Не обмежуючись шкільною програмою, завжди знаходив час з ними поспілкуватися на різноманітні теми, серед яких головною була – Україна.

Сергій Бондарчук був людиною глибокої та щирої душі, який одним з перших разом із хлопцями з Небесної Сотні пішов проти диктаторського режиму боронити нас, українців, свою родину, рідну Україну. Він жив ідеєю українського націоналізму, виношував цю ідею у своєму серці й хотів бачити нашу Україну справді українською, демократичною європейською країною. І завжди говорив, що рано чи пізно ми побудуємо дійсно Українську державу, яка буде в душі у кожного українця.

Наш обов'язок – не забути тих побратимів, які віддали своє життя за Україну та її незалежність, поклали душу й тіло за єдність та свободу нашої держави.

Іван Гончар, заступник голови обласної організації ВО «Свобода», голова Хмельницької обласної ради

Герої не вмирають!

Воістину Господь забирає до себе найкращих. Небесна Сотня пішла в небо боротися на боці Добра. В лавах Небесної Сотні двоє моїх добрих побратимів, друзів і товаришів. Один з них справжній Воїн Світла і Свободи - Сергій Михайлович Бондарчук. Фантастична Людина, Українець, Націоналіст, Свободівець, Учитель, Чоловік, Батько, Наставник і вірний Товариш. З Сергієм Михайловичем ми познайомилися в 2006 році, ми майже одночасно вступили до складу КУНу, а потім в 2009 році знову ж таки разом пішли у «Свободу». Друг Сергій тоді очолив Старокостянтинівську міську організацію і одразу ж вивів її на новий якісний ідеологічний та організаційний рівень. Я курував багато партійних справ, виборчих кампаній і завжди знав: у Старокостянтинові все надійно і на високому рівні, бо там є Бондарчук, а це людина, яка робить усе не для галочки, а з душею, відповідально і для справи. Він усе пропускає через себе, він сам стоїть на наметі, він сам роздає агітаційну літературу, він сам агітатор, організатор, юрист і логіст. Він із повною віддачею працював заради спільної справи, він жертував усім заради України і щиро вірив в її майбутнє. Ми багато з ним спілкувалися, і я сприймав його не лише як однопартійця. Для мене це була рідна людина, з якою можна було і в вогонь, і в воду. Таких людей, як Сергій Михайлович, насправді небагато. Це люди, усе життя яких приклад і зразок. Після спілкування з другом Сергієм я набував упевненості й віри. Я переконувався, що, допоки є такі люди, Україна є і буде. Україна буде мати шанс на краще, і вона цього обов'язково досягне, бо Господь посилає нам таких людей. Для них Україна - понад усе! Спочивайте з миром, друже Сергію. Царство Небесне і Вічна Пам'ять Героєві! А ми зобов'язані продовжити робити те, за що боролися разом! Слава Україні!

Симчишин Олександр Сергійович, депутат Хмельницької міської ради, голова Хмельницької обласної організації ВО «Свобода», кандидат історичних наук, заступник голови Хмельницької обласної державної адміністрації

Сергій Бондарчук – Герой, що буде жити у нашій пам'яті вічно

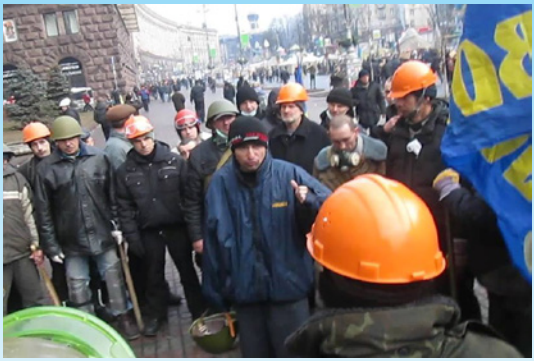

Мені пощастило знати Сергія Бондарчука як у мирний час, так і в часи неймовірної небезпеки.

Людина глибоких переконань, він свято вірив у те, що ми спільно робили. Під час тривалої Революції Гідності у столиці, було надзвичайно важко. Нам доводилося заради досягнення мети викладатися на повну, від утоми ми валилися з ніг та спали на голому бетоні лише по кілька годин на добу. Хмельницька сотня «Свобода» на Майдані формувалася за територіальним принципом. Сергій Михайлович, будучи головою Старокостянтинівської «Свободи», авторитетно об'єднував навколо себе патріотів із Старокостянтинівщини і був гідним поваги керівником. Я завжди пишався його вмінням підібрати слова до побратимів, щоб підняти їх бойовий дух. Приємно було бачити і чути, як друг Сергій виконує завдання, надихає інших.

Коли постало питання йти на Інститутську, він був одним з 36 добровольців Хмельницької свободівської сотні. Він, не вагаючись, вирушив витягувати з-під куль поранених побратимів. При цьому хочу наголосити, що в жодного з нас не було зброї. В останні хвилини перед смертельним пораненням ми пліч-о-пліч з Сергієм Михайловичем врятували не одне життя. Він був у перших лавах. Такі люди завжди у перших лавах, заради України вони готові на все. Господь посилає нам таких людей у різні часи, цих людей ми називаємо Героями! На жаль, Господь їх забирає до себе раніше, ніж інших.

Постріл одного з нелюдів обірвав життя великої людини – Сергія Бондарчука. Прикро, що я не зміг уберегти побратима від фатального поранення, Господь розпорядився інакше. До «НЕБЕСНОЇ СОТНІ» потрапили кращі з кращих – Українці, Герої з великої літери. Висловлюю співчуття родині друга Сергія. Я глибоко сумую за втратою побратима. Вічна пам'ять! Героям слава!

Юрій Кравчук, голова Старосинявської районної організації ВО «Свобода»,
сотник Хмельницької сотні ВО «Свобода»,
учасник подій на Інститутській, поранений

Сергій Михайлович – справжній патріот, націоналіст

Я його знав близько п`яти років по спільній діяльності в партії «Свобода». Коли ми організовували якісь масові заходи чи готувалися до проведення виборчої кампанії, доводилося часто контактувати з Сергієм Михайловичем. Іноді виникали проблемні ситуації і потрібно їх було вирішувати, у таких випадках друг Сергій ніколи не говорив, що проблему не можна вирішити, не шукав причин відмовок. Він просто ставав і робив усе можливе для її вирішення. На нього завжди можна було покластися. Такі люди ніколи не бояться відповідальності, завжди йдуть у перших лавах і не ховаються за спини інших.

Знаєте, він був людиною «тихої величі». Сергій Михайлович належав до когорти людей, які ніколи не будуть добиватися влади чи якогось особливого статусу для себе. Він ніколи не хвалився, що він герой, не розповідав, що кому потрібно робити і зробити, але прийшов час, коли Україна була в небезпеці, і він мовчки пішов її боронити. Завдяки таким людям Україна була, є і буде. Такі Люди – Герої – вершать історію.

Якби не ця війна з бандою Януковича, то Сергій Михайлович разом зі своєю дружиною і далі піклувалися б про сина, дочекалися б онуків і спокійно дожили до старості. Ми всі у величезному боргу перед ним, адже він загинув, щоб ми жили у Великій Україні. Якби він разом з іншими не пішов тоді на Інститутську, то Революція Гідності програла б, Майдан розігнали б, патріоти, які вижили, були б репресовані, Янукович разом із бандою так і керував би країною, а Україна перетворилася б на диктаторську колонію.

Ми маємо пам`ятати, що Сергій Михайлович разом з іншими, полеглими на Майдані, дали нам шанс змінитися на краще, будувати справді державу, якою вони б пишалися, тож зробимо так, щоб їхня жертва не була марною.

ГЕРОЯМ СЛАВА!

Анатолій Панчук, голова Хмельницької районної організації ВО «Свобода», учасник подій 20 лютого 2014 року на вулиці Інститутській, поранений

Час летить неспинно

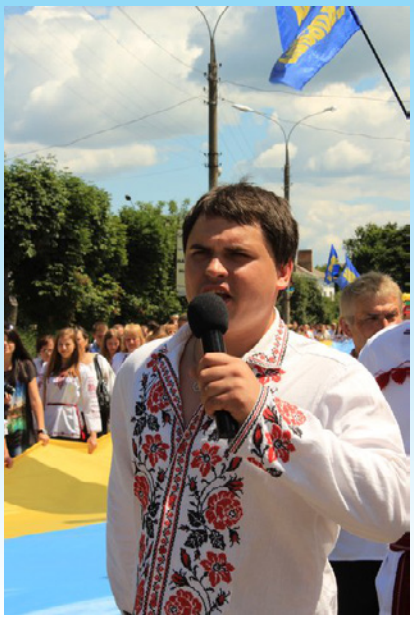

Час летить неспинно. Уже декілька місяців немає з нами дорогого побратима – Бондарчука Сергія Михайловича. В телефонній книзі мобільного телефона ще досі залишається його номер. Саме на цей номер 20 лютого зранку кілька разів телефонував Сергію Михайловичу. Узгоджували подальші дії ВО «Свобода» в Старокостянтинові. Але вже через якісь хвилини його не стало…

Сергій Михайлович був людиною щирою та життєрадісною. І саме з такими почуттями він ніс ідеї патріотизму та націоналізму до людей. Вишиванка та щира посмішка стали основними елементами, за якими здалеку можна було впізнати Сергія Михайловича в Старокостянтинові.

Історія доводить те, що в боротьбі за волю і незалежність нації гинуть кращі її сини. Підтвердженням цього є героїчний подвиг Бондарчука Сергія Михайловича.

Дуже шкода, що усвідомлюємо ми реальну значимість людей лише після того, як їх не стане. Почесним громадянином міста Сергій Бондарчук зміг стати лише посмертно. Хоча, на моє чітке переконання, для поширення ідей патріотизму і націоналізму в Старокостянтинові він зробив чи не найбільше.

Слава Сергію Михайловичу Бондарчуку! Слава Герою, який став еталоном боротьби за волю і незалежність України! Вічна пам’ять Вам, дорогий побратиме!

Микола Ваврищук, в.о. голови Старокостянтинівської міської організації ВО «Свобода», директор ТОВ «Старокостянтинівська меблева фабрика»

Лицар гідності і честі

Бондарчук Сергій Михайлович – людина-легенда. Інколи буває в житті так, що людину знаєш усе життя, але насправді її можеш не знати; трапляється навпаки.

Так сталося, що з Сергієм Михайловичем ми їхали на Майдан разом уперше в грудні, а востаннє прибули, хоча й різними рейсами, але вже напередодні доленосних подій.

Сергій Михайлович – надзвичайна людина, котра поєднала в собі стільки рис характеру зовсім протилежних, доброта і ніжність умить перетворювалися на відвагу й мужність. І як не дивно, маючи всі якості Лицаря, він не знав, що таке жорстокість, навіть до ворогів.

Сергій Михайлович ніколи не шукав якоїсь матеріальної вигоди, жив національною ідеєю, за неї і віддав своє життя. Якщо хтось скаже, що в Україні більше немає націоналістів, бо вони зникли у минулому столітті, - це неправда. Сергій Михайлович є справжнім націоналістом, бандерівцем, котрим керувала винятково любов до України, який без вагань поклав своє життя на вівтар незалежності України.

19 лютого день минув відносно спокійно, і вже під вечір ми розташувалися в КМДА на ночівлю, і цього вечора ми мали достатньо часу, щоб поговорити про все, не тільки про справи. Сергій Михайлович захотів чомусь розповісти мені про все своє життя. То була не просто розмова, а ніби одкровення одного перед одним. У свою чергу він вислухав і мене.

Сергій Михайлович запропонував поспати декілька годин і рванути на барикади. Але, не спавши попередню добу, перебуваючи всю ніч на Майдані, я запропонував добре відпочити, сказавши, що невідомо, що нас чекає завтра.

А завтра на нас чекало 20 лютого. Перед походом на Інститутську ми вже знали, що нелюди розстрілюють повстанців бойовими кулями, і кожен розумів, що цей бій може бути останнім.

Подивившись Сергієві Михайловичу у вічі, я побачив надзвичайно спокійну і впевнену в собі людину, без найменших ознак страху. Він ніби випромінював відвагу та мужність. Напевно, частина цього дивовижного світла передалася мені, тому що я відчув, як переживання почало покидати мене і на його місце прийшла впевненість.

Сергій Михайлович – немов той вогонь: сам горів і запалював інших.

«Воля України або смерть!» - це гасло він проніс через усе своє життя, як справжній Лицар гідності й честі, котрий у складі Небесної Сотні продовжує боротьбу за Україну.

Слава Україні!!! Героям слава!!!

Слава Сергію Михайловичу Бондарчуку, славному Лицарю гідності і честі!!!

Юрій Баландюк, побратим Сергія Михайловича Бондарчука

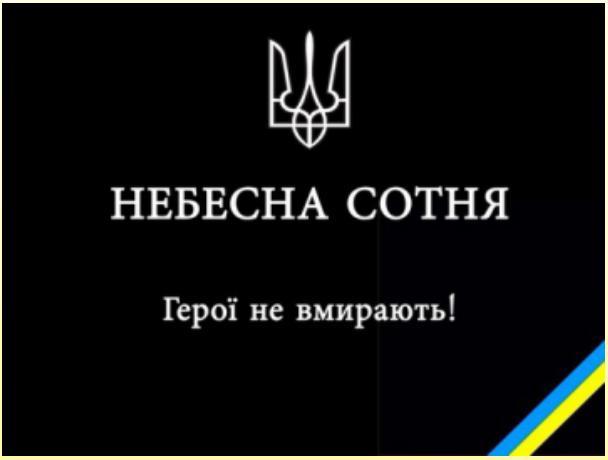

Сергій Михайлович – Людина, без перебільшення, з великої літери

Сергій Михайлович - Людина, без перебільшення, з великої літери. Людина слова, Людина честі. Віддано, вміло та наполегливо, завжди впевнено робив свою справу - цеглина за цеглиною - будував майбутнє твоє, Україно! Боровся й вірив, що будеш сильною, могутньою, незалежною.

20 лютого 2014 став одним з Героїв Небесної Сотні, Героєм України в боротьбі за свободу, за кращу долю. Не для себе йшов та здобував - для нас! Шануймо та поважаймо це!

Андрій Науменко, член Старокостянтинівської міської організації ВО «Свобода»

Мій наставник

Доля звела мене з Бондарчуком Сергієм Михайловичем влітку 2009 року. Цей мудрий, добрий чоловік з глибокими розумними очима розповідав мені, що Україна, насправді, ще не стала незалежною, і вважав, що кожен день своїми вчинками ми повинні працювати на незалежність нашої Батьківщини. У його статтях в місцевій газеті, у розмовах усі могли переконатися в його небайдужості до долі України та її народу. Він був непримиренним до зовнішніх та внутрішніх ворогів, вважаючи, що з ними не потрібно загравати та плазувати перед ними. Сергій Михайлович був переконаний, що кожен день у повсякденному житті ми повинні давати відсіч українофобам та переконувати неосвічених громадян у необхідності захисту рідної землі, при цьому не вигукуючи гасел та не рвучи на собі сорочку, щодня він говорив своїм учням, однодумцям та друзям, що Україна – понад усе. І справді, я переконався, що Україна для нього була понад усе. У важкі хвилини, коли загрожувала серйозна небезпека нашій Батьківщині, він, залишивши всі справи, пішов у бій за свій народ, за неньку Україну, за свої переконання. На перший погляд, він був нібито звичайною людиною, як більшість із нас. Але коли настав час вибору, він, не вагаючись і не лякаючись куль, разом зі своїми побратимами стояв у перших шеренгах боротьби з корумпованим режимом. Саме тоді він із звичайної людини став Героєм і ступив у безсмертя. Своїм життям, діяльністю, прикладом підтвердив усе, що говорив.

Моя перша участь у міській організації ВО «Свобода», зустріч та спільна діяльність з головою міської організації ВО «Свобода» Бондарчуком С.М. стала для мене пам'ятною і повчальною. Я переконався, що справжні герої живуть серед нас, хоч інколи це скромні люди, і що місце для подвигу є завжди.

Пам'ять про Героя України, мого наставника – Бондарчука Сергія Михайловича буде жити вічно у моєму серці.

Іван Дацюк , член Старокостянтинівської міської організації ВО «Свобода»

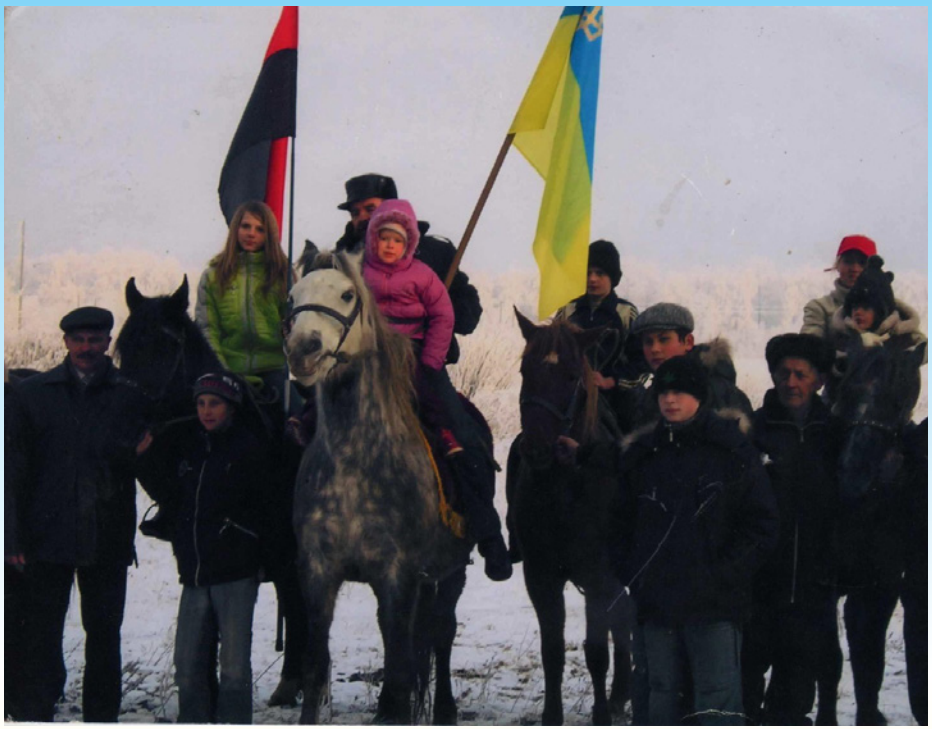

Сергій був мені другом…

Сергій Бондарчук у моїй пам'яті назавжди залишиться справжнім патріотом України, націоналістом, свободівцем, козаком, вірним, щирим другом, готовим завжди прийти на допомогу, підтримати і морально, і матеріально, уважно вислухати, дати слушну пораду.

Ми були щирими друзями й однодумцями багато років. Він готовий був косити сіно для коней, майструвати декорації до козацьких свят. Ніколи не кривив душею, завжди казав правду у вічі, був чесним і справедливим. У його хату я міг прийти в будь-який час, і мене приймали з радістю, як найріднішу людину.

Сергій був зразком у всьому. Ми часто їздили на Майдан разом, подовгу спілкувалися, ділилися шматочком хліба.

Мій побратим, мій друг загинув героїчно, рятуючи поранених. Я збережу у своєму серці пам'ять про цю прекрасну, добру, мужню Людину, патріота, Героя України, мого побратима, друга назавжди.

Федір Лавров, друг, побратим Сергія Бондарчука,
член міської організації ВО «Свобода»

Пам'яті героя-побратима Сергія Бондарчука

Як Вам, Сергію, ведеться
В тому небеснім краю?
Чи ще болить Ваше серце
За Україну свою?

Знаю, Сергію, Ви звідти
Дивитесь щемно не раз
На ці калини і квіти,
На Україну, на нас.

Як ми Вам бачимось часом
З тих недосяжних висот?
Чи як бліда біомаса?
Чи як справдешній народ?

Ще ж не подолано скверну,
Ще воріженьки живі,
Пишуться ще кровожерні
Путінські плани в Москві.

Але з тих зерен свободи,
Сіяних Вами колись,
Всім недовіркам на подив
Сходи рясні піднялись.

І присягаємо нині,
Поки ще б'ються серця:
Встанем за рідну Вкраїну
Разом усі й до кінця!

Голова Старокостянтинівської організації «Просвіта», член НСЖУ, вчитель-методист, учитель української мови та літератури Старокостянтинівської гімназії Старокостянтинівської міської ради Хмельницької області, друг Сергія Бондарчука Ярохно - Проказюк Лідія Іванівна

Пам'яті побратима

Продзвенів звичний шкільний дзвінок, діти сіли за парти, але не розчинилися двері, не зайшов до них учитель. Учитель, який ніколи не запізнювався, нині зовсім не прийшов на урок, не прийшов уперше за все своє життя, хоча був зразком дисциплінованості. І вперше не раділи, як буває, з того діти. Мертва тиша запанувала в кабінеті фізики, дівчатка плакали, суворо мовчали хлопці, якось умить подорослішавши. Трагічна звістка приголомшила. Забулися хлоп'ячі витівки, дівчачі капризи, відійшло все другорядне, дрібне, і кожен раптом відчув, ким він був насправді для нас.

А був він зразком у всьому. Талановитий педагог, високого рівня фахівець, прекрасний чоловік і батько, який разом із дружиною (він не називав її інакше, як «моя Танюшка») виховав розумного і порядного сина. А ще він був високодуховною людиною і справжнім патріотом. Він мав чітку громадянську позицію і про це однозначно заявив, ставши членом, а згодом очільником Старокостянтинівського осередку ВО «Свобода», активістом ВУТ «Просвіта» ім. Т.Г. Шевченка. Активний у громадському житті міста, він ніколи не стояв осторонь від важливих суспільних подій. Тому багатьом запам'ятався як переконливий агітатор, невтомний пропагандист рідної мови й демократичних цінностей, постійний учасник науково-практичних конференцій і круглих столів, організатор чудових позакласних заходів патріотичного спрямування. 28 січня 2014 року, як завжди в цей день, вшанував з учнями пам'ять героїв Крут, не відаючи того, що через кілька тижнів усього він підкріпить сказані вихованцям слова про відповідальність за долю Вітчизни своїм героїчним учинком. Толерантний, спокійний, виважений, Сергій Михайлович, до речі, ніколи не нав'язував своїх поглядів, намагався аргументовано переконати опонента, а якщо бачив, що потуги марні, просто відходив убік і нам, побратимам, так само радив, аби даремно не тратили час і нерви, а головне, не перетворювали дискусію в банальну й безрезультативну сварку. Інколи йому дорікали за надмірну лояльність, інколи за нерішучість, та й мені (простіть, дорогий побратиме) часом так здавалось. Однак під час протестних акцій – чи то на підтримку фермерів, чи підприємців, чи на підтримку рідної мови – я побачила зовсім іншого Сергія Михайловича – рішучого, безкомпромісного. І тому, коли повстав Майдан, мене зовсім не здивувало, що він там був у числі перших. У найдраматичніші хвилини протистояння, шукаючи підтримки і розради, запитувала в нього: «Що ж це буде з Україною? Мабуть, доведеться воювати», – він казав: «Значить, будемо воювати. Якщо треба – піду битись. А як же інакше?» І я знала, що це були не просто слова.

Після тієї трагічної ночі кривавого протистояння, коли було оголошено повну мобілізацію на Київ, я хотіла їхати також, але він уперше рішуче відмовив, хоча раніше ми часто їздили разом:

«Вибачайте, але цей раз їдуть лише чоловіки. Моя дружина теж рветься, але я її не беру, не візьму і вас. Ви краще будьте на мітингу в Старокостянтинові, подбайте, щоб більше прийшло людей. Це теж потрібно».

Далі – лиш хроніка подій.

Середа, 10.30. «Сергію Михайловичу, ви де?» – «Ми тільки виїхали». 18. 15. «Ми під Києвом, за кілометрів десять. Нашу одну машину «тормознули», чекаємо, щоб бути разом». 20.20. «Чи був у Старокостянтинові мітинг? Скільки було людей? Більше ніж тоді? Молодці! І до до міліції ходили? От молодці!» 22.00. «У мене все нормально. Знайшли свою сотню. Поселився на третьому поверсі КМДА. Усе добре».

А на ранок кривавого четверга, прикипівши до телеекрана, побачила бій. Спроби зв'язатися мобільним зв'язком були марними… Лихе передчуття стискало серце. І на жаль, воно не обмануло…

І коли мене не раз питають, скільки нам там, на Майдані, платять, бо бути не може, щоб вам не платили, хто дарма стояти буде, – їй-Богу, хочеться плюнути в очі, однак стримуюсь з останніх сил, щоб не уподібнюватись невігласам і жлобам, не осквернити високий дух Майдану і світлу пам'ять тих, хто душу й тіло поклав за нашу з вами свободу, гідність, за наше майбутнє, за майбутнє навіть тих, кого Бог покарав, обділивши розумом, і вони не здатні збагнути величі подвигу нашого побратима, Героя України, Сергія Михайловича Бондарчука, безсмертного легіонера безсмертної Небесної сотні.

Слава Україні! Героям слава!

Лідія Ярохно-Проказюк, учитель української мови та літератури Старокостянтинівської гімназії, голова Старокостянтинівського осередку ВУТ «Просвіта» ім. Т. Г. Шевченка

Ми вдячні Богу, що він був у нашій долі

Минуло сорок днів пам'яті по Небесній Сотні, яка, на жаль, уже більша, ніж Сотня, продовжують помирати бійці Майдану, не поборовши ран, отриманих у протистояннях за честь і волю нашого народу й матері України. На Майдані, Грушевського, Хрещатику, Інститутській все ще горять поминальні лампадки і лежать снопики квітів. Горять поминальні лампадки і в Старокостянтинові, запалені у пам'ять про нашого краянина і побратима, Героя України Сергія Михайловича Бондарчука.

Серед тих, хто вшанував світлу пам'ять Сергія Михайловича, — родина, побратими-свободівці й широка громадськість. Гострий біль утрати не притупився за сорок прожитих без нього днів, однак кожен відчував, що прийшов час глибокого осмислення величі подвигу кожного Героя небесної сотні, адже їхній подвиг лише поклав початок великій битві за Україну, за її волю, за честь і славу, за гідне життя народу на своїй, Богом даній землі. Безумовно, події 18-21 лютого 2014 року кардинально змінили історію України і — не побоюсь цього слова — історію Європи також. Бо це була не просто національно-демократична революція, спрямована проти бандитського злочинного режиму тотальної корупції, а революція проєвропейська, яка впевнено й чітко визначила цивілізаційний вектор розвитку України. Нині кожен з нас має зрозуміти: сталося так, що Україна опинилась в центрі геополітичних глобалізаційних проблем і що саме Україна сьогодні мовби перевіряє світ на предмет людяності й моральності. І цю високу планку — своєрідний тест на людяність і моральність — поставила перед людством, давно втягнутим у корисливо-бізнесові інтереси, наша Небесна сотня, наш щирий і незабутній Сергій Михайлович, який був сам за життя істинним зразком моральності й людяності.

Шкода, однак чомусь так уже ведеться, що часто гинуть найкращі. А як нам сьогодні, у часи непростих викликів доби, такі люди потрібні живі! Однак чудес, на жаль, не буває. І він, наш дорогий побратим, уже ніколи не розчинить двері, не переступить поріг, не посміхнеться щирим, відвертим усміхом.

Однак той світлий земний слід, який залишив він, славний легіонер безсмертної Небесної сотні, у наших серцях, ще раз засвідчує те, що життя його прожите немарно і що герої таки не вмирають.

Лідія Ярохно-Проказюк

Пам'ятаю Сергія Михайловича як справжнього українця

Пам'ятаю Сергія Михайловича як справжнього українця, великодушну людину, вірного сина українського народу. Він уособлював у собі найкращі риси інтелігентної людини: гідність, націоналізм, інтелект, патріотизм.

Сергій Михайлович у багатьох людей пробудив «приспаний ген» національної свідомості, показав своїм яскравим життям і героїчним вчинком, як не на словах, а на ділі треба любити і захищати Україну.

Був рідновіром по духу, але в той же самий час толерантним до людей інших віросповідань.

Ми неодноразово з ним на Майдані і довгою дорогою до Києва обмінювалися філософськими роздумами про життя, про сьогодення і майбутнє нашої держави. І головною тезою у нього було: «Хто, як не я?», «Україна понад усе».

Завжди наголошував: «Я – самодостатня людина, у мене є все, хочу тільки, щоб наша молодь виросла патріотами, українськими державниками і щоб Україна була вільною».

Слава і вічна пам'ять невтомному борцеві за волю України Сергію Михайловичу.

Його справи і його світлий образ назавжди залишаться в наших душах і серцях.

З глибокою шаною, Ваврищук Василь Миколайович,
член міської організації ВО «Свобода»

Все про Сергія Бондарчука, Героя Небесної Сотні, Почесного громадянина м. Старокостянтинова

Кажуть, що у доленосних подіях Бог забирає кращих. Мені важко з цим погодитися. Просто вмирають кращі, бо вони йдуть у перших лавах, вони там, де найважче, вони попереду всіх. Якраз таким був наш побратим Сергій Михайлович Бондарчук. Один з талановитих працівників педагогічної ниви, вчитель – методист гімназії, член виконавчого комітету Старокостянтинівської міської ради, якого я добре знав.

Але в його житті було щось більше, важливіше. Переконаний, що це палка любов до України, його безмірний патріотизм, його нестримне бажання робити все, щоб Україна була українською, і дійсно, для нього Україна була понад усе.

Цю істину він демонстрував в усьому: і при прийнятті рішень виконавчим комітетом, і у виховній роботі з підростаючим поколінням, коли при проведенні урочистостей у гімназії, його вихованці, тримаючи праву руку на серці, скандували: «Слава Україні!» «Героям Слава!» на всіх мітингах, де він закликав до супротиву тодішній владі Януковича і її прихвоснів-комуністів.

Таким, взірцем у любові до України особисто для мене, для нашої громади Сергій Михайлович залишиться на віки.

Герої не вмирають, Герої торують нам шлях у майбутнє.

Микола Мельничук, міський голова Старокостянтинова

Він був не просто товаришем…

Перше знайомство із Сергієм Михайловичем Бондарчуком відбулось у той момент, коли я вперше відчув себе націоналістом. При зустрічі побратим Сергій здався мені, на перший погляд, занадто самовпевненим. Він палко розповідав мені про ідеї націоналістів, про визвольну боротьбу українського народу. На той час, як мені здавалось, це були занадто високі матерії та мрії. Важко було повірити в їх реалізацію в житті. Проте пройшов час. Ми із другом Сергієм пліч-о-пліч крокували до своєї мети. І життя розставило свої крапки над і. Ой, як же я помилявся тоді, під час першого знайомства! Здавалося, недосяжні цілі ось-ось будуть досягнуті. Так, у боротьбі, з допомогою Сергія Михайловича ми вперше потрапили до числа депутатів Старокостянтинівської міської ради. Як же тоді радів наш побратим! Уперше в історії міста ми мали змогу пропагувати ідею націоналізму, впливати на розвиток громади міста. Сам Сергій Михайлович став членом виконавчого комітету Старокостянтинівської міської ради. Крок за кроком ми поступово втілювали наші мрії в життя. Наступним успіхом, до якого доклав максимум зусиль друг Сергій, було потрапляння ВО «Свобода» до парламенту. Щоденна робота, яку проводив Сергій Михайлович, дала плоди. Місто підтримало націоналістів. І тоді побратимом ставилися нові і нові висоти. Обрання міського голови від ВО «Свобода», Президента України, інші.

Сергій Михайлович був тією рушійною силою, тим локомотивом, без якого, насправді, не було б тих успіхів. Саме він своїм прикладом показував усім, як потрібно працювати заради Вітчизни. Не оглядаючись осторонь, впевненно вести за собою побратимів. Він був завжди ПЕРШИМ, за яким не соромно було йти до мети.

ПЕРШИМ він пішов у вічність… Не озираючись, без боязні пішов захищати нас, як він вважав, своїх дітей. Заради кращого та справедливого майбутнього.

Зараз, коли Сергія Михайловича немає поруч, часто ловлю себе на думці, що з висоти небес він так само щиро радіє за нас, указує нам правильний шлях у боротьбі за справедливість. І в ці моменти просто хочеться промовити: «Дякую, друже Сергію, що ви завжди поруч, із нами». Слава Україні! Слава Герою України Сергію Бондарчуку!

Юрій Сторожук, голова районної організації ВО «Свобода», депутат Старокостянтинівської міської ради, побратим

Людина, яка виховала в мені патріота

Однопартієць, побратим, товариш і просто надійна людина, на яку можна було покластися. Таким для мене був та назавжди залишився у моїй пам'яті Сергій Михайлович Бондарчук.

Моє знайомство з ним не було випадковим. Ще у студентські роки я захопився історією ОУН-УПА, життям та боротьбою Героїв України Степана Бандери та Романа Шухевича. Тоді ж намагався стати членом Конгресу Українських Націоналістів. Сергій Михайлович на той час очолював Старокостянтинівську міську організацію цієї партії. Дізнавшись, що в його рідному місті є людина, близька йому за духом та поглядами, Сергій Бондарчук запросив мене до себе поспілкуватися. При зустрічі я побачив високого на зріст та кремезної статури чоловіка з широкою посмішкою та якоюсь іскоркою в очах. З часом я зрозумів, що це великий патріот своєї землі, який до нестями закоханий у свою Батьківщину, готовий усе віддати за її майбутнє. Про таких людей можна було прочитати лише в історичних публікаціях. І тут мені стало зрозуміло, що наші з ним життя пов'язані надовго. Кожна зустріч, кожне спілкування із ним приносили неймовірні враження. Будучи вчителем фізики, Сергій Михайлович досконало знав історію нашої України і щоразу намагався передати мені свої знання. Наші розмови на історичні теми могли тягнутися годинами. Жоден учитель не передав мені стільки знань, як друг Сергій, а найцінніше – він назавжди вклав у мою душу любов до нашої Батьківщини, до рідної землі та виховав у мені патріота.

Ми стали членами Всеукраїнського об'єднання «Свобода», Сергій Бондарчук очолив Старокостянтинівську міську організацію, а я був його заступником. З того часу під його керівництвом ми постійно організовували акції проти ненависницького «режиму Януковича» у своєму рідному місті Старокостянтинові, брали участь у таких акціях у місті Києві та в різних містах нашої країни. Незважаючи на свою зайнятість у школі, жертвуючи своїм особистим життям, Сергій Михайлович завжди знаходив на це час. За першим же покликом він готовий був стати на захист своєї України.

Так відбулося і взимку 2013-2014 років. Побачивши розгін студентів на «Євромайдані» у місті Києві, наш побратим Сергій закликав усіх та сам вирушив туди, на підтримку «Революції Гідності». Своїм основним

завданням він бачив надання допомоги пораненим у сутичках із «Беркутом».

19 січня 2014 року, почувши про велику кількість заарештованих активістів Майдану, я зателефонував Сергію Михайловичу та повідомив, що на наступний день збираюся до міста Києва, де буду надавати юридичну допомогу затриманим. Але виїхати не встиг… Зранку я почув страшну звістку – життя мого однопартійця, побратима, товариша і просто надійної людини обірвано пострілом снайпера…

З повагою, великою любов'ю у серці, тяжким болем у душі, однопартієць, побратим, член Старокостянтинівської міської організації Всеукраїнського об'єднання «Свобода», депутат Старокостянтинівської міської ради
Віталій Кравчук

Важливо, як живеш, а ще важливіше, як помираєш

21 лютого 2014 року для мене запам'ятається на все життя. В цей скорботний день я побачив трагедію України. Зі всієї України до моргу на Оранжерейній, що в Києві, їхали друзі і рідні Героїв Небесної сотні. Я з Ігорем Матвіюком при сприянні Олега Поліщука разом з Володимиром, сином загиблого, забирав тіло Сергія Бондарчука. На лобовому склі авто написали «Герой Майдану» і вирушили в дорогу. Першою зупинкою були Ладиги – село, у якому навчався Сергій. Нас чекали і, незважаючи на пізню годину, односельчани вийшли провести героя. Вийшли всі і старі й молоді. Не знаю, як це назвати – мітингом чи реквіємом?

Далі Старокостянтинів. Він також не спав. Він чекав повернення свого Героя. Дарма, що мертвого. Спочатку біля пам'ятника Острозького, потім в центі, на Чайковського. Всюди нас чекали, чекали, щоб провести.

Для кожного, хто знав Сергія, його смерть стала моментом істини. Кожен почав роздумувати. Така смерть породжує відчуття вини у тих, хто залишився жити: «А чи не в борг ми живемо?»

Живучи по сусідству, я сприймав його як справжнього вчителя. Він довгий час працював у сільській школі, щоранку пішки добирався до зупинки на автобус. А щовечора повертався додому. По ньому можна було звіряти годинник. Охайний, скромний, стриманий і працьовитий. Таким я його сприймав.

Активно в патріотичний рух Сергій включився в 2004 році, очоливши КУН. Тоді наше спілкування стало тіснішим – ми відчували єдині спільні цінності.

День його смерті ми тепер знаємо до хвилиночки. Адже все його життя було прикладом. Він жив правильно, так правильно і помер. Важливо, як живеш, а ще важливіше, як помираєш. Цю істину довів Сергій.

Він жив з нами, поруч. Мріяв, діяв. Його останніми мріями була вулиця ім. Євгена Коновальця. Ми знаємо і завжди будемо пам'ятати, завдяки яким негідникам не вдалось втілити в життя цю мрію. Але маємо достатньо сил, щоб Сергій знав: він в своїх прагненнях не один. А ще, будучи на Майдані, він мріяв про величезне віче і про знесення пам'ятника Леніну – смерть ніби торгувалася з ним. Ці мрії здійснилися відразу по його гибелі. Сергієві мрії збуваються в силу того, що він жив і загинув як праведник.

Одександр Лактіонов, депутат Старокостянтинівської міської ради, соратник по боротьбі

Gleb Garanich (Reuters)

Як це було насправді

Майдан нас покликав. Протягом трьох місяців я з моїми друзями постійно їздив на Майдан. Їздили на дві доби. Неодноразово наша патріотична вахта пересікалась – я часто був на Майдані з Сергієм Бондарчуком.

Ранок нашого чергового заїзду 19 лютого виявився тривожним та емоційним. Ми міняли групу О.Лактіонова. Він нам розповів, що ситуація загострилася – горів будинок профспілок. Внутрішні війська підійшли впритул до сцени і зайняли майданівську барикаду. В повітрі витало відчуття чогось глобального. Проте день та ніч пройшли відносно спокійно. Проти нашого намета в 20 кроках працював завод з виробництва коктейлів Малотова. Наші хлопці допомагали київським студентам виготовляти суміш та розливати в пляшки, а київські підприємці привозили пиво й мінеральну воду, які виливали, а в пусті пляшки лили суміш.

Як правило, під ранок починався штурм наших позицій. Так було щоразу.

Намет хмельницьких свободвіців, з якими був Сергій Бондарчук, знаходився неподалік. Як зараз пам'ятаю – сидимо в нашому наметі, п'ємо чай. Їжі було вдосталь, але ніхто не їв. Мовчки сидимо. Ніхто не дивиться на годинник, та й нікого не хвилює час. А ще до всього і годинник, що на будинку профспілок, згорів. У кожного свої думки, і всі вони про Україну.

У той вечір Сергій був сумний, подавлений. Для нього це не було характерним. Він не відрізнявся особливою збудженістю, але завжди був врівноважений. Його не можна було назвати людиною настрою. Таким, як тоді, я його ніколи не бачив. Уже зовсім пізно він вирішив піти до свободівців. «Я піду до своїх» - це були його останні слова. Ми навіть не могли передбачити його тривогу, його відчуття. Адже своєю енергією та оптимізмом він вселяв надію, підбадьорював. Таким ми його знали. А тоді мовчки потиснули руки. Останній потиск руки.

Розподіливши обов'язки, чергування, ми полягали на відпочинок. Але сон не прийшов. Близько третьої години ночі з Прокоп'юком Сергієм заступаємо на чергування. Вирішили пройти через Хрещатик, там було не дуже людно. Здивувала велика кількість зарубіжних кореспондентів. Вони брали в нас інтерв'ю. В глибині душі поселилося відчуття близької розв'язки…

На ранок нас залишилося п'ятеро (я, Коханюк О., Прокоп'юк С., Решетнік Ю.) – більшість повернулася додому. Не встигли вони ще з Києва виїхати, а на Майдані почалося неймовірне. Об 11 годині мені вже зі Старокостянтинова зателефонували, що Сергій загинув. У тій ситуації найти його було просто неможливо. Ми в цей час уже прорвали дві барикади на Європейській площі та біля стадіону. Одночасно зміцнювали свої укріплення. Ледь живі повернулися в намет під вечір. Лише тепер ми могли говорити про смерть друга…

Мені запам'яталося його рукостискання – воно завжди було міцним. Уже по тому, як він тис руку, відчувалися основні риси його характеру – упевненість, настирність, а разом з тим і спокій. А його погляд! Він дивився прямо у вічі. Відчувалося, що у своєму житті він не мав жодного ворога. Навіть, якщо це були ідеологічні противники, то ворогами вони не могли стати – Сергій не вмів ворогувати. Героїзм саме таких людей, як Сергій, зміг повалити режим, який завів країну до занепаду та розколу.

А ще скажу, що то був справжній патріот. Він так любив Україну. Ми часто з ним розмовляли. Та в одних людей усе на розмові і закінчується, а Сергій Україну любив справами. Україна, для України – це його кредо.

Такі, як він, назавжди залишаться в нашому житті. Відтепер він став нашим героєм.

Соратники, однодумці Сергія Бондарчука:
Олександр Коханюк, голова районної ради;
Володимир Булич, депутат Старокостянтинівської міської ради;
Сергій Прокоп'юк, депутат Старокостянтинівської міської ради;
Юрій Решетнік

НЕБЕСНА СОТНЯ – ДАЙТЕ ГЕРОЯМ НОВІ ТІЛА!

Ти тільки не запитуй мене, чому, друже,
але хтось там, нагорі, добре до тебе ставиться
Курт Воннегут, «Сирени Титана»

Сергія Бондарчука — однодумця, українця, друга, згадуємо постійно і часто… Спілкуємося з ним тепер уже на духовному рівні. Він спокійний, усміхнений, упевнений, радісний за нас, за Україну, за людей. Він уже бачить трохи ширше, ніж ми, а тому в складі Небесної Сотні допомагає нам будувати Мир, Україну і Світ. Він це робить – бо він знає, що – повернеться.

Він учив трьох наших дітей, безпосередньо і прикладом, будучи Вчителем школи, в якій вони навчалися. Він був прикладом особливого патріотичного ставлення до України, прикладом нашої перемоги над темними антиукраїнськими силами. Його посмішка, переконання, потужні вишиванки – все нагадувало про те, що арійський народ духовного Трипілля відроджується, стає на ноги після тисячолітнього духовного рабства псевдорелігії і трьохсотлітньої московської сваволі-неволі.

Ми часто з Сергієм спілкувалися, торкаючись духовних тем, які неодмінно пронизувала думка про звільнення України, її великого розквіту і прикладу для всього світу. Дискутуючи, маючи власні точки зору, сходилися в одному: Україна — центр світу, вона серце землі. Навіть за формою територія України нагадує серце з крапелькою любові у вигляді Криму.

Якось ми заговорили про чотири простори буття, такі собі чотири поверхи нашого життя - простір страждань, боротьби, пригод і Простір Волі. Міркували, що ми як нація Мудреців-брахманів маємо обов'язок рухатися з нижніх просторів у вищі - у Простір Волі. Сергій тоді сказав: «Я рухаюсь до Простору Волі, але буду в просторі боротьби – боротись за Україну». Він знав, що говорив.

Кожне наше слово є Віщим. Сергій віщував, знав, творив свою долю. Козаки-мудреці знали, що «Смерть – це середина життя». Ми приходимо в цей світ не один раз. Ми божественно-духовні сутності, що постійно вдосконалюються шляхом багаторазових перевтілень у фізичному тілі шляхом реінкарнації-палінгенезії.

Українці, що полягли за нову Україну, прагнули нового, світлого, вільного життя, а не відтворення старого кола принижень і рабства. Вони добровільно обрали цей шлях, отже, є Світлими Пасіонарними Героями.

Підтримаймо наших полеглих Героїв позитивними, радісними емоціями. Саме так робили наші арійські предки, які вшановували померлих героїв тризною – славленням їх військовими іграми і бенкетами. Плакати треба не від жалю до них, а від замилування красою їхнього подвигу і вдячності Богу за те, що нам пощастило жити з такими шляхетними людьми.

Прикладом цьому є вихід у світ цієї книги про Сергія Михайловича Бондарчука – мудрого і шляхетного українця, Героя України.

Через 40 днів після смерті безсмертний людський дух Сергія Бондарчука остаточно звільнився від земних оболонок і вже готовий до нового земного перевтілення. Ми, нині сущі, маємо використати наше життя для власного психічного і тілесного очищення, після чого зачинати дітей і запрошувати до себе духовні сутності героїв. Це найкраще, що можна для них зробити.

Дайте героям нові тіла!

Ті, що це зроблять, матимуть прекрасних дітей і стануть щасливими батьками.

Ось так шириться Слава України і Слава Героїв.

Герої Небесної Сотні, Герої, що гинуть на Донбасі, звільняючи людство від московського імперського морокобісся, обов'язково до нас прийдуть в нових тілах, продовжуючи славу України, славу свого Роду.

Ми знаємо, що і тут, на землі, і в іншому світі ми єдина духовна нація аріїв-українців, що має Місію і велике Щастя цю місію реалізовувати. Як сказав пророк Тарас Шевченко: «і мертві, і живі, і ненароджені»

Сергію - тобі вічна пам'ять – і повертайся!

Слава Героям Небесної Сотні, Слава Україні! Повертайтеся, Герої.

Сергій Стецько й Олена Бєліцька,
друзі й однодумці Героя Небесної Сотні Сергія Бондарчука

Коли є духовність, то будуть і герої

Про Сергія Бондарчука можна говорити багато – він прожив славне життя, за час якого зумів пройти через пошуки і відкриття, через страждання і кохання. Але у всьому він був правдивим. І це основне. Тепер, коли його не стало, постало стільки питань і я постійно шукаю на них відповідь.

- Що є смерть Сергія?

- Це втрата Людини. Глибокомислячої, яка мала аналітичний розум, щировіруючої, патріота України. Заради України він пішов на смерть. Його смерть мала ідейну мотивацію, як і його життя.

- Патріотизм?

- Так, це, коли постійно себе питаєш: «Що я можу зробити для України?» І робиш. Його віра в Україну була дієвою. Він постійно формував навколо себе громаду, і йому це вдавалося. Переконливо, настирно. Без ораторства, але дуже щиро.

- Яким Сергій був у повсякденному житті?

- Перш за все дуже роботящий. У ньому відчувалася сила людини, про яку кажуть «наче віл». Віл не в фізичному розумінні, а в найбільш позитивному – без заперечень, з розумінням того, що це належить зробити

саме йому. Він виконував усяку роботу. Його робота облагороджувала. І все інше було в нього благородне. А ще стриманий до здивування. Терплячкий. Та основне - порядний.

- Сергій жив у радість?

- Радість для нього була в самореалізації. А ще він, не як усі, вмів радіти за інших – за своїх учнів. Це був феномен – викладав фізику, а вони з його подачі ставали патріотами. Радів за спільну справу. Це була радість самодостатності.

- Яким було його життя?

- Воно було, як і в кожного індивідуальним. Він пізнав усе – кохання, батьківство, смерть батьків, народження сина. Встиг виростити дерево. Воно щовесни тепер цвістиме. Сергію забуття не буде .

- Що він думав, ідучи під кулі?

- Спитав себе, що ще можна зробити для України, і пішов. Це була остання відповідь на його споконвічне запитання.

- Де він зараз?

- Через 40 днів душа вже виражена в атомних згустках . А тому він всюди, де і ми. Він чує нас, бачить. Кажуть, що смерті таких людей і саме такі смерті очищають карму нащадків до сьомого коліна вперед. Душі людей, які стояли за правду, благосні. Всесвіт їх сприймає.

- Що є геройство?

- Скажу: героїзм. Це не повсякденне явище. Герой – випадок, екстрім. Це рішення в одну мить. Але екстрім не випадковий, а саме той, що як пазл, збігається з духовним баченням. До цієї миті людина готується все життя. В Сергія було готове рішення саме на таку ситуацію. Ситуація не застала його зненацька. Духовно чекав. У своїй свідомості він вибудував схему, і вона діяла. Якщо є дух, будуть і герої. Сергій мав сформовану духовність і праг свого подвигу.

- Сергій був у пошуку?

- Так. Він постійно себе шукав. Йому вдавалося знаходити відповідь на всі життєві питання. Тому не дивно, що помер він сформованим. Без щербинки. Все зрозуміло і все прозоро. А від того ще болючіше.

- Що залишив він нам?

- Правду. Як потрібно жити і як потрібно вмерти. Навчив, що жити потрібно в мирі, прагнучи духовної рівноваги. Залишив спадок Учителя. І ми вже зараз побачили, що проблемою №1 в Україні є не фізика, а патріотизм. Це Сергіїв дороговказ для нас. Навчив вірити. Навчив трудитися – його натхненна праця проросте пишною кроною.

Віктор Кошуба, художник, викладач художньої школи

Він прийшов захищати українців

З Сергієм Бондарчуком уперше я познайомився в Старокостянтинівській гімназії 2002 року під час бурхливих подій, пов'язаних із звільненням з посади керівника цього навчального закладу. На той час Сергій Михайлович був завучем гімназії і на нього керівництвом міськвідділу освіти було покладено обов'язки директора. Я відстоював позицію дотримання законності при вирішенні проблеми і тому без великого захоплення сприймав будь-кого на боці крівництва відділу освіти. Тому перше знайомство відбулося досить прохолодно.

А далі був великий період світоглядного зближення. Аж доки Україною не почав правити кровожерний зек.

Пригадую, як перед мітингом, що відбувся на початку грудня 2013 року в Старокостянтинові (після побиття студентів на Майдані), я зателефонував Сергієві і запитав, чи можемо перекинутися кількома словами. А він у відповідь: «Після уроків! Ти ж знаєш, як за мною стежать». Так, це сьогодні багато хто з поплічників зеківського режиму вдає із себе ледь не поборників демократії, а тоді потрібно було витримувати і зловісний блиск в очах відвертих ворогів і цькування лакуз та нишпорок.

Якось уже в кінці січня 2014 року постало питання створення у міській раді «Народної ради» як міжфракційного об'єднання депутатів. Сергій щойно повернувся з Євромайдану і беззаперечно підтримав цю ідею, принаймні був упевнений, що члени місцевої «Свободи» обов'язково виконають рішення Києва. Він був упевнений, що лише потужний голос усього народу зможе подолати злочинний режим.

Початок лютого 2014 року показав, що влада готується до насилля. На майдані в Києві змінилися настрої і все частіше серед учасників було чути: «Перемога або смерть».

18 лютого від міської ради від'їжджав на Київ мікроавтобус. Підходили хлопці. Хто мав хороший військовий вишкіл, то був добре екіпірований. І тут підійшов Сергій. Він вирішив знову їхати на Київ, щоб визволяти українців. Я спробував пояснити, що там, на барикадах, коли влада уже «пустила першу кров», потрібні фахівці. А йому, як керівнику партійного осередку, варто було б зібрати Майдан у місті. Та хіба ж можна було його зупинити? Він мав йти попереду всіх. Він пішов попереду, щоб своїм тілом загородити українців, а своєю мужньою смерттю розігнати ворогів…

Микола Хіцінський, рухівець.

Він учив жити в європейській державі

Я пам'ятаю Сергія із студентських років. Пам'ятаю, як з дипломатом у руці йшов по вулиці Уральській в інститут впевненою ходою і задумливим , але привітним поглядом.

Разом у 1983 році влаштовувалися на роботу у школи району, а потім гордо приймали на сцені Будинку офіцерів під час серпневої конференції вчителів вітання від керівництва району: молодь. що розпочинала педагогічну діяльність. Ці вітання стосувалися мене і Сергія.

Але через тридцять років після закінчення інституту ми знову разом їхали на зустріч із своїми однокурсниками. Скажу відразу, що дорога, яка колись здавалася такою довгою, промайнула як одна мить. Ми з Сергієм згадували навчання, спільних знайомих, викладачів, студентське життя в гуртожитку.

По дорозі Сергій не випускав з рук телефон. Йому постійно телефонували однокурсники, чекаючи зустрічі з ним, а він у свою чергу весь час підримував зв'язок із другом із Дунаєвець, обговорюючи, хто приїде ще. Не забував він і зателефонувати своїй коханій дружині, повідомляючи про те, де вже знаходиться. Коли чув голос своєї Танюшки, то в очах можна булопобачити радість і почути слова «Я вечором буду вдома».

Ми багато говорили про школу, про проблеми, які є в сучасній освіті, але він не нарікав на обраний шлях педагога, а навпаки, шукав спосіб подолання тих проблем. І задля справедливості варто зазначити, що йому це вдавалося.

А ще він мріяв випустити свій підручник з фізики. «У мене є багато матеріалу, розроблених задач, тільки потрібно все систематизувати», — говорив Сергій Михайлович. Він мріяв про підручник, який допоможе учням здобувати знання, перевірений на власному досвіді роботи, «тільки немає зараз часу зайнятись цим, бо необхідно думати, як зробити так, щоб Україна була без корупції і брехні», — продовжував Сергій.

З великою любов'ю і гордістю розповідав Сергій і про свого сина. Володя для нього - це найвища нагорода, яка була у його житті. Він мені розповів дивовижну історію про свого сина, яка мене приємно вразила і дуже запам'яталася. «Одного разу сиджу, перевіряю зошити своїх учнів, було дуже багато помилок, зошити червоніли від виправлень. А поряд Вова займався своїми справами. Він навчався тоді ще у початкових класах,

а я перевіряв зошити учнів восьмого класу. І тут запитання: «Тату, а чому діти так багато помилок допустили?» Я йому показав, на якому етапі учні помилилися. Вова взяв книжку із рівняннями і сів за стіл. Я за роботою не звертав уваги, що він робить, але через деякий час підходить до мене і показує декілька правильно розв'язаних таких же рівнянь, з якими не впоралися мої восьмикласники. Я не повірив своїм очам, а він це зробив». У мене зразу в голові майнула думка, що тільки в розумних батьків можуть рости такі обдаровані діти.

Але найбільше часу під час розмов, звичайно, ми присвятили подіям у нашій державі. Глибоко в думку запали мені його слова: «Мені нічого не треба. В мене є робота, будинок, син має гарну роботу. Я б хотів щоб тільки в Україні люди жили щасливо». Після цих слів я зрозуміла, що я мала можливість майже чотири години спілкуватися з Великим патріотом України, який, на жаль, не дожив до того часу, щоб побачити нашу державу такою, про яку мріяв. Але герої не вмирають, вони вічно живуть.

Таким героєм і патріотом своєї держави назавжди в моєму серці й спогадах залишиться і Сергій.

Ганна Хіцінська, колега

І жив він так, як говорив

Щоранку його, цілеспрямованого, усміхненого, з відкритою щирою посмішкою можна було побачити на вулиці І.Франка. В одній руці – чорний портфель з дитячими зошитками, в другій – важкий пакет з черговим номером газети «Свобода». І погожого ранку, і в негоду – із сонячною сяючою посмішкою. Його жодного разу так і не змогла назвати просто Сергієм, хоча й молодший за віком, а лише Сергієм Михайловичем, Вчителем фізики.

Найяскравіший спогад про цю світлу людину – це його зустріч із старшокласниками з нагоди Дня пам'яті героїв Крут. Ідея про організацію зустрічі виникла ще у 2011 році, коли була присутня на такому ж заході в гімназії. Дуже захотілося, щоб його розповідь почули й наші школярі. І ось ця зустріч відбулася.

…В актовій залі – голці ніде впасти, як завжди гамірно, чути сміх, вигуки. До зали заходить Сергій Михайлович, і гамір потроху вщухає.

Він звертається до старшокласників, як звернувся б до тих їх ровесників, які загинули під Крутами, з болем, який аж кричить в його очах. Відчуваю, як хвилюється – чи ж зрозуміють його нинішні юнаки і юнки. А вони розуміють. Хто мовчки витирає сльози, дехто схилив голову, задумавшись.

І тоді, коли оголошує хвилину мовчання за загиблими, відчуваю єдиний подих усіх присутніх, найвищу точку єднання.

Коли ж повідомляю, що наш гість працює вчителем фізики в гімназії, зала зривається оплесками і подивом. Учитель фізики, який так глибоко знається на історії України! Він разом із старшокласниками співає державний Гімн, і звучить він по-особливому гордо, цей хор, солістом якого є Сергій Михайлович Бондарчук. На його заклик «Слава Україні!» стоголосо відгукується «Героям Слава!»

Зустріч закінчилася, а його оточили учні, про щось запитують, слухають пісню про героїв Крут, зацікавлено просять дати адреси сайтів, де можна знайти матеріали про героїчний бій під Крутами. Вони повірили у все, що він, Учитель, їм розповів. Він і жив так, як розповідав: чесно, правдиво, з вірою у майбутнє країни, у майбутнє її юних громадян.

Слава Герою України Сергію Бондарчуку!!!

З великою повагою, шаною до Героя директор Старокостянтинівської загальноосвітньої школи І-ІІІ ступенів №1 Надія Василівна Гудзь

Друже Сергію!

Згадую, як ми разом з координаторами конкурсу «Левеня» з усієї України піднімалися на Говерлу. Дорога досить тривала, тож мали час на розмову.

Найбільше, звичайно, говорили про школу. Сергій жив шкільними проблемами, хотів і робив усе від нього залежне для задоволення потреб учнів у якісній освіті. Дуже багато зроблено ним для популяризації фізики. Саме завдяки Сергію конкурс «Левеня» став популярний у навчальних закладах м. Старокостянтинова і за два роки кількість учасників стала однією з найбільших в області. З жалем згадувалися ним роки, коли був відірваний від школи, і з гордістю, як про рідних дітей, розповідав про досягнення школярів, випускників. Говорили про плани на майбутнє, у яких знову ж таки була школа, учні. Іншого Сергій і не хотів для себе.

Як про подію, що сталася зовсім недавно(прожилили вони в шлюбі 33 щасливих роки), згадував Сергій і про зустріч з коханням усього свого життя - Тетяною. Разом вони завжди долали всі труднощі й ділили радощі.

Складна дорога в розмовах проходила швидко й непомітно. Сергій - колишній спортсмен, я -турист, більш досвідчений у горах. Розказуючи про свої походи в гори, я обмовився, що з усіх підйомів на Говерлу цей для мене перший, коли я ні за кого не відповідаю, коли хочеться перевірити свої сили і рухатися якомога швидше і, можливо, бути в числі перших. Тож коли ми вдвох непомітно в розмовах випередили всіх колег і вже підходили до вершини, Сергій на крок відстав і дав мені можливість реалізувати свою мрію. Правда, спуск мені давався легше, але я пропускав першим Сергія.

Ось таким він і залишиться назавжди в моїй пам'яті: сильним, закоханим у життя, готовим служити людям та рідній Україні. Вічна слава Герою!!!

Віктор Гудзь, методист фізики Хмельницького обласного інституту післядипломної педагогічної освіти, колега і товариш

«Банду цю треба зупинити!»

З Сергієм Михайловичем потоваришував відразу, як тільки став працювати в гімназії. Ні для кого не секрет, що в освітянській галузі не так уже й багато чоловіків, тому було приємно зустріти не просто колегу, але й однодумця, з яким і заприятелював. Мені імпонувала його порядність, виваженість, безкорисливість, щирість, яскраво виражена громадянська позиція. Завдяки йому став однопартійцем, бо сповідую ті ж ідеї, за які поклав голову мій побратим. На жаль, хвороба завадила мені бути на Майдані.

Про свою готовність до рішучих дій, навіть про готовність загинути за свої переконання Сергій Михайлович зізнавався мені в приватних приятельських розмовах, особливо в останніх, коли протистояння на Майдані стало набувати драматичного характеру. «Вони ж озброєні, а ви не захищені нічим. Можуть убити», – казав я при останній зустрічі. А Сергій на те відповів: «Хай навіть і вб'ють, але банду цю треба зупинити!» На жаль, убили… Загинула така Людина! Дай Боже, щоб не марно.

Геннадій Зелінський, учитель музики Старокостянтинівської гімназії, керівник муніципального народного хору «Доброслав», член міської організації ВО «Свобода», друг Сергія Бондарчука

Сумуємо

Його земний шлях був щедрим на добро, людяність, любов. У цій Людині з великої літери поєднувались сила духовності і світлий розум з надзвичайною працездатністю, вимогливість до себе з відповідальністю за долю колег, рідних та близьких. Боляче говорити про Сергія Михайловича вже у минулому часі. Його немає серед нас, та лишаються його добрі справи. Лишається пам'ять. Світла і незабутня. І допоки вона буде в наших серцях - доти житиме серед нас ця гарна й мудра людина.

Виконавчий комітет Старокостянтинівської міської ради

Його квітуче життя обірвалося — і сльозинки учнів рясним дощем упали на землю

Сергій Бондарчук. Його убили... і незагоєна рана з'явилася на серці Старокостянтинова. Його квітуче життя обірвалося - і сльозинки учнів рясним дощем упали на землю. 40 днів минає від того, як його не стало, а кохана дружина все не вірить і кличе свого любого Сергійка. І його дорослий син дитячими очима виглядає батька.

Він був цілим світом - ніжним чоловіком, відданим батьком, мудрим учителем, принциповим громадсько-політичним діячем, справжнім патріотом рідної землі, активним учасником Євромайдану, головою Старокостянтинівської міської організації ВО «Свобода», помічником-консультантом народного депутата України Ігоря Сабія, вчителем Старокостянтинівської гімназії. Він був скромною порядною людиною з теплою посмішкою. А став! Світлою пам'яттю, Героєм Небесної Сотні, прикладом того, як потрібно любити Україну.

Сергій Михайлович народився 9 вересня 1961 в селі Губин Старокостянтинівського району. Загинув у розквіті життя... 20 лютого 2014 на вулиці Інститутській у Києві від кулі снайпера, коли виносив поранених.

Герої не вмирають! Вони у наших серцях навіки!

Громада Старокостянтинова

Він став мені справжнім другом

Коли доторкаєшся до пам'яті, то події вже не важливі. Пам'ять виражається чуттями. В пам'яті на ім'я Сергій лише теплі відчуття.

Я не пам'ятаю дати нашого знайомства, бо точно знаю, що після перших слів він став мені другом. Справжнім.

Що в цьому понятті? Правда. Сергій ніколи нічого не таїв. Він жив відкрито і правдиво. Жив без виклику. Дуже скромно.

Але його скромність була наповнена глибоким і принциповим змістом. Він завжди мав мету. Мету, до якої вперто крокував. У нього і впертість була скромною, бо спряжена із правдою.

Сергій мріяв назвати одну з вулиць міста імені Євгена Коновальця. І щораз в перипетіях з перейменуванням вулиць ніяк не вдавалося здійснити його мрію. «Знову не вийшло?» - питав він. А в питанні стільки надії… І стільки впевненості, що це станеться.

Його мрії були глибоко вмотивовані. Це були не мрії мрійника, а мрії людини, яка вже знала, що все задумане реалізується. Будучи фізиком, захоплювався історією України. Відкривав для себе імена. Та найбільшими його героями були Є.Коновалець і С.Бандера. А все тому, що найшов він у їхній долі щось співзвучне з долями односельчан, свого діда. Дід був особливою гордістю Сергія - в 1933 рятував пухлих з голоду колгоспників.

Мені тоді думалося, що про таких людей, як Сергіїв дід, потрібно писати, а тепер доводиться писати про Сергія.

…Якось опівдні телефонний дзвінок: «У Кам'янці - Подільському відбудеться факельна хода, приурочена пам'яті крутянців». Я та моя колега Лариса Гринишина згодилися поїхати. Зима, холод. А навколо натовп молодих патріотів. Сергій зі всіма спілкувався. Він усіх знав. І від того було так тепло, так затишно. Через усе місто йшли з вогняними факелами, скандували «Слава нації. Ні окупації». На площі співали гімн. Тоді це було мало не крамольним. Назад поверталися щасливими. Та найщасливішим був він – Сергій.

Лише тепер я зрозуміла, що значить бути сучасником. Сергій проспівав свій короткий життєвий славень в унісон часу, в якому жив. Він, його поведінка була близькою та зрозумілою всім – до нього тягнулися молоді, він умів їх підтримати, зрозуміти, його поважали старші. Для кожного було у нього тверде впевнене слово, лагідна порада. Щосуботи моя мама прагла пройти повз намет, де Сергій роздавав газети – їй так було приємно затриматися на хвилинку, поговорити з ним, побути в його товаристві.

Намет. Це окремі спогади. Дощ, сніг… Сам, не ховаючись за молодих. І така буденна робота – роздати газети. Ні! Не газети роздавав Сергій. Це він часточку душі кожному з нас дарував. Дарував словом, поглядом, порадою. І жодного разу біля його намету не було роздратованої розмови, сварки. Спокійно і впевнено. Часом виникали суперечки. Сергій вмів тримати ситуацію під контролем. А тому суперечка не переростала в розбрат. І зовсім не тому, що поступався. Навпаки, він умів відстоювати себе, свою думку. Але не як усі, а силою духу. Він усе робив мирно, спокійно. Таким і залишився в пам'яті.

Сергія завжди дивувала людська непорядність. Не дратувала, як, скажімо мене, а саме дивувала. Він здивовано питав: «Як так можна?» Не кривити душею, не лицемірити, відректися від кривди – це були його принципи.

А що варта його увага. Він знав, які свята я святкую і щораз телефонував або сам приходив. Він завжди пам'ятав про нас, про всіх!

Такі люди якщо приходять у твоє життя, то назавжди. Він ніколи не піде з нашої пам'яті – він створив собі пам'ятник у наших душах.

До тієї фатальної миті я просто знала, що є Сергій, який в силу своєї життєвої правди зробить першим крок, скаже перше слово, стане попереду і заслонить нас від небезпеки. Так і сталося. Тепер, коли він своє сказав, я прагну жити, як Він, з його правдою.

Тетяна Скрижевська, директор Старокостянтинівської загальноосвітньої школи І-ІІІ ступенів №8 Старокостянтинівської міської ради Хмельницької області, друг, соратниця, однодумець Сергія Бондарчука

Сергій Михайлович Бондарчук — наш Герой!

Сергій Бондарчук назавжди запам'ятався мені у вишиванці і з усмішкою.

Мені подобався Сергій Михайлович своєю розсудливістю, виваженістю думки, адже це і не дивно: він - педагог. Такі люди мене приваблюють, тому що з ними є про що говорити, щось дізнатися, пізнати.

Під його проводом «Свобода» почала швидко розвиватися. І я також почав брати участь у громадських роботах «Свободи», стояв у наметах разом з молодими свободівцями, розповсюджуючи населенню листівки, газети, прапорці та багато іншого. Сергій Бондарчук запрошував мене на зустрічі з Тягнибоком у Хмельницький. Неодноразово я з ним їздив на мітинги до Хмельницького, Красилова, а також ходив на мітинги в нашому місті. Тиждень із Сергієм ми відстоювали в Красилові справедливість виборів до Верховної Ради нашого кандидата Ігоря Сабія. За активну участь у громадській роботі та за слушні поради він попросив мене бути його порадником. Можливо тому, що я старший. Сергій умів прислухатися до порад. З того часу ми і радилися. Це було цікаво, бо він умів прислухатися навіть до неординарної думки. А ще він зажди мав свій погляд на події. Тому розмови були не пустими, а змістовними.

Сергій Михайлович облюбував місце для намету біля базару в базарні дні, щоб інформувати населення свіжими газетами, а це близько біля моєї хати. В мене ж і зберігали майно, щоб не носити здалеку.

Одного разу ми з ним спілкувалися з приводу подій на Майдані. Рух саме почав набирати обертів. Я йому кажу: «Побили наших людей, ще можуть повбивати бандюги Януковича». А він мені: «Так, можуть, а що зробиш, якщо потрібно буде - підемо захищати нашу свободу, нашу гідність». Я тоді зрозумів, що це великий патріот нашої Батьківщини, він був уже тоді готовий віддати своє життя за нас, за свій народ, за наше майбутнє.

От так ми і помаленьку здружилися з Сергієм Михайловичем Бондарчуком.

Тепер, коли його не стало, у моїй душі утворилася велика порожнеча. Я не можу її нічим і ніким заповнити. Я просто відчуваю, як мені його не вистачає.

Останній спогад… Вівторок 18 лютого. Приблизно о 20 годині до мене зателефонував голова міського осередку «Свобода» Бондарчук Сергій Михайлович. Це в мене з ним була така остання телефонна розмова: «Петре Миколайовичу, ви бачите, як накалилась обстановка, потрібно завтра виставити намет біля старого універмагу». Я, знаючи з телевізора про події на Майдані, без жодних заперечень зразу дав згоду, але попросив про підмогу, тому що я не в змозі сам нести намет з металевим каркасом, стіл, скриньку для пожертв на газету. «Тобі допоможе Макоївець

Віра, і з транспортом щось уранці придумаємо». Цілу ніч я не спав, ми з дружиною дивилися штурм Майдану бандою Януковича. Протистояння припинилося лише насвітанку. Все, що ми бачили,- це був кошмар.

19 лютого, середа. Я з досвітком устав, попорав свою птицю і почав чекати, що хтось до мене прийде допомогти винести намет і його поставити, але ніхто не прийшов і не телефонував . Не зателефонував також і Сергій Михайлович. Він у цей час уже їхав до Києва.

20 лютого, четвер. Зранку я знову готувався до виконання завдання Бондарчука. Чекав допомоги, щоб виставити намет, але ніхто знову до мене не прийшов. Ми з дружиною з самого ранку не пропускаємо по телебаченню «Новини». Той ранок був найстрашнішим - почався наступ опозиції на захисників Януковича. На Майдані в рупор почали оголошувати про небезпеку, про те, що озвірілі захисники влади почали застосовувати снайперів. Я не відривався від екрана. Було відчуття безпорадності і страху. Біля першої години дня до мене підійшла дочка і каже (так обережно повідомила), що є інформація про загибель Бондарчука. Їй повідомив цю страшну новину чоловік. Мені було страшно повірити в таку новину. Я все ще чекав від нього дзвінка. Що робити, як? Чи прада це?! Я узяв мобільний телефон і з переляком у душі, що це може підтвердитись, набрав номер мобільного телефона Бондарчука. Неймовірними зусиллями змушував себе себе натиснути кнопку виклику, страхаючись, що хтось там мені підтвердить чорну звістку. У відповідь я почув лише: «Абонент недоступний….». Це було рівнозначне смертельному присуду.

На терені цих подій за останні дні - «Абонент недоступний»... На моїх очах забриніли сльози.

«Як бути, як жити без нашого провідника? Чому вмирають кращі, а всяка наволоч, яка порядним людям заважає жити, живе?» - вертілося в мене на думці.

У цей же день, пізніше, в новинах називали вбитих від куль снайперів, і як було жахливо слухати в цьому переліку прізвище нашого Бондарчука, нашого Героя.

Слава Героям, загиблим за наше світле майбутнє, за нашу волю!

Петро Миколайович Пшеничний , однодумець, друг Сергія Бондарчука

Ми Вас не забули, Вчителю!

Проходили секунди та хвилини горя,
Проходили, як вічність, як усе життя.
Довкола всіх горнула тиха хвиля болю,
Кров'ю лиш його закінчилась війна.

Минають дні, на серці нам не легше,
Не легше й на душі, бо бездна там.
І лиш одне, що гріє мені тіло вперше,
Що вчитель дарував свободу нам.

Учитель наш, повірте, після Вас вже
Світ не той, і ми тепер не ті, що були.
Дякуємо за волю, що для нас здобули,
Вічна пам'ять… ми Вас не забули.

Минають тижні, місяці жалоби,
Але безмежно хочу повернути час.
Віднині вічна пам'ять тим героям,
Що голим тілом боронили нас.

Роман Максимчук , студент ТНЕУ випускник гімназії,
учень, однопартієць Сергія Михайловича

Пам'ять про Сергія Михайловича житиме в поколіннях його учнів, випускників

Гімназія була другою домівкою Сергія Михайловича Бондарчука. Він ніколи не поспішав додому. Допомагав усім дітям, був уважним і терплячим до кожного учня, нікому й ніколи не відмовляв у допомозі.

Він працював у нашому закладі з 1997 року і за цей час зарекомендував себе як прекрасний, кваліфікований учитель, справжній фахівець.

Сергій Михайлович був чуйним до колег, користувався заслуженим авторитетом серед учнів, учителів, батьків. Я не пам'ятаю жодного конфлікту з його участю; не було жодного випадку, щоб він на когось був ображеним, чимось незадоволеним. Ми пам'ятатимемо його усміхненим, щирим, життєрадісним. Він – приклад для нас у всьому. Це добра, толерантна, чудова людина.

Пам'ять про нього житиме довго в поколіннях його учнів, випускників, які ніколи його не забудуть, не зрадять.

Боднар Лариса Миколаївна, директор Старокостянтинівської гімназії Старокостянтинівської міської ради Хмельницької області

Про вчителя, який своє серце віддавав дітям

Про вчителя, який своє серце віддавав дітям, і не тільки, про патріота, який сповідував ідеї націоналізму, жив заради них і протягом усього життя втілював у реальність слова: «Україна понад усе!», Сергія Михайловича Бондарчука.

О Боже, чому дозволив прислужникам банди Януковича забирати життя в українців, які хотіли жити у вільній, соборній та незалежній державі.

Не тільки я, але і тисячі інших, таких, як я, і навіть не таких, на початку осені 2013 року вірили, що Янукович все ж у Вільнюсі підпише Асоціацію з Європейським Союзом. Переважна більшість жила надією і не думала про Євромайдан.

Але коли цей виродок зрадив нас, заможних і незаможних, не тільки україномовних, але й російськомовних українців, татар, вірменів, всіх інших, для яких Україна стала їх Батьківщиною, почався Євромайдан.

Сотні тисяч вийшли на площі не тільки в Києві, але й по всій Україні.

Однак навіть і тоді ніхто не міг передбачити, що прихвосні Януковича насміляться дати вказівку бити наших дітей, снайперам стріляти у протестувальників, палити автівки автомайданівців, викрадати активістів, по лісах і посадках знущатися з них.

І в гущі цих подій був толерантний, як і належить учителю, спокійний, урівноважений, але палкий патріот своєї Батьківщини Сергій Михайлович Бондарчук.

Я дякую долі, що дала мені можливість працювати з ним в одному колективі тодішньої школи-гімназії №9. Тоді в навчальному закладі 80% учительського колективу складали жінки. Мізерна зарплати змушувала чоловіків, навіть з педагогічною освітою, шукати більш престижну роботу, щоб створити кращі умови для сім'ї.

Дуже в пам'яті закарбувалося, коли одного разу я бідкався заступнику начальника міського відділу освіти Тетяні Володимирівні Бондарчук, що ніяк не можу знайти в школу вчителя фізики. І раптом Тетяна Воло-

димирівна сказала: «А мій Сергій - фізик, візьміть - не пошкодуєте, він працює в Семенчука В.М.» Так спрацювала філософська категорія: «Випадковість - усвідомлена необхідність».

Перше враження мого знайомства з Сергієм Михайловичем було для мене бальзамом на душу. Переді мною стояв молодий чоловік, вище середнього зросту, якого природа наділила вродою, поважного виду обличчю надавали акуратно підстрижені вуса, коротка зачіска, спокійні рухи, чіткі і виважені відповіді на запитання, гарні манери поведінки.

І я собі подумав: «Школі - гімназії пощастило. Це буде вчитель від Бога». Було це в 1997 році.

А вже через кілька років Сергій Михайлович став улюбленцем учнів, педагогічного колективу.

Хочу, щоб читач повірив мені, що заслужити авторитет в учнів, учителів, батьків не так то просто. Але Сергій Михайлович здобув його завдяки своєму характеру, розумінню кожного учня, яскравому таланту педагога, своїм умінням оцінити правильно ситуацію, готовністю прийти на допомогу колегам.

Дуже скоро доволі складний предмет «Фізика» став улюбленим для багатьох учнів. Учителя боготворили, учителя поважали і любили. Більше того, багато учнів з фізики ставали переможцями міських та обласних олімпіад, лауреатами Малої академії наук.

Сергій Михайлович злагоджено співпрацював з викладачами Державного університету імені Т.Г.Шевченка, докторами наук, професорами, які читали спецкурс у школі-гімназії під назвою «Фізика живого». Мене дивувало, як швидко він знаходив спільну мову з різними людьми.

Збоку впадало в око, з якою батьківською теплотою він виховував свого єдиного синочка Володю, який, наслідуючи татуся, брав активну участь і ставав переможцем міських і обласних олімпіад з фізики.

Не раз доводилось мені бути на різного роду заходах, які відбувалися в місті: «Круглі столи», конференції, семінари, інші. Завжди, беручи участь у них, Сергій Михайлович відверто, переконливо відстоював ідею націоналізму, пояснюючи присутнім, у чому його суть, у чому відмінність від так званого інтернаціоналізму. Говорив: «Чим скоріше у нас буде більше переконаних патріотів - націоналістів, тим скоріше ми розбудуємо незалежну, соборну, унітарну державу Україну». Таким він був, таким назавжди залишиться в моїй пам'яті.

З невимовним болем директор Старокостянтинівської школи-гімназії
1992-2002 рр. Г.В.Мудрик

Ми мали честь працювати з Сергієм Михайловичем Бондарчуком

Сорок днів минуло після трагічної загибелі українців, що вийшли на Майдан у Києві за честь, гідність і свободу своєї Батьківщини.

Найкращі, найдостойніші, найчесніші Герої Небесної Сотні, Герої України. Вони загинули за майбутнє нової України – вільної, гордої, самодостатньої, незалежної країни. Народ, який вийшов під кулі за волю, вартий достойного життя.

Ми мали честь працювати з одним із героїв Небесної Сотні – Сергієм Михайловичем Бондарчуком. Дуже важко змиритися з тим, що маємо говорити про нього в минулому часі. Але у наших серцях він назавжди залишиться живим.

Чиста, сердечна, щира, віддана своїй справі людина. Йому було трохи більше 50 – ти, але він назавжди залишився ідеалістом. Сергій Михайлович мріяв про справді незалежну Україну і знав, що заради цієї мрії варто віддати життя. Нехай це звучить пафосно, а інакше і не можна сказати. Про героїзм і героїв говорять піднесено завжди.

Кожна людина приходить у життя з певною місією. У Сергія Михайловича вона була прекрасною: боротися за незалежність своєї Батьківщини і свободу свого народу. Він був сильною людиною і дуже надійною. В тяжкий і трагічний для країни час він підставив своє плече , на яке зміг спертися весь український народ.

Якщо нація має таких героїв, вона ніколи і ніким не буде скорена. Герої Небесної Сотні захищали Україну на Майдані, вони захистять Україну і перед Богом. и всі молимось за Героїв Небесної Сотні та за долю українського народу.

Молитва за долю українського народу

Всемогутній Боже і Творче світів!

Ти створив Небо й землю і все, що на землі. Найрозумніше сотворіння Своє, людину, Ти наділив любов'ю до свободи й волі. Ти дав їй зрозуміти, що свобода й воля, поєднані з боязню Божою, - це великий скарб, а будь – яка неволя – це велике нещастя.

Змилосердься, Господи, молимо Тебе, змилосердься над українським народом. Зітри кривду й неправду, що неволить його, а дай йому, Предобрий, зажити вільним життям, щоб не служив нікому, крім Тебе, і таким способом вільно прославляв Твоє Ім'я.

Слава Україні! Слава Героям Небесної Сотні!

Слава Герою України Сергію Бондарчуку!

Ткаченко Валентина Дмитрівна, вчитель світової літератури Старокостянтинівської гімназії

Дидик Ірина Іванівна, вчитель англійської мови Старокостянтинівської гімназії

Котюк Оксана Антонівна, вчитель біології Старокостянтинівської гімназії

Ми вдячні Богу, що він був у нашій долі

(40 днів без улюбленого вчителя)

Минуло сорок днів пам'яті по Небесній Сотні, яка, на жаль, уже більша, ніж Сотня, адже продовжують помирати бійці Майдану, не поборовши ран, отриманих у протистояннях за честь і волю нашого народу й матері України. На Майдані, Грушевського, Хрещатику, Інститутській все ще горять поминальні лампадки і лежать снопики квітів. Горять поминальні лампадки і в нашому Старокостянтинові, запалені у пам'ять про нашого краянина і побратима, Героя України Сегія Михайловича Бондарчука. Серед тих, хто вшановував світлу пам'ять Сергія Михайловича, були й учнігімнаії - його учні. З теплотою, щирою вдячністю і глибоким смутком згадують вони свого дорогого вчителя.

«Він був не тільки вчитель фізики, не тільки прекрасний фахівець, який допомагав нам здобувати добру освіту, - ділиться думками учениця 72 групи Ірина Зайчук. - Він був істинним патрітом нашої Вітчизни. А ще він залишився у пам'яті моїй як добра, порядна, надзвичайно працьовита людина. Як зараз бачу його - усміхненого, привіного, життєрадюного. Завжди в пам'яті його слова, яким раніше не надавала такого, як нині, значення: «Якщо не зараз, то коли боротися за нашу справжню Украшу?» Я вдячна долі і Богу за те, що він був серед нас, за те, що він зробив для нас і для Украши. Я впевнена, що всі ми, його учні, уся наша гімназійна родина, ніколи його не забудемо».

«З ним було завжди цікаво, він міг підтримати розмову на будь-яку тему, адже знав багато,і не лише фізику, - пригадує Іван Горох, учень 53 групи. - Сергій Михайлович добре знав Історію України, розповідав нам різні цікаві факти. Мене вразила його розповідь про героїв Крут, які до останку захищали Украшу, хоч ворог мав велику чисельну перевагу. Ніхто з нас тоді й уявити не міг, що вже через декілька тижнів наш учитель стане також Героєм, поляже в бою, вписавши славну сторінку в новітню історію України».

Максим Шумейко, учень 63 групи, призер і переможець міських, обласних і всеукраїнських олімпіад, відзначає не лише високий фаховий рівень свого наставника, а насамперед підкреслює, що Сергій Михайлович завжди досягав повного взаєморозумшня з учнями: «Він для мене був не просто вчитель, а порадник і друг».

Про душевну щедрість свого вчителя з теплотою згадуе учениця 61 групи Настя Нетичук: «Ви знаете, на уроках фізики панувала, я б сказала, надзвичайна атмосфера. Було з ним затишно, комфортно, навіть у морозні холодиі дні, коли вітер дув із північного сходу і в кабінеті фізики ставало досить прохолодно, ми якось не відчували цього. Цікаво пояснював, дуже доступно. Особливо мені подобалось, коли наш учитель, щоб ми краще

розумши, малював нам схеми на дошці, і ми справді розуміли краще. А запам'ятаються він мені насамперед як дуже добра людина».

«Так, Сергій Михайлович - справді дуже добра людина, - додає Настина однокласниця Тетяна Сукманюк. - Останнім часом я, на жаль, багато хворіла, а отже, довелось пропустити немало уроків. Не завжди вдавалось осилити пропущене самотужки, і коли я зверталась по допомогу до Сергія Михайловича, він, хоч був надзвичайно зайнятою людиною, ніколи не відмовляв, а пояснював терпляче і, я б сказала, навіть з радістю. Він справжній учитель і по-справжньому любив свій предмет, та щиро радів, коли хтось із учнів просив пояснити незрозуміле. А ще він умів порадіти з наших успіхів. Мені чомусь запам'яталось, як по-батьківськи тепло Сергій Михайлович вітав мою однокласницю Настю Рупчеву з її перемогаю на виборах президента гімназії. Він пишався своїми талановитими учнями, умів підтримати й розрадити, якщо раптом спіткала невдача. Ми всі сумуємо за ним. Хоча інколи здається, що він тут, що не сталося непоправне, що відчиняться двері -і він знову зайде до класу...».

Ні, на жаль, він уже ніколи не зайде до класу, не посміхнеться щирим, відвертим усміхом до вас, дорогі діти, і не почне свій урок. Однак той світлий земний слід, який залишив у ваших серцях Учитель, а тепер славний легіонер безсмертної Небесної Сотні, ще раз засвідчує про те, що життя його прожите немарно і що герої таки не вмирають.

Тетяна СУКМАНЮК, учениця факультативу «Журналістика»,
Лідія ЯРОХНО-ПРОКАЗЮК, керівник факультативу «Журналістика»

ТАКИМ ВІН ЗАЛИШИТЬСЯ У НАШИХ СЕРЦЯХ

Історія Небесної Сотні сколихнула не лише Україну, а й увесь світ. Так склалося, що й для Старокостянтинівської гімназії ці події стали власною трагедією для учнівського і педагогічного колективу. З життя пішов любимий учнями вчитель, шанований колегами педагог, професіонал своєї справи - Бондарчук Сергій Михайлович.

Сумують колеги... в учительській на столі портрет Сергія Михайловича у вишиванці, поруч живі квіти, на рушнику лампадка. Горить вогник пам'яті незгасимим полум'ям не лише за кольоровим склом, а й у серці всіх, хто його знав. Заступник директора з навчально-виховної роботи Катерина Йосипівна Демчинська поділилася своїми почуттями: «думками сприймаю, а ось серцем не можу. У Бондарчука звичка була уже після уроків на порожньому коридорі говорити по телефону. Його голос і розмова сприймалися як щось звичне, тому й закарбувалися в пам'яті. Кілька днів тому в цей же час хтось заговорив по телефону в порожньому коридорі школи. Я чітко усвідомлюю, що час назад не повернути і втраченого не знайти, а все ж таки вийшла з учительської, з якою надією — і сама не знаю, а по телефону старшокласник розмовляв...»

Діти прийняли цю звістку дуже боляче, по-своєму тремтливо переживали горе нарівні з дорослими, не стримували сліз, щирого жалю, співчуття і смутку. Смерть невблаганна, але усі ми розуміємо, що часом доля розпоряджається не завжди справедливо. Коли в мирний час XXI століття від снайперських куль гинуть люди, мимоволі задумуєшся над тим, чи такий вже він мирний і, головне, що далі, як жити, яке майбутнє? А наші діти уже не з підручників історії, а із свого життєвого досвіду усвідомили ціну боротьби за свободу, незалежність, гідність, демократію.

І діти пишуть - щоб висловити свої думки, поділитися переживаннями і тим уже невід'ємним у їх дитячих серцях, що залишиться назавжди у людській вічній пам'яті...

Сергій Михайлович віддав життя за майбутнє кожного із нас

Четвер, 20 лютого 2014 увійде в історію України як кривавий день. За наказом влади від снайперських куль у центрі столиці обірвалося життя сотні активістів. Серед них був наш дорогий учитель. Страшна звістка про загибель прилетіла в Старокостянтинівську гімназію. І в мене відразу виникло питання: «Як загинув? У мирний час від снайперської кулі?»

Сергій Михайлович любив Україну і віддав найдорожче - життя за її майбутнє, за майбутнє кожного з нас.

У школі він був не просто вчителем фізики, а вчителем усього, що є на світі. Він ніколи не дозволяв на нас, учнів, підвищувати голос, завжди був порадником і наставником. Наш учитель любив спорт, брав активну участь у змаганнях, був прикладом у всьому для нас.

При вході в гімназію портрет Сергія Михайловича обрамлений чорною стрічкою. Молодий, усміхнений, сповнений сил та енергії жити і творити...

Та, на превеликий жаль, — не судилося.

Вічна пам'ять і слава героям! Святим обов'язком для кожного із нас буде продовження розпочатої ним справи утраченого державотворення.

Крістіна ТИМКІВ, учениця 71 групи Старокостянтинівської гімназії

Ця втрата буде пам'ятатися кожному, хто знав цю прекрасну людину

Зовсім нещодавно гімназія втратила одного з найкращих учителів, Сергія Михайловича Бондарчука. Ця втрата буде пам'ятатися кожному, хто знав цю прекрасну людину. Я досі не можу повірити, що такий енергійний, завжди веселий, життєрадісний і водночас серйозний, мужній чоловік зник так рано з нашого життя. Жоден його урок не проходив дарма, він мав особливий підхід до кожного з учнів, був не лише хорошим учителем, відданим своїй справі, а й прекрасним порадником. Сергій Михайлович приходив на урок завжди з чудовим настроєм. Хотів, щоб діти фізику знали на всі «12». Бували різні оцінки, але завжди ми мали шанс їх покращити.

Він хотів усе зробити, аби життя було кращим, вірив, що незабаром Україна стане справді вільною й по-справжньому незалежною.

Він був патріотом. Не кожен з нас відважиться померти за Батьківщину. А він зміг... Не раз він влаштовував мітинги, пробуджував цим самим свідомість людей. Нам є ким пишатися, тому хай наш учитель - Сергій Михайлович буде завжди в наших серцях. Я рада, що в житті зустріла таку прекрасну людину. Він завжди залишиться в моєму серці й буде для мене прикладом для наслідування.

Герої не вмирають! Слава Україні! Героям слава!

Софія ДМИТРІЄВА, учениця 51 групи Старокостянтинівської гімназії

Своїми діями та працею він намагався змінити Україну

Коли згадую нашого вчителя фізики Сергія Михайловича, у мене перед очима постає образ людини, яка завжди несла тепло всім ближнім. Можна сказати, що це був чоловік, з уст якого ніколи не сходила посмішка, з ним завжди можна було поспілкуватися на інтелектуальні теми, адже це була високоерудована людина. Уроки Сергія Михайловича завжди були сповнені цікавими моментами, він намагався донести всі глибини фізики та астрономії до учнів, і це дійсно йому вдалося. Кажуть, що вчитель повинен бути від Бога, і це справді так, адже Сергій Михайлович був майстром своєї справи. Також, хочу наголосити на тому, що наш дорогий учитель був справжнім патріотом України. Своїми діями та працею він намагався змінити Україну, позбавити пут український народ, звільнити його від несправедливості й свавілля влади і забезпечити нам щасливе майбутнє. Заради нас усіх він віддав своє життя, щоб нарешті наша Україна стала справді демократичною і незалежною. Вірю, що в майбутньому вона буде процвітати і приносити радість українцям. Сергій Михайлович — це наш герой, Герой України, який назавжди залишиться в наших серцях! Адже герої не вмирають!

Марина МЕЛЬНИК, учениця 71 групи Старокостянтинівської гімназії «Життя Старокостянтинівщини», матеріал підготувала Тенятна Омелянюк

ВІН НАЗАВЖДИ ЗАЛИШИТЬСЯ В НАШІЙ ПАМ'ЯТІ УСМІХНЕНИМ Й У ВИШИВАНЦІ

Писала 20 лютого, одразу після того, як дізналась про загибель свого вчителя фізики. «На мою думку, треба бути повним ідіотом, щоб спокійно дивитися на все те, що відбувається в нашій країні. Я дивуюся тим людям, які можуть спокійно засинати кожного вечора і не боятися наступного ранку побачити ім'я близької людини у списку тих, хто загинув. Ця біда підкралася і близько до нас усіх. Мені надзвичайно болісно і прикро, що з мого життя та й з життя кожного з нас пішла Людина з великої літери — Сергій Михайлович Бондарчук.

Сергій Михайлович із тих людей, котрі були готові на все заради нашої вільної держави, він сміливо йшов до нашої спільної мети, незважаючи ні на що. Може, я й не знаю фізики на 12 балів, але Сергій Михайлович - справжній учитель. Він навчив нас бути людьми, що і є головним покликанням учителя. Я вірю, що в Україні є багато таких героїв, як він, і перемога буде за нами. Бо лише українська душа здатна так любити свою країну і відстоювати свою гідність, навіть ціною власного життя.

Сьогодні я сумую з приводу його загибелі і разом з тим пишаюся ним. Він залишиться в моєму серці назавжди. Вклоняємося і дякуємо йому за останній найважливіший урок, який він нам дав!

Слава Україні! Героям Слава! Слава нації! Смерть ворогам! Україна понад усе!!!»

Ірина Каленик, навчається в Краківській Академії ім. Мождевського

Навіки він залишиться в наших серцях!

У моїй пам'яті Сергій Михайлович залишиться людиною з надзвичайно великою душею та добрим серцем. Він був не простим учителем, а прикладом того, як любити та захищати нашу Вітчизну, як не бути байдужим до її долі. Навіки він залишиться у наших серцях!

Тетяна Пасічник, навчається в Києві

Сергію Бондарчуку

І в мороз до кісток, і в відлигу,
Відчайдушно, до крові, до болю,
Третій місяць, ламаючи кригу,
Здобувають собі люди волю.
Хто повинен був бути з народом,
Хто давав йому вірну присягу,
Захищає бандитську породу
І сприймає свій гріх за звитягу.
Так чому ж їх дивує супротив
Тих, хто б'ється за волю й свободу?
Всіх їх треба по черзі пороти
За порушену клятву народу!
Не стерпілись насилля та гніт!
Хтіли ставити нас на коліна?!
Під ногами мазута, і піт,
Й кров героїв – синів України.
Під ногами палаючі скати
І просякнута димом погода.
Запах їдкий, як порох гармати,
Запах нашої з вами свободи.

Богдан Сліпцов, студент КПІ, випускник гімназії, учень Сергія Михайловича

Сергій Михайлович був Учителем від Бога

Згадуючи Сергія Михайловича, можна сказати, що це - Людина з великої літери. Він був учителем від Бога, класним керівником мого сина. Я завжди відвідувала батьківські збори, які проводив Сергій Михайлович. Від нього випромінювалося тепло. У моїй пам'яті назавжди залишиться усмішка, яка ніколи не сходила з його вуст. Ніколи нікого не ображаючи, він казав: «Вони наші діти, і вони найкращі. І головне, щоб усі були здоровими». Сергія Михайловича приємно було слухати, тому що він говорив усе по суті і знаходив добре слово про кожного учня. Зустрівшись на вулиці, завжди запитував про дитину, розповідав про навчання у школі. Сергій Михайлович був відданий своїй справі й боровся за нашу незалежну Україну, за справедливість, за краще майбутнє дітей. Мої два сини із захопленням розповідали про його цікаві уроки фізики. Я з болем у серці і сльозами на очах згадую Сергія Михайловича. Для нас він назавжди залишиться живим.

Вічна пам'ять нашому Герою, Учителю!!!

Галина Реп'юк, мама учнів Сергія Михайловича Олега та Віталія Реп'юків

Сергій Михайлович відкривав нашим дітям зірки

Сергій Михайлович був досвідченим педагогом. Він міг багато чого навчити. Окрім ґрунтовної фахової підготовки, йому був притаманний вогник науково-творчого пошуку. Він прагнув дати глибокі, міцні знання, щиро радів успіхам і досягненням учнів.

Вважаємо Сергія Михайловича вчителем від Бога. Він вперше розкривав важливість, цікавість, красу предмета «Фізика» перед нашими дітьми та нами, їх батьками. Це педагог , що був для гімназистів і старшим братом, і Вчителем, і порадником, і мудрим батьком.

Завжди вміло поєднував вимогливість із повагою до дитини.

Висловлюємо слова глибокої подяки Сергію Михайловичу за те, що він прагнув виховати наших дітей патріотами України, справжніми людьми, учив їх любити рідну землю, рідне слово, захоплюватися справжніми сторінками історії нашої держави. Він мав неабиякий талант – дарувати радість успіху кожному учневі. Сергій Михайлович був мудрим творцем тієї гармонії, ім'я якій – зосереджена розумова праця школярів.

Він умів одночасно думати і про дітей, і про те, як доступно розказати учням про наукові винаходи. Ми запам'ятали Учителя наших дітей завжди усміхненим, привітним, у вишиванці, з класним журналом, дитячими зошитами та власноруч виготовленими для проведення фізичних експериментів приладами в руках.

Він вірив у те, що кожній дитині допомагає долати труднощі оптимізм, почуття впевненості у своїх силах.

Сергій Михайлович відкривав нашим дітям зірки, показував їх нашим гімназистам вечорами у телескоп, не рахуючись із власним часом. А тепер у Небесній Сотні він сам став Учителем-Зіркою. Вічна пам'ять і слава Герою-Учителю!!!

З великою шаною, вдячністю і любов'ю до нашого Героя батьки учнів та випускників Старокостянтинівської гімназії

Лист-подяка вчителю фізики Бондарчуку Сергію Михайловичу від батьків учнів 73 групи Старокостянтинівської гімназії

Кожна мама чи тато, віддаючи свою дитину до школи, сподівається,- що там її кровинку не просто навчатимуть, даватимуть знання, а й будуть любити і старатись виховувати особистість. І яке щастя для батьків, коли в навчальному закладі , дійсно, є вчителі, які ставляться до учнів, як до власних дітей – з любов'ю і турботою. Саме таким небайдужим учителем, талановитим вихователем став для наших дітей викладач гімназії – Бондарчук Сергій Михайлович. Уже після першого уроку фізики діти прийшли додому і захоплено розповідали про цю нову для них і виявляється таку цікаву науку. Лише справжній педагог та ентузіаст настільки майстерно зможе зацікавити учнів своїм предметом. Хоч далі їм довелось багато трудитись і не всім піддалась ця нелегка наука, але вчителя свого вони пам'ятатимуть завжди. Бо це були не просто уроки фізики, а справжня школа життя, яку викладав мудрий, чесний, добрий, щирий і привітний Сергій Михайлович.

Ми, батьки, не завжди, чесно кажучи, з великою охотою відвідуємо батьківські збори, особливо, якщо твоя дитина не зовсім старанний учень. Та коли виступав на батьківських зборах класу вчитель фізики Сергій Михайлович, то він завжди знаходив для кожного батька чи матері добре слово про їхню дитину, умів підтримати, мудро порадити і завжди готовий був допомогти. Попри завантаженість та чималу громадську роботу, Сергій Михайлович з радістю відгукувався на прохання учнів про допомогу, додаткове заняття. Терпляче і наполегливо пояснював після уроків те, що дитина не змогла засвоїти під час заняття. Це, дійсно, вчитель від Бога, талановитий педагог і мудрий наставник.

Батьки 73 групи гімназії щиро вдячні за турботу, невтомну та наполегливу працю, що переросла в міцні знання з фізики. Частина учнів нашого класу, завдяки заняттям Сергія Михайловича, добре склала ЗНО з фізики і це дало можливість їм стати студентами кращих вищих навчальних закладів країни.

Та найголовніше, що Сергій Михайлович зумів виховати не просто носіїв знань, а патріотів, чесних громадян своєї країни, яку він безмежно любив і за яку віддав своє життя. Саме він своїм подвигом та самопожертвою показав приклад молодим громадянам, як потрібно жити і боротися. Своїми справами, ставленням до роботи та громадського життя Сергій Михайлович навчив і нас, дорослих людей, батьків сімнадцятилітніх хлопців і дівчат, що означає бути справжнім українцем і як потрібно піклуватися про майбутнє своєї країни, адже це і є майбутнє наших дітей. Пам'ять про нашого Вчителя житиме у наших серцях назавжди!

Слава Україні!!! Героям слава!!! Слава Сергію Бондарчуку!!!

Батьки учнів 73 групи Старокостянтинівської гімназії

Нам його дуже не вистачає на наших земних життєвих дорогах

Дивно, боляче й гірко писати про Сергія Михайловича в минулому часі. Однак, на жаль, його немає вже на цій землі поруч з нами, хоча враження таке, ніби він усе-таки поруч. Ось зараз зайде до бібліотеки, поцікавиться свіжою періодикою, новинками літератури, історії, фізичної науки, а то й сам принесе книги й подарує бібліотеці. Він був гарним читачем, а тому й цікавим співрозмовником, і коло його інтересів стосувалося не лише вузького фаху – фізики. Як просвітянин і партійний керівник, добре розумів

значення знань з історії, рідної мови й літератури у формуванні громадянина, національно свідомої особистості. Тому часто разом проводили спільні заходи для юних гімназистів: конференції з проблем української мови, зустрічі з письменниками, науковцями, членами обласної «Просвіти», представниками місцевого козацтва.

Ніколи не зітреться з пам'яті остання зустріч – на Інститутській, на місці, де підступна куля снайпера змусила зупинитися його палке, сповнене любові до України , до людей і життя велике серце. З фотографії на липі дивився на мене спокійними, добрими очима наш Сергій Михайлович, а я зайшлася плачем. Підходили незнайомі люди, відомі державні й партійні діячі, іноземці, клали квіти, ставили лампадки, намагалися втішити мене, а я ніяк не могла зупинити сліз.

Він справді Герой, і хоч герої не вмирають, однак нам його дуже не вистачає на наших земних життєвих дорогах.

Ніна Мачнєва, бібліотекар Старокостянтинівської гімназії,
член ВУТ «Просвіта» ім. Т. Г. Шевченка

Він був моїм учителем фізики

Відкритий лист учениці

Його звати Сергій Михайлович Бондарчук. Він був моїм учителем фізики - одним із тих прекрасних, щирих і добрих людей, які допомогли мені отримати хорошу освіту, яка і допомогла мені опинитись там, де я є зараз. Як учитель, він дав мені неоціненний дар знань, за що неможливо віддячити. Ми жили в сусідніх хатах у місті Старокостянтинові. 20 лютого я подзвонила додому, коли зрозуміла, що почались страшні події в Україні. Мамі не додзвонилась, а тато з гіркотою в голосі сказав, що Сергія Михайловича застрелили на Майдані. В мене не викликало подиву те, що він був на передовій. Він був справжнім козаком - міцним, вусатим, щирим, життєрадісним, працьовитим і страшенно розумним. Дружина в нього - також учителька, і поетеса. Разом прожили 33 роки, є дорослий син, розумник. Сергій Михайлович виносив на руках пораненого, коли йому вистрелили в спину. Миттєва реакція на таку новину - сльози, злість, бажання допомогти. Так хочеться висловити вдячність його сім'ї за те, що він був такий у нашому житті, за те, що стільки для нас зробив. Для нас і для України. Всі ми, його учні, ніколи його не забудемо. Старокостянтинів обурений, усі прийшли на літургію, а вулиця, на якій Сергій Михайлович жив, названа тепер вулицею Сергія Бондарчука. Слава Героям України!!!

«Для перемоги майдану я віддав би життя...»

Похмурою виявилася середа 19 лютого. Жахливі події вимагали дій. Старокостянтинів урешті сконцентрував зусилля на відправці охочих сміливців з різних категорій людей - учителів, підприємців, керівників установ - їхати на Майдан. Півгодини на збори. Починаємо відправку. Про це оголосили. Сергій звернувся до мене з проханням поїхати додому, щоб узяти шолом. Коли приїхали знову до автобусів, які формувалися біля міської ради, Сергій попросив ще раз поїхати, щоб узяти мобільний телефон, який забув удома.

Сідаючи до авто, Сергій промовив: «Якась буде для мене невдача». Так ми рушили на Київ.

Їхали довго, об'їзними шляхами, щоб менше зустрічати оскаженілу, втомлену міліцію на блокпостах, які трусили буси, створюючи кілометрові пробки. У посадках вздовж дороги довелося звільнитися від речей, які б при виявленні затримали нас на довгий час. А от товаришам у першому бусі не пощастило. Зупинили та протримали декілька годин, щоб пересвідчитися, що кухонні ножі для хліба не є зброєю.

Важка дорога провокувала на різні думки. Попереду друзі щось розповідали, жартували, ділилися яблуками, горіхами. Сергій Михайлович

взяв два яблука, менше залишив собі, а більше віддав мені. Він був Такий у всьому.

На одній із заправок пили чай, каву, і я саме тоді звернув увагу вперше на його очі - втомлені, добрі. Не дивувався новинам з Інтернету, він їх знав.

Підхоплюючи розмови на політичні теми, кожен присутній мав змогу щось розповісти.

Лише в Сергія думки були інші. Про рідних та близьких, спомини про пережите. Розповідав про батьків із села, як будували будинок.

Багато говорив про дружину, її патріотичні погляди та національне мислення. В моїй пам'яті закарбувалися слова. На моє запитання, коли Україна стане державою без корупції, без запроданців, які на кожних подіях чи революціях міняють погляди, партбілети - на кабінети, Сергій відповів, що цей Майдан повинен щось змінити, і для перемоги Майдану він віддав би життя.

Уже крокуючи по Хрещатику, ми не замислювались, що в історії образ Майдану неодноразово повторювався і що дві революції на одне життя - це багато, але він крокував.

Пішли до наметів «Хмельниччина», він залишився біля «Свободи».

Коли разом зі студентами закінчили наповнювати пляшки «Молотова», я пішов послухати Луценка, там востаннє зустрів Сергія. Останній бутерброд, остання розмова, останнє прощання.

Минула середа... А Сергія нема. З гіркою новиною приїхали ми додому. Біля міської ради сльози, мовчання...

Георгій Висоцький, стаття з газети «Перша міська», №7(103), 27 лютого 2014 р.)

Герої не вмирають!

Цими днями Україна поринула в небачену жалобу, оплакуючи й проводжаючи своїх Героїв - оборонців Київського Євромайдану, а фактично - України. 82 людини вбито, сотні покалічених, пропалих безвісти. Криваві події в Україні сколихнули світ. Злочинна, нікчемна, корумпована, боягузлива влада оголосила власному народу війну, віддавши наказ убивати мирних людей з надією їх налякати й далі довічно правити й панувати за диктаторськими законами. Але прорахувалась, бо їй протистояв незборимий народ в особі мужніх Героїв, нащадків козаччини, гетьманщини, воїнів ОУН-УПА, для яких вільна Україна була вищим сенсом життя. Й ось цей найдорожчий людський скарб вони поклали на вівтар волі й гідності, достойного майбутття дітей, онуків. У суботу, 22 лютого, чи не весь Старокостянтинів із слізьми на очах прощався зі своїм Героєм - Сергієм

Михайловичем Бондарчуком. Сергію Михайловичу йшов лише 53 рік. Він був талановитим учителем фізики гімназії, лідером міської організації ВО «Свобода», помічником народного депутата І.Сабія, членом виконавчого комітету міської ради, доброю, порядною, щирою й світлою людиною, чуйним, турботливим, люблячим чоловіком і батьком. За інформацією російських ЗМІ такі люди називаються інакше - екстремістами, радикалами, фашистами. Очолюючи міську організацію «Свобода», він не міг миритися зі свавіллям влади й був щиро відданий ідеї реальної, а не декларативної незалежності України, у якій було б забезпечене достойне життя для усіх, а не лише купки владних бандитів, злодіїв та їхніх посіпак й прислужників від столиці до сіл і містечок. Його часто можна було бачити на мітингах, протестах - міських, обласних, всеукраїнських, у наметі за роздачею газети та інших агітаційних матеріалів ВО «Свобода». І коли народ піднявся на боротьбу, він не міг залишатись осторонь. Ще в середу він провів останній урок учням, розповідаючи, як потрібно любити Україну. Його вони запам'ятають на все життя. А в кривавий четвер, 20 лютого, на передовій Майдану, під свистом куль, він витягував з-під обстрілу поранену дівчину-волонтерку. Саме тоді його життя обірвала снайперська куля, влучивши в серце.

Ми всі бачили, як з Героями прощалися Майдан і Україна. До Старокостянтинівської гімназії, де працював С.М. Бондарчук, суботнього дня прийшли тисячі старокостянтинівців. Море квітів, вінків і сліз. За що, чому нелюди обірвали життя такій прекрасній, світлій людині, патріоту, як і десяткам інших побратимів? Покидьків неодмінно очікуватиме людська і небесна кара, горітиме земля під ногами, бо вже тікають чи намагаються утекти з країни, як щурі.

Попереду траурної процесії несли велике фото Героя у вишиванці. Складалося враження, його очі немов дивились у душу кожному, запитуючи, чи гідно ти живеш, чи готовий продовжувати справу життя тих, хто загинув у боротьбі до кінця, чи не схибиш у відповідальний момент. Державні прапори України, стяги ВО «Свобода», УПА, козацьких організацій майоріли за труною. Увесь останній шлях Героя несли на руках свободівці та бійці старокостянтинівської сотні Майдану. І увесь шлях звучало тисячоголосе «Слава Україні! - Героям слава!», «Слава нації! - Смерть ворогам!», «Україна - понад усе!», «Герой!», «Герой!», «Герой!», «Герої не вмирають - вмирають вороги!». Раз у раз звучав і Державний Гімн України. Символічно, що процесія проходила біля місця, де ще день тому бовванів пам'ятник Леніну, а тепер залишилось порожнє місце. Сергій Михайлович прагнув, аби знесли пам'ятник кату українського народу. Його волю виконано, і тепер світліше стало на площі, він не буде отруювати свідомість, його місце на смітнику історії. Ще одне його бажання - встановлен-

ня у місті пам'ятника генію українського народу Т.Г.Шевченку. Є сподівання, що цього року воно реалізується. Обабіч вулиць до самого кладовища стояли люди, віддаючи шану загиблому земляку. Постає запитання: а чи могло не бути стільки жертв та кращим стати життя в країні?.

Могло, якби була вищою свідомість людей, здатність аналізувати події та небайдужість. Пригадуємо, скільки голосів було віддано за кандидата в Президенти із судимістю, його партію та сателітів-комуністів. Хіба не знали, хто вони такі? Знали, але піддались улесливим обіцянкам, продавались за кілограм ковбаси, гречки, кілька гривень чи якісь інші особисті вигоди. Бо коли б революція пройшла в наших головах, душах і серцях, подібна трагедія не повторилася б і ми жили б інакше. Чому тільки на жертвах об'єднується і формується Українська Нація? Тож копіткої державотворчої роботи у нас ще достатньо.

На кладовищі отець Степан провів поминальну службу. Міський голова М.С.Мельничук закликав пам'ятати усіх Героїв за нашу перемогу й усвідомлювати власну відповідальність за долю України.

Слова вдячності, поваги і шани патріоту звучали з уст А.Науменка, М.Ваврищука - членів ВО «Свобода», Л.Бондар, директора Старокостянтинівської гімназії, І.Гончара, депутата обласної ради(ВО «Свобода»), В.Глушка, учня С.М.Бондарчука, С.Худого, який від імені бійців сотні вибачився за те, що не вберегли життя свого побратима, та інших. Лунали залпи з козацьких гармат, звучав Державний Гімн України.

Вічна пам'ять Великій Людині, Учителю, Патріоту.

Герої не вмирають!

Василь Дацюк, журналіст газети «Наше місто»

ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ!

22 лютого старокостянтинівці прощалися з учителем Сергієм Бондарчуком, який трагічно загинув на Майдані

Тисячі старокостянтинівців прийшли до Старокостянтинівської гімназії, де працював учителем фізики Сергій Михайлович Бондарчук, якого 20 лютого застрелив снайпер у Києві.

На похорон улюбленого вчителя приїхали та прийшли учні різних років. Сергій Михайлович працював у гімназії майже 20 років.

«Це не має бути похороном. Це величезний збір учнів одного вчителя», - перемовлялися в натовпі люди із заплаканими очима.

У цей трагічний для Старокостянтинова день плакали навіть чоловіки, які прийшли попрощатись з Сергієм Бондарчуком. У вестибюлі гімназії не було де стати. На подвір'ї також стояли люди. Тисячі живих квітів, сотні величезних вінків із різними словами вдячності та шани, словами невимовного горя та розпачу.

«Ми вас пам'ятатимемо, ми не зрадимо ваших ідеалів. Від учнів з великою шаною», - це лише маленька частина слів, якими рясніли траурні стрічки на вінках.

Старокостянтинів не збирав такої кількості людей в одному місці, напевно, ще з часів радянських парадів. Люди різних поглядів, різного віку прийшли попрощатись з одним зі своїх найкращих земляків.

Дружина, син, родина, учні, вчителі, колеги, партійці і пересічні мешканці міста після прощання у стінах гімназії величезною колоною рушили пішки до міського кладовища.

Вперше за часи незалежності старокостянтинівці об'єдналися і всю дорогу, понад 7 кілометрів, співали гімн України. «Слава Україні! Героям Слава! Герої не вмирають!»- всю дорогу від гімназії до кладовища чулося звідусіль.

До кладовища йшли більше двох годин. Біля кожної школи міста Вчителя проводжали учні останнім дзвінком. На вулиці виходили люди, які зі сльозами на очах дивились на цю трагічну процесію.

Зупинялися автобуси, машини, з яких виходили різні люди і з великим жалем та сумом схиляли голову перед Героєм України.

До кладовища дійшли практично у повному складі, не зупинила людей ні далека дорога, ні дощ, який час від часу намагався накрапати. Дехто йшов навіть з маленькими дітьми на руках, посеред велелюдного натовпу можна було розгледіти декілька старенських бабусь із палицями.

Поховали Вчителя із великими почестями, залпом та сльозами на очах присутніх.

За день до поховання на центральній площі міста відбувся мітинг-реквієм, на якому так само було сказано чимало гарних слів про Сергія Бондарчука, який очолював міську організацію ВО «Свобода», був членом виконавчого комітету Старокостянтинівської міської ради, членом ради сприяння розвитку освіти м.Старокостянтинова, вчителем-методистом, переможцем конкурсу «Вчитель року-2013» у своїй фаховій номінації.

Свого часу, після подій 30 листопада 2013 року, Сергій Михайлович збирав мітинги на центральній площі міста, готував звернення, неодноразово їздив на Майдан. Тоді мітинги біля Старокостянтинівської райдержадміністрації були не надто численними, не особливо відвідувала їх як міська влада, так і міські депутати. Після загибелі вчителя і кривавих подій 20 лютого на мітинг біля адміністрації зібралося чимало людей вперше з часів існування Майдану.

На 20-ій позачерговій сесії міської ради депутати вирішили перейменувати вулицю Вокзальну, на якій мешкав Сергій Михайлович Бондарчук, на ву-лицю його імені.

З білбордів міста на його мешканців дивиться Сергій Бондарчук, який загинув за майбутнє України. Неподалік від міської ради поставили лампадки біля портрета вчителя, вони горітимуть кожної ночі, ще довго на-гадуючи нам про розстріляних безневинних людей.

Дружина Сергія Тетяна Бондарчук говорить, що ще й досі чекає свого коханого чоловіка з Майдану.

У Старокостянтинівській гімназії ще довго не зможуть знайти заміну Сергію Михайловичу.

Вчителі згадують свого колегу найкращими словами, пригадують, що за всі роки свого вчителювання Сергій Михайлович не сказав жодному учневі поганого слова.

«Він умів з усіма знайти спільну мову. Його дуже любили за щирість, за працелюбність, він школі, дітям присвятив все своє життя», - згадує директор Старокостянтинівської гімназії Лариса Боднар.

Вчителі ж пригадують, як влітку Сергій Михайлович приносив до школи грушки зі свого саду і всіх завжди пригощав ними.

«Він завжди приходив дуже рано до школи. А цього понеділка не прийшов. Я досі не можу повірити, що він більше не прийде ніколи. Не передати, як ми всі - і вчителі, і учні - за ним сумуватимемо. Заміни йому місто не знайде ніколи», - згадує колега Сергія Михайловича Оксана Володимирівна.

Вже скоро буде дев'ять днів, як не стало Вчителя, а його учні й досі плачуть, згадуючи свого Сергія Михайловича, який відкривав їм зірки та вчив любові до України. Менші школярі не можуть зрозуміти, як так сталось, адже їх учитель не їхав на війну.

У приміщенні школи встановили дошку із фотографіями Сергія Михайловича. Діти на кожній перерві приходять до свого вчителя, йому присвячують вірші, твори, малюнки.

В Україні їх назвали Небесною Сотнею. Прізвища перших загиблих героїв Майдану знають усі, їм присвячували пісні і вірші, їхні розповіді на камери знаходили і публікували. Так і має бути з людьми, які загинули у сутичках, від куль снайперів та спецпризначенців. Зараз кількість загиблих сягає більше сотні, відомості є не про кожного з них.

Верховна Рада України, висловлюючи солідарність і підтримку населенню, яке брало участь в акціях протесту, з метою вшанувати пам'ять загиблих у збройних конфліктах з листопада 2013 по лютий 2014 року, прийняла рішення запропонувати наступному Президентові країни присвоїти звання Героїв України загиблим учасникам масових акцій протесту.

За відповідну постанову проголосували 346 народних депутатів.

Ірина Рожок-Капранова, редактор газети «Перша міська», випускниця Старокостянтинівської гімназії, учениця Бондарчука Сергія Михайловича, №07 (103) 27 лютого 2014 року

РИТОРИЧНЕ

СВІТЛІЙ ПАМ'ЯТІ СЕРГІЯ МИХАЙЛОВИЧА БОНДАРЧУКА ТА ВСІХ ЗАГИБЛИХ НА МАЙДАНІ

Куди ж так рано Ви пішли, Сергію,
На які зорі і в які світи?!
А хто ж Вашу родину обігріє,
Навчить онуків праці й доброти?
Куди ж це відлетіли Ви, Сергію?
А хто ж вкраїнських хлопчиків, дівчаток
Дорогою в майбутнє поведе?
Навчить їх думати і мріяти, й ... прощати ...
Де Вас шукати, Вчителю наш, де?
Як було б славно в коридорах школи
Вас зустрічати в доброму здоров'ї...
А Ви — у Вічність і — до зір — ГЕРОЄМ,
Борцем за УКРАЇНУ, нашу долю!
Чом у диму і сажі СЛАВНИЙ КИЇВ?
Чому палає — наче ж НЕ війна...
Хто ворог твій, прадавнє місто Кия?
У чому гріх твій, в чім твоя вина?...
У тій безмежній ВІЧНОСТІ, Сергію,
Над нами дужі крила чи долоні
Ви простягніть.! МИРОМ І ЛЮБОВ'Ю
Нас Божа ласка огорне й зігріє...
Вертайтесь ПАМ'ЯТТЮ до нас, Сергію...

Галина МЕЛЬНИК-РАДЕЦЬКА

СВІТЛІЙ ПАМ'ЯТІ СЕРГІЯ МИХАЙЛОВИЧА БОНДАРЧУКА

Вже дзвоник пролунав, а його все немає...
Хто затримав тебе, любий вчителю мій?
Він за нас, він за нас,— і сльоза обриває
Тихий шепіт діток загортає в сувій.
Чорний-чорний сувій, як печаль безутішна.
Як сказати про це нам оцій дітворі?
Він уже не побачить ні Сонця, ні вишні,
Що розквітне весною в шкільному дворі.
Він загинув, як гинули здавна Герої,
Хто за правду, за Честь і за Гідність стояв.
Він стояв в вишиванці в тяжкому двобої.
Він за нас, він за нас найдорожче віддав.
Огорнула усіх нас печаль безутішна.
Чорна стрічка на серці свободи зорі.
Він уже не побачить ні Сонця, ні вишні,
Що розквітне весною в шкільному дворі...
Вічна Пам'ять.
Вічна Слава Герою.

Раїса КОТИК-МАХОВСЬКА

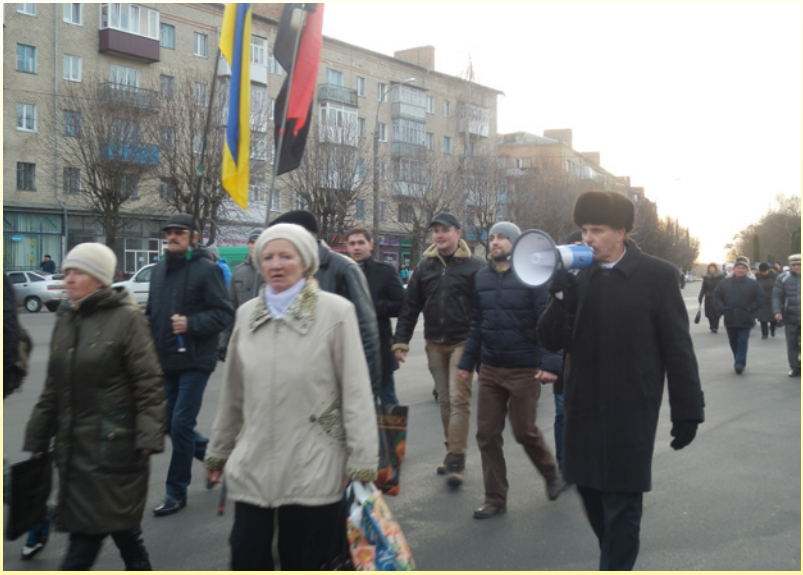

«Я не дозволю собі відійти назад…»

Учитель фізики в елітній гімназії, вчитель-методист. У Київ на Майдан їздив часто, але так, щоб не заважало навчальному процесу. Син, дружина та учні – це був його всесвіт.

У школі він був не просто вчителем фізики, а учителем усього на світі. За життя учні складали для нього вірші… Він ніколи не дозволяв собі підвищувати на них голос, завжди був порадником і наставником. З нього брали приклад і учні, і друзі, і колеги.

Він сповідував здоровий спосіб життя, любив спорт, брав активну участь у спортивних змаганнях школи разом з учнями. Був патріотом України. Тому не поїхати до Києва не міг. Казав, що за свою країну буде боротися до останнього. Коли в мирний час убивають людей, він не міг бути осторонь. Залишивши ручку та зошити, він рушив на війну проти режиму.

«Тепер, що б не сталося, я не дозволю собі відійти назад. Заради цих хлопців, що полягли у нерівному бою, заради України треба стояти доти, доки ми не доб'ємося того, задля чого тут стоїмо. Я собі цього ніколи не пробачу, якщо так колись станеться», - переказує останні слова колеги перед проїздкою на Майдан Юрій Смаль.

Сергій Михайлович дуже хотів стати дідусем, дочекатись онуків, але не встиг…

Прощалися із Сергієм Бондарчуком у його рідній гімназії. Поховали Героя Небесної сотні на міському кладовищі у Старокостянтинові.

Газета «Експрес» 27 лютого – 6 березня 2014 року

Найголовніший урок

Сергій Бондарчук – Лицар Небесної Сотні

«Як ніхто, я розумію його без слів і знаю, що він хоче сказати: Україна понад усе! Слава Україні!»»

Літо в школу зазирає, квапить останні травневі клопоти: заключні оцінки, табелі, екзамени, ЗНО, атестації… Зовні здається , ніби у цій фінішній лихоманці все традиційне. І величні, і трагічні події Майдану уже стали історією. І лише біль знову загострює рани, а в глибині душі не міліє смуток, як не міліє криниця.

Небесна Сотня у ці дні благословляє наших школярів на щасливу життєву дорогу. Бо у ній чимало вчителів, викладачів, науковців, які майбутнє України пов'язували не лише з демократичними змінами в суспільстві, ай у рідній освіті. Свій останній урок двоє подільських педагогів-героїв Сергій Бондарчук зі Старокостянтинова та Микола Дзявульський з Шепетівки провели на київському Майдані 20 лютого. Вони, представники найгуманнішої у світі професії, загинули від куль снайперів, як гинули на війні солдати , захищаючи Вітчизну.

Цей газетний репортаж про закінчення навчального року – нетрадиційний. Бо найголовнішим уроком буремного 2014 став Майдан. Героєм України, героєм Старокостянтинівської гімназії став учитель фізики Сергій Бондарчук. Гімназія, одна з найкращих в області, в якій Сергій Михайлович викладав фізику і астрономію понад 16 років, з першого вересня носитиме його ім'я. Названа його іменем також одна з вулиць міста, яке кількатисячною колоною проводжало в останню путь свого Учителя. З'їхались і його випускники – з різних міст України.

Нині в гімназії – екзамени. І вперше без Сергія Михайловича – авторитетного педагога, ерудита, громадського активіста, улюбленця учнів. Та його душа вці дні, віриться,- у його школі...

Старокоснятнитівщина – його рідний край, бо народився 9 вересня 1961 року у селі Губин. У Вікіпедії вказано, що він був активним громадсько-політичним діячем, активістом Євромайдану, головою Старокостянтинівського осередку ВО «Свобода», помічником-консультантом народного депутата України Ігоря Сабія(ВО «Свобода»).

Гімназія імені героя

«Пам'ятаємо Сергія Михайловича, як чудового педагога, котрий щиро любив дітей, любив життя і Україну, - розповідає заступник директора гімназії з виховної роботи Оксана Трубецька. – Він мав глибокі переконання і сформований світогляд, але ніколи не нав'язував своїх поглядів іншим. Він власною поведінкою, працею це доводив. Знаєте, він щоперерви грав з дітьми у теніс, волейбол. А вечорами діти у його кабінеті вивчали зорі через телескоп. Він брав найактивнішу участь у всіх шкільних, позашкільних заходах. Окрема сторінка його життя – це його родина: дружина Тетяна, також учителька, заступник начальника міського управління освіти, син Володимир, вихований батьками-патріотами, справжніми вчителями. Він був безвідмовний, коли була потрібна допомога».

…Життя Героя обірвалось 20лютого, у мить, коли він на плечах виносив на плечах виносив з кровавого місива на Інститутській юнака з Шепетівки, пораненого у спину. Він знав, що кожної миті на нього чатує смерть від снайперської кулі. Він знаходив на полі бою поранених і знайшов власне безсмертя – у Небесній Сотні.

…У Києві зараз починає цвісти його липа. У Старокостянтинові в день останнього дзвоника його могила також рясно розквітла квітами, принесеними сюди учнями, колегами, рідними, побратимами.

Герої не вмирають. Справжні учителі продовжуються у своїх вихованцях.

Тетяна Слободянюк,
газета «Подільські вісті» 29 травня 2014 року, №№75-76(20382-20383)

Тепер він у Небесній Сотні

У суботу на минулому тижні Старокостянтинівська громада провела в останню путь Сергія Бондарчука, який загинув на столичному Євромайдані у четвер, 20 лютого 2014 року.

Прощання із загиблим героєм проходило у міській гімназії, де Сергій Михайлович працював учителем фізики. Далі поминальна процесія пройшла вулицями Старокостянтинова до місця вічного спочинку Сергія Бондарчука. У вічній скорботі залишаються дружина Тетяна Володимирівна, син Володимир. Серед тих, хто прийшли на меморіальне віче, - родичі, друзі, колеги, учні, земляки… Люди щиро оплакують його загибель.

Куля – найімовірніше снайперська – поцілила активіста, коли він разом із земляком із Шепетівщини допомагав пораненим на вулиці Інститутській.

Із 1997 року пропрацював Сергій Михайлович учителем Старокостянтинівської гімназії. Сергій Бондарчук також займався активною громадською діяльністю, він був членом «Просвіти», членом виконавчого комітету міської ради, очолював міську організацію ВО «Свобода».

У Старокостянтинівській міській раді ухвалено рішення про перейменування вулиці Вокзальної, де проживав загиблий, на його честь – на вулицю Сергія Бондарчука, який увійшов до Небесної Сотні.

Газета «Життя Старокостянтинівщини», Субота 1 березня 2014 року №№17-18 №№11690-11691

«Хто, як не ми, коли, як не сьогодні!»

«Хто, як не ми, коли, як не сьогодні!»… Ці відомі слова тепер на вустах у сотень, тисяч старокостянтинівців. Бо так казав Сергій Бондарчук. Для нього, Героя України, це був не просто заклик. Він так жив, і коли настав час, не роздумуючи, віддав своє життя за волю свого народу. Без бронежилета, рятуючи інших, упав від кулі снайпера сам.

Здається, всі події, що відбулися у Старокостянтинові на минулому тижні, супроводжувала його волелюбива душа. Бо саме такі ЛЮДИ, як наш скромний високоінтелігентний Сергій Бондарчук, змінили хід історії України. Одне за одним збувалися його прагнення, і було важко повірити у те, що всі ті зміни, які виношував невтомний борець за вільну державу Сергій Бондарчук, відбуваються без нього… Він – в серцях людей, у НЕБЕСНІЙ СОТНІ кращих!

Сесія міської ради

У минулу п'ятницю, після кривавих подій на Київському Майдані, депутатів Старокостянтинівської міської ради скликали на позачергову сесію. 34 народних обранці з'явилися в актовій залі ЗНЗ №1.

Кривити душею ніхто не мав права – у залі стояв портрет убитого снайпером Сергія Бондарчука, Людини, котра загинула за Україну. Хвилиною мовчання депутати міської ради вшанували пам'ять Героя України, вчителя-методиста Старокостянтинівської гімназії, члена ради сприяння розвитку освіти, голови міської організації ВО «Свобода», помічник народного депутата І. Сабія, члена виконавчого комітету Бондарчука Сергія Михайловича та всіх тих, хто загинув на Майдані.

Одразу з двома пропозиціями звернувся до колег депутат Ю. Сторожук – доповнити порядок денний питаннями щодо знесення у Старокостянтинові пам'ятника Леніну та перейменування вул. Вокзальної, на якій проживав Сергій Михайлович, на вул. імені Сергія Бондарчука. Згодом по них було прийнято позитивні одноголосні рішення.

Газета «Наше місто», 9(527) 27 лютого 2014 року,
редактор газети, журналіст Ірина САПЧУК

«Він був толерантною і м'якою людиною, але не боявся воювати за Україну»

розповідають про загиблого у Києві активіста зі Старокостянтинова колеги та учні.

Нагадаємо, що 52-річного вчителя із Старокостянтинова Сергія Бондарчука вбили на Інститутській у Києві 20 лютого. Кореспонденти ye.ua побували у рідному місті загиблого та поспілкувалися із його колегами та учнями.

Сергій Бондарчук був учителем фізики в місцевій гімназії, членом «Просвіти» та головою міської організації «Свобода». Він регулярно їздив до Києва на Майдан, але повертався, щоб проводити уроки в школі.

«19 лютого, коли він їхав до Києва востаннє, я хотіла також їхати, але він сказав: «Ні, Лідіє Іванівно. Не ображайтеся, але не візьму, тільки чоловіки їдуть, — розповідає колега покійного, вчителька української мови Лідія Ярохно. — Ввечері того ж дня говорила з ним телефоном, він розповів, що все нормально, добралися до Києва, розмістилися на третьому поверсі у КМДА. А наступного дня його не стало».

УСЕУКРАЇНСЬКЕ ОБЄДНАННЯ
СВОБОДА

За словами колег, Сергій Михайлович був м'якою та толерантною людиною, ніколи не нав'язував іншим власних поглядів. Він був переконаним патріотом і казав, що буде воювати за Україну, якщо доведеться.

У Старокостянтинові залишилася кохана дружина Тетяна, теж педагог, працює заступником начальника місцевого управління освіти і є членом «Свободи», у Києві — 29-річний син Володимир і невістка.

«Він жив із дружиною душа в душу, дуже хотів дочекатися онуків, - розповідає Лідія Іванівна. - Він мав усе: хорошу сім'ю, улюблену роботу (пропрацював у школі 21 рік, з моменту заснування — прим. авт.), хороший матеріальний достаток. Міг би відсидітися, але поїхав. Це найголовніший урок, який він дав своїм учням».

У кабінеті фізики, на якому досі висить табличка «№ 52. Кабінет фізики. Завідувач кабінету — Бондарчук С. М., спеціаліст вищої кваліфікаційної категорії, вчитель-методист», нас зустріли слізьми. У цей час якраз мав бути урок фізики у 53-ої групи (аналог 9-того класу), улюбленої групи Сергія Михайловича.

«Сергій Михайлович був дуже добрим і терплячим, цікаво пояснював, допомагав нам, він був улюбленим нашим вчителем», — каже один учень.

«Він ніколи не сумував, завжди був веселим», - продовжує інший.

«Він нас не тільки фізиці вчив, а й про політику, історію розповідав. Був дуже начитаний», — каже учениця.

«Він грав у волейбол за збірну школи і дуже любив теніс. Грав із нами на перервах», - наперебій кажуть діти.

У холі навчального закладу на столику — фотографія вчителя, хліб, лампадки і квіти. Поруч — паперові квітки, зроблені дитячими руками, і маленькі записочки «Буду пам'ятати учителя», «Пам'ятаймо улюбленого вчителя».

Сайт газети «Є»
http://ye.ua/news/news_15329.html

Прощання з Сергієм Бондарчуком. Старокостянтинів

Сьогодні на Хмельниччині попрощалися із загиблими земляками після подій у Києві.

У Старокостянтинові тисячі жителів міста відділи шану Сергію Бондарчуку. Керівник міської організації ВО Свобода, член виконавчого комітету міської ради загинув 20 лютого. Сьогодні зранку його привезли додому, спершу прощалася сім'я, потім — громадськість у Старокостянтинівській гімназії, де Сергій Бондарчук був учителем. Сльози, дружини, сина, учнів, вчителів, жителів міста, колег по партії.

Ексклюзив, http://excl.com.ua/news/2014/02/22/2782/proshchannja_z_sergijjem_bondarchukom_starokostjantyniv

Героям слава! Бондарчук Сергій Михайлович

Бондарчук Сергій Михайлович - один з кращих координаторів ВФК«Левеня» з міста Староконстянтинова Хмельницької області.

Убитий кулею снайпера, коли виносив пораненого .

Вічна слава героям!

Сайт Всеукраїнський учнівський фізичний конкурс «Левеня» http://levenia.com.ua/news/4130/

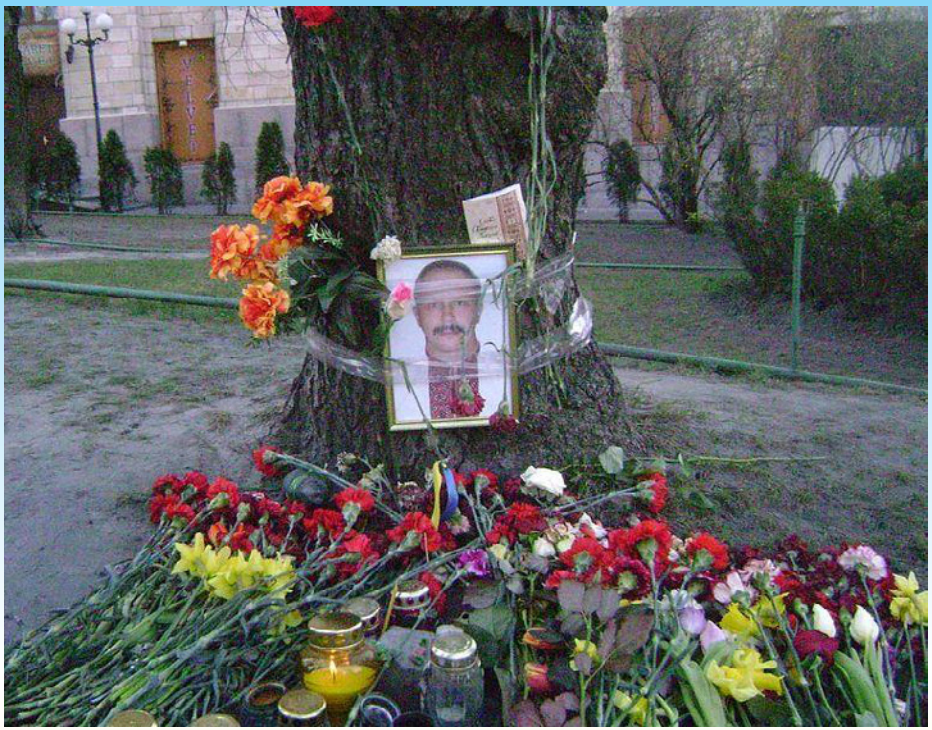

Його серце б'ється в небесах

У неділю, 30 березня, на Київському Майдані відбулось жалобне віче за Небесною Сотнею. Поминальні заходи за героями пройшли в усіх містах і селах України, де проживали відважні борці за Україну, її волю, гідне життя. Минуло сорок днів, як снайперська куля обірвала життя нашого земляка, патріота, вчителя, доброї, порядної людини, Героя України Сергія Михайловича Бондарчука.

30 березня на міському кладовищі біля могили С. Бондарчука зібралися рідні, побратими з ВО «Свобода» та Майдану, делегація Хмельницького на чолі з народним депутатом України, головою обласної організації ВО «Свободою» І. Сабієм, міський голова М. Мельничук, окремі депутати міської ради, представники козацтва, вчителі гімназії, громадськість. Звертаючись до присутніх в.о. голови Старокостянтинівської міської організації ВО «Свобода» М. Ваврищук із сумом сказав: «Душа болить у кожного з нас, бо Сергій Михайлович був для усіх близькою людиною. Загинуло більше сотні кращих синів і доньок України. На жаль, такою була наша історія – гинули найкращі. Він поклав життя за Україну, за наше майбутнє.

Як відомо, герої не вмирають. Вічная йому пам'ять і слава ».

Заступник голови обласної організації ВО «Свобода» О. Симчишин продовжив: «У Вікіпедії створено розділ про Сергія Михайловича. Знав його давно, як справжнього друга і побратима. Важко уявити, як ми будемо жити і працювати без такої людини як Сергій Михайлович. Він і в Небесній Сотні продовжує відстоювати добро, справедливість. Такі люди - приклад не тільки для молодих, а й для кожного з нас. Маємо пам'ятати: якщо не продовжимо справу за яку боровся і загинув С.М. Бондарчук, ми не будемо вважатися гідними людьми. Його могила і пам'ять повинні благословляти усіх на боротьбу».

«Його смерть не повинна бути марною, — не приховуючи сліз, сказав народний депутат України, побратим по партії і духу І. Сабій, який добре знав Сергія Михайловича. Маємо збудувати дійсно українську державу. Це стане найкращим пам'ятником полеглим патріотам та героям з Небесної Сотні». Духовний опікун Старокостянтинівської громади РУНвіри В. Кошуба зачитав слова з Мага-віри: «Кожен народ, коли він хоче бути достойним народом повинен сам на своїй землі себе боронити, а якщо він не здатний це робити — приречений на загибель. Народ не може жити без великих синівських подвигів. Він подвиги обожнює і ними наснажується. Служіння народові і вмирання на полі болю за його волю — це не наказ, не присяга, не обов'язок, це обряд добровільного священнодійства, тому він завжди буде живий серед нас».

Міський голова М. Мельничук повідомив про те, що він особисто та делегація зі Старокостянтинова побували на Майдані, на вул. Інститутській, де загинув Сергій Бондарчук, помолились за упокій його душі та усієї Небесної Сотні. Герої віддали життя, щоб Україна стала демократичною, європейською, вільною державою. «Не все зробиться швидко, але зусиллями патріотів ми змінимо життя на краще», — сказав М. Мельничук. Міський голова висловив співчуття дружині та сину загиблого Героя та запевнив у всілякій підтримці сім'ї.

Героїв Небесної Сотні вшановують не тільки в Україні, а по всій земній кулі, де проживають українці. Вони принесли нам справжню свободу, життя без страху, віру у краще, достойне майбуття. Здавати завойовані позиції життям Небесної Сотні та здоров'ям тисяч майданівців не маємо права, бо вони за нами спостерігають та надихать на продовження боротьби. Слава Україні! Героям слава!

Сайт газети «Наше місто», журналіст Василь ДАЦЮК
http://skmisto.com/novini/starokostyantinv/32-yogo-serce-byetsya-v-nebesah.html

Незалежність України – це боротьба

Напередодні Дня Незалежності України журналістам газети «Наше місто» вдалося поспілкуватися з Тетяною Володимирівною Бондарчук, дружиною Героя Небесної Сотні Бондарчука Сергія Михайловича. Ми запитали Тетяну Бондарчук про те, чи вірить вона після усього, що відбулося в її житті, у можливість справжньої незалежної України?

— Чи вірю я у можливість справжньої незалежності України? Для мене і для мого коханого чоловіка, Героя Небесної Сотні Бондарчука Сергія Михайловича Незалежність України – це, перш за все, боротьба. Ніщо у цьому житті не дається просто так. Мій Сергій під час Революції Гідності 20 лютого 2014 року віддав своє життя, рятуючи поранених побратимів, виносячи їх із передової. Він хотів, щоб наша держава була справді незалежною, вільною, європейською, процвітаючою, без злочинної банди Януковича. Для нього Україна була понад усе!!!

Я переконана, що наша держава буде могутньою і справді незалежною. Тільки нам усім потрібно докласти для цього максимум зусиль і розпочати зі змін у собі, своїй свідомості. Слід позбавитися меншовартості, нав'язаної нам віками, синдрому «молодшого брата» і боротися за нашу найкращу, найріднішу в світі державу – неньку Україну щодня, щохвилини.

Ми маємо боротися кожен на своєму місці як тільки можемо за Свою Державу.

На мою думку, тільки український націоналізм спасе Україну. Коли ми всі станемо переконаними політичними, економічними, культурними, духовними українськими націоналістами – Україна буде справді незалежною.

Ми співаємо слова Державного Гімну України: «Тіло й душу ми положим за нашу свободу…»

Але чи готовий кожен із нас це зробити? Мій коханий Сергій зміг.

Вірю, що повинні знайти в собі сили, мужність і ми, ті, хто любить Україну, кому дорога її цілісність і незалежність. «Хто, як не ми! Коли, як не сьогодні?»- говорив мій Сергій. Настав наш час продовжити боротьбу за справді незалежну Україну!

Слава Україні!!! Слава героям!!!

Ірина Сапчук, редактор, журналіст газети «Наше місто»
«Наше місто» №34(552) 21 серпня 2014 р.

Бондарчукам

Здравствуйте! Я, Клочко Александр 20-го февраля уносил с поля брани вашего мужа, отца. Случилось это в районе десяти часов дня. Началась стрельба возле Октябрьского дворца, стреляли люди в чёрном – спец батальон Беркута. В хом дворца начали заносить раненых кто-то в ногу, а кто-то в живот, как ваш дорогой человек. Медики сделали укол кетанова и сказали, что нужно срочно нести в хирургию. Я побежал в коридор, где стояли носилки оставленные ВВ. Мы быстро погрузили его на них и понесли. Из ранения алой струйкой лилась кровь, но он до последнего держал ватный тампон не давая ране сильно травить. Когда мы донесли его до первой линии баррикад сил у него убавилось и я помогал ему держать ватный тампон, держа его руку. Буквально на глазах цвет его кожи из румяного стал бледно серым. Если память мне не изменяет это было ранение из ПМ-а. Мы донесли его до госпиталя возле "Козацкого". Врачи сразу вкололи много обезболивающего. Ему полегчало, но было ясно что в этой борьбе за жизнь мы ему помочь не можем. Когда я уходил, он был ещё жив. Когда-то давно я жил в Славуте, совсем близко к вам и мне приходилось бывать в вашем городе. Спустя много лет связь вновь обрелась, увы что так печально. Сочувствую вашей потере!
Главное сейчас сделать, чтоб она не была напрасной. Жить памятью о нём и всем погибшим.

Слава Украине!!!

14.05.14 Харьков

Мої щирі співчуття з приводу трагічної смерти пана Сергія! Нехай з миром спочиває! А Вам-сим і Божої опіки!

Слава Героям України!
Слава Україні!

З повагою, Ірина Ріхтер
м. Нойвід, Німеччина

Шановна Тетяно Володимирівно, прийміть наші щирі співчуття у зв'язку з горем, яке спіткало Вас, Вашу сім'ю та Вашу родину.

Сергій — герой, що віддав своє життя за Україну. А його втрата — це не тільки особиста трагедія сім'ї, а й трагедія для усіх нас й трагедія усього народу.

Він загинув за нас, за наше щасливе майбутнє.

Вічна Слава Герою!!!

Герої не вмирають!!!

З повагою, Виконавча Дирекція
Української асоціації організаційних психологів та психологів праці
(УАОППП)

Тетяно Володимирівно, ми сумуємо разом з Вами і схиляємо голови перед світлою пам'яттю Сергія Михайловича.

Ви стали журавлями в піднебессі, „Небесна Сотня" — так назвали Вас, за те, що боронили нас і Землю. Низький уклін і шана Вам від нас.

Колектив Ліщанської школи,
Ізяславщина

Ми продовжуємо твою справу, Сергієчку!

Я відчула, що можу сміливо говорити не «я», а «ми». Не хвилюйся, мій любий! Ми продовжуємо твою справу. Твій прапор «Свободи», який ти ніс із такою гордістю, підхопили побратими- свободівці.

Сьогодні, 5 серпня 2014 року, відбулася партійна конференція, на яку приїхав із Хмельницького наш друг Олександр Симчишин, що очолив Хмельницьку обласну організацію ВО «Свобода».

Розглядали багато питань. Не раз добрим словом згадували тебе, як ти самовіддано працював задля розбудови партійної організації. На початку конференції вшанували твою пам'ять хвилиною мовчання.

Відчула серцем, як тепло, з якою повагою і навіть любов'ю сталяться наші свободівці до тебе. Говорять, що ніхто не може видалити номер твого мобільного зі свого телефона, рука тягнеться зателефонувати тобі, щоб порадитися, поспілкуватися з тобою. Зрозуміла, що їм, як і мені, не вистачає тебе, твоєї мудрості, виваженості.

Сьогодні головою Старокостянтинівської міської організації призначили «нашого Колю Ваврищука». Знаю, що ти там, на небесах, у Небесній Сотні, радієш цьому.

Ще одна радісна звістка для тебе. На партійній конференції був «наш Костя Тимощук», сказав, що вже добре себе почуває, робить вправи, щоб відновити рухливість ніг після важкого поранення.

Врешті-решт усе так, як ти хотів: систематично стоять наші свободівці в наметі, роздають газети; видаємо власний бюлетень «Свобода. Старокостянтинів»; відправлено допомогу військовим у зону АТО; активно діє фракція «Свободи» у міській раді, готує депутатські запити, звіт про свою роботу перед громадою міста, допомагає людям.

«Наш Коля» став членом виконавчого комітету Старокостянтинівської міської ради, духовним спадкоємцем твоїх ідей, мрій, задумів.

Партійна організація працює. Ми дбаємо про її розбудову. Сьогодні визначили головні завдання на найближчий час і на перспективу.

Підростає, міцніє, стає мудрішою наша молодь, яку ти так любив і на яку покладав великі надії.

Після спілкування з однопартійцями стало тепло на душі. Коли є в Україні такі патріоти, націоналісти — є в держави майбутнє.

Бачила сьогодні твою бойову подругу, соратницю Тетяну Скрижевську, що гірко плакала і говорила, як їй не вистачає спілкування з тобою.

ДОПОМОЖІТЬ
НАШИМ ВІЙСЬКОВИМ
ТЕРМІНОВО НЕОБХІДНІ
НАСТУПНІ РЕЧІ:

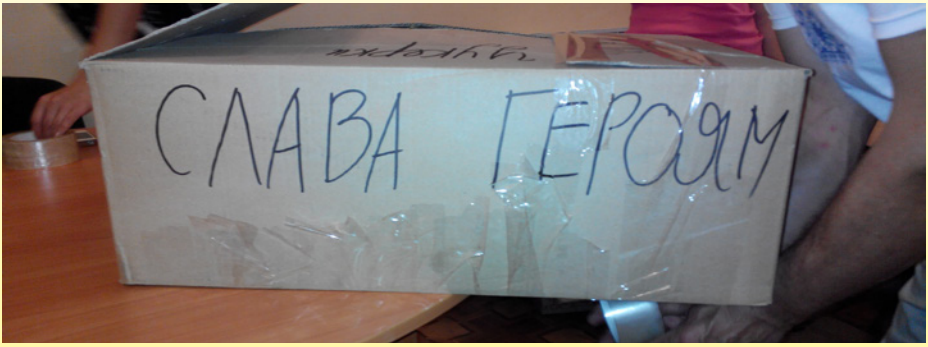
СЛАВА ГЕРОЯМ

Прийшла додому, де на мене чекав лише твій портрет, і вирішила написати тобі, як минув день, що нового приніс.

Я завершила роботу над книгою, яка буде тобі подарунком до дня твого народження. Розпочала готувати вечір пам'яті, що буде присвячений тобі, мій коханий, та презентацію моєї книги. Замовила тобі пам'ятник, де врахувала все, що ти любив.

Ось так і живу, мій милий, із любов'ю в серці до тебе.

Не хвилюйся, коханий, ми з нашими побратимами, соратниками вирішили працювати вдвічі більше: за себе і за тебе. Ми не підведемо тебе, не зрадимо. Старокостянтинівська «Свобода» є і буде однією з найкращих організацій.

У пошуках істини

Мій Сергій шукав істину, життєву правду з юності. Багато читав, вивчав детально історію України. Справжніми Героями, яких прагнув у всьому наслідувати, для нього були Степан Бандера, Роман Шухевич, Євген Коновалець.

Перечитував програми всіх політичних партій і розчаровано мені говорив: «Ні, це не те! Не так потрібно будувати Україну!»

Знову безсонними ночами думав про майбутнє України, читав і шукав істину.

Нарешті знайшов, зробив висновок, що тільки український націоналізм врятує Україну, дасть можливість розвиватися їй як державі.

Тому був у його житті Конгрес Українських Націоналістів, а згодом знайдено найрідніше, найближче серцю Сергія - ВСЕУКРАЇНСЬКЕ ОБ'ЄДНАННЯ «СВОБОДА». Знайшовши свою життєву істину він став найщасливішою людиною, бо оточували його побратими, соратники, однодумці.

Мій коханий пішов на передову не вагаючись, без жодних сумнівів.

Лікарі стверджують, що в мить, коли він покидав після смертельного поранення цей світ, на обличчі Сергія була посмішка. Мій чоловік знав і вірив, що Україна обов'язково стане справді незалежною, кожна родина житеме в мирі, в щасті.

Ми не розчаруємо його і зробимо все, щоб так і було, щоб не вдалося реалізувати путінські плани, щоб наша Україна-ненька процвітала вічно!!!

Ти в моєму серці та в пам'яті людей назавжди

Сьомий місяць, як нас розлучив снайпер. Розлучив лише фізично, а не духовно. Ми залишилися нерозлучним подружжям, соратниками. Я кохаю тебе, як і раніше.

Досі не може оговтатися від горя вся родина.

Тебе шанують, сумують за тобою свободівці, друзі, однодумці, сусіди, колеги.

Твої учні, випускники всіх років згадують тебе як одного зі своїх улюблених учителів.

Ти в моєму серці та в пам'яті людей назавжди. Першого вересня на центральній площі міста відкрито пам'ятний знак Героям Небесної Сотні.

Ти був усе життя лише моїм Героєм. Тепер ти — Герой для багатьох людей, для всієї України-неньки, яку ти так безкорисливо, самовіддано любив і віддав своє життя, не вагаючись, у важкий час, коли вирішувалась її доля, її майбутнє, за свободу та незалежність держави.

Хіба можна не любити, не шанувати, не цінувати такого Героя? Я пишаюся тобою, Сергієчку!

Намагатимуся жити так, як жив ти, мій коханий, мій єдиний, мій найкращий у світі чоловік!!!

Зміст

Слово про автора 5
Передмова 9
ТЕБЕ З МАЙДАНУ Я ЧЕКАТИ БУДУ. 10
Вернись, коханий! 11
Заповіт Небесної Сотні 12
Герої не вмирають 13
Хто, як не ми? 14
Штрихи до портрета мого коханого 17
Так народилося наше кохання –
«подарунок від Бога на день народження». 19
Так ніхто не кохав… 21
Давай одружимось! 22
Щасливе подружнє життя 24
Нас єднала школа 26
Народження синочка 40
БАТЬКО І СИН 46
Моя половинка 49
Презентація книги «Живе поезія в мені…» 55
Ми – соратники й однодумці. 80
Усі на Майдан!. 92
Тетянин день у Жовтневому палаці – палаці Свободи. 99
Вирішувалася доля держави 100
Мені потрібно на передову…. 106
Трагедія. 107
Прощання з моїм Героєм 110
Кохання, розстріляне снайпером 121
Останній лист коханому. 122
Ми просимо Вас: «Живіть, будь ласка…» 122
Зустріч на Інститутській. 124
Мій вибір – націоналізм. 127
ПОНАД УСЕ ЛЮБЛЮ УКРАЇНУ... 129
Нехай пов’яжуть мені жовто-блакитну стрічку… 133
Спогади про кривавий четвер 20 лютого 2014 року –
невигойна рана моєї душі. 135
Яскравий слід на землі. 137
З любов’ю до людей 142
Заради великої й благородної мети. 143
Сонце мого життя 143
Мистецтво бути дружиною. 146
Щастя – це коли тебе розуміють… 148

Самотність 154
Весна без коханого 156
Ми Вам пасочку принесли… 158
Проводи 159
Життя «до» і «після» трагедії 160
Я щасливий… Мені тут добре…
Я зробив свою справу… 171
Запитання журналістів 172
Місяці страждань, нових випробувань й емоційної напруги 172
«Не может быть, что на Майдане стояли
не за деньги, что им не платили…» 174
Увічнення пам'яті мого коханого 176
Я маю в серці те, що не вмирає… 205
Парад вишиванок у Старокостянтинові, присвячений
борцям за незалежність України 206
Я готую тобі подарунок до дня народження,
мій коханий! 220
Кохання перемогло смерть 221
Я йду до вас, Люди! 222
Люди запам'ятали Сергія усміхненим й у вишиванці 223
Ми продовжуємо твою справу, Сергієчку! 313
У пошуках істини 317
Ти в моєму серці та в пам'яті людей назавжди 318

Підп. до друку 6.09.2014. Формат 90×62/16.
Гарнітура «Times». Папір офсетний.
Ум. друк. арк. 6,06.
Тираж 500 прим. Зам. №1664.

Видавництво «Поліграфіст-2»
29025, м. Хмельницький, вул. Курчатова, 8.
Св. суб'єкта видавничої справи ДК № 2814 від 4.04.2007 р.